

Kristusvägar

Jesus Kristus, andlighet och jorden:

Jesu Kristi vägar, hans bidrag till det mänskliga medvetande och till mänsklighetens och jordens förändring: en oberoende informationssida med nya synpunkter från många erfarenhets- och forskningsområden med praktiska hänvisningar för ens personliga utveckling.

<http://www.ways-of-christ.com/sv>

Kristusvägar i det mänskliga medvetandet och på jorden

Innehållsförteckning, samtliga delar

För de nedre kapitlen (ur förteckningen) måste sidan först laddas fullt.

[Kristusvägar](#) 1

[Detta är den första delen: Kapitlet/ Kapitlen över evangeliernas olika steg](#) 3

[INLEDNING: Meningen med denna text och dess användning](#) 3

[Metodiska anmärkningar*** till praktisk kristen meditation](#) 4

[Dessa sidor och kyrkohistoriens olika teologiska riktningar](#) 6

["I början var ordet \(grekiska Logos\) ... och ordet blev kött" \(Johannes 1\)](#) 10

[Jesus från Nasaret: hans födelse](#) 11

[Finns det betydande händelser under Jesu ungdomsår?](#) 13

[En randanmärkning till dispyten om "två Jesusbarn":](#) 13

[Om dopet i Jordan genom Johannes Döparen](#) 14

[Öknens stillhet](#) 16

[Frestelserna och lärjungarnas kallelse](#) 18

[Bröllopet i Kana](#) 20

[Synpunkter på sexualitet, sympati, inlevelse och kärlek](#) 22

[Den "heliga ivern" \(och synpunkter på känslor\)](#) 24

[Om Bergspredikan \(Matteus 5, med synpunkter på förnuftet\)](#) 25

[Kristi förklaring på berget Tabor \(Matteus 17\)](#) 27

[Frågan om "Jesu underverk"](#) 28

[Lasarus' uppväckelse](#) 29

["Fåren"](#) 31

[Kristus och "fottvagnen" och smörjelsen genom Maria från Betania](#) 31

[Nattvarden, intåget som Messias, tillfångatagandet och gisslingen](#) 34

[Törnekröningen och avskedstalen](#) 35

[Korsfästelse och gravsättning](#) 36

[Frågan om den tomma graven, färden till "underjorden" \("Dödsriket"\) och resan till "paradiset"](#) 40

[Uppståndelsen](#) 42

["Himlafärden"](#) 47

[Pingsthändelsen](#) 50

[En Jesusbild](#) 53

[Del 2: Johannes uppenbarelse olika steg](#) 54

[Johannes uppenbarelse](#) 54

[Om umgänget med profetior](#) 56

[Om innehållet i Johannesapokalypsen: De sju kyrkorna](#) 57

[Inspirationen och kyrkorna](#) 67

[Till vad behöver jag en kyrka eller en gemenskap ?](#) 69

[De sju inseglen](#) 70

[De sju basunerna](#) 70

[De "sju dundren" och de två profeterna](#) 71

[Kvinnan och draken](#) 71

[Det sjuhövdade djuret från havet](#) 72

[Det tvåhornade odjuret från underjorden](#) 72

[Die "sista sju plågorna" och "Babylons" ände; Kristi återkomst](#) 73

[Det \(verkliga\) "tusenåriga fredsriket"](#) 75

[Den "Nya himmelriket, den Nya jorden och det "Nya Jerusalem"](#) 76

[Slutkapitel: Det kristna](#) 77

[Informationsruta : En kristen hållning - "i världen", men inte "världslig"*, en "Tredje väg"](#) 78

[Del 3: 11 kapitel om olika teman och livsfrågor.](#) 81

[En bön om fred, liv och jorden](#) 81

[Grundval för etiska värden](#) 81

[Tillägg: Ett kort tillrättläggande om moderna "Allt om avslöjande berättelser om Jesus"](#) 84

[Naturvetenskap och gudstro](#) 87

Medvetenhet, hjärnforskning och den fria viljan.	89
Informationer om : Jesus Kristus och näringslivsfrågor	90
Jesus Kristus och helning – även i dag	92
Om kristen välsignelse.	95
Klagan som en möjlig beståndsdel i kristen praxis.	95
En kristen väg till bearbetning av händelser i livet.	96
Kristna synpunkter för näringsliv och sociala frågor	97
Allmänna kristna synpunkter på samhälle och politik *)	99
Kristendom och filosofi: om Habermas' tal om "Tro och vetande" *)	99
Allmänna kristna synpunkter i ekologiska frågor *)	101
Ofött liv *	102

[Del 4: Gamla Testamentet, bidrag till dialogen med andra religioner.](#) 104

Om Gamla Testamentet och judiska religionen (judaismen)	104
Zarathustra	107
Informationer om: Jesus Kristus och islam	107
Information om: Jesus Kristus och buddhismen	110
Information om: Jesus Kristus och hinduismen	113
Information om: Jesus Kristus och taoismen & konfucianismen.	116
Allmänna synpunkter om naturreligioner	119
Religion¹⁾ som människans "återförbindelse" med Gud – på Jesu Kristi vägar	120
Hjälp till självvrannsakan vid arbetet med huvudtexterna i "Kristus vägar"	124
Referenser till andra språkversioner samt till rättigheter, eMail:	125

Detta är den första delen: Kapitlet/ Kapitlen över evangeliernas olika steg

INLEDNING: Meningen med denna text och dess användning

Sedan 2000 år – och med tidigare profetior ännu några tusen år längre tillbaka – lämnar fortfarande människor vittnesbörd om sina flerfaldiga direkta erfarenheter med Jesus Kristus. Trots olika karaktärer, olik religiös, filosofisk eller vetenskaplig miljö, uppvisar de av varandra oberoende besläktade upplevelser. De talar om Kristus ständiga närvaro, delvis också om möjligheten för andra och att förbereda sig på liknande erfarenheter och om sedan 2000 år genom Kristus i mänsklighetens utveckling inflyta nya färdigheter, som inte bara är tänkta att vara ytlig historisk-kulturell överföring. Dessa inte endast teoretiska, utan praktiskt förståeliga "tillväxtens" steg förklaras här i detalj på ett nytt sätt. Om man följer de steg som Jesus själv tog kan man se innebörden av dessa steg för olika områden i livet.

På 1100-talet förutsade abboten Joachim de Fiore en "Den Helige Andens tidsålder", under vilken ett sådant förhållande till Gud skulle bli vanlig för den enskilde utan inblandning av institutioner. Idag breder flera strävanden ut sig över hela världen, som inte endast söker en motsvarande Kristus' tagande gestalt i människorna, utan ser individen som medvetenhetstillväxande cell i "Kristi lekamen".

Den delvis därmed förknippade "Kristi återkomst" och nu rådande "apokalyps" i egenskap av viktiga skeenden i stort talar för, att något mera omfattande än ett av människan uttänkt "återförkroppsligande" håller på att ske.

Vilka specifika utvecklingsmöjligheter för människan och jorden, som här står att finna, och som före Jesu jordeliv inte fanns, är frågan, vars förslag till lösning sammanställts som tankeimpuls i detta bidrag.

Just i en tid,

- under vilken fenomenet Jesus Kristus tas i anspråk av många olika [teologiska riktningar](#) och dogmer, av språkvetenskapliga, historiekritiska, arkeologiska och paleografiska, religionssociologiska och djuppsykologiska, naturvetenskapliga, politiska o.s.v. betraktelsesätt,

- under vilken, liksom det vid tiden för den tidiga kristendomen bredvid det gamla materialistiska, uppstod en mångfaldig andlig rörelse, som båda medförde såväl flytande övergångar som avgränsningar visavi kristendomen,

- under vilken de mest förvirrande företeelser uppträder, som till exempel flera förmenta förkroppsligade Kristusgestalter i vår tid, och där ofta rätt problematiska för att inte säga negativa saker sker i Kristi namn, kan det vara av intresse att undersöka, vari Kristi speciella bidrag kunde bestå i denna komplicerade värld.

Man anknyter här till egna inre erfarenheter, liksom också till andra mystiska o.s.v. källor. **De använda blickvinklarna är interdisciplinära, från många kunskaps- och erfarenhetsområden, alltså inte endast teologiska.** Vid andliga synpunkter ska från politiskt håll inte talas om avledande pseudoinnerlighet. Det mekaniska tänkandets dogmer hos naturvetenskapen under det senaste århundradet kan självklart inte accepteras som siktbegränsning lika lite som föreställningar från öst, som utgår från föreställningen, att det inte finns något, som inte redan står i den gammalindiska vedan, och att Jesus enligt denna endast vore en "möjlig tredje klassens lärare". Ur de endast jämförande eller kompletterande i texten givna hänvisningarna till böcker o.s.v. låter sig dessa insikter inte härledas, och därmed är dessa böcker eller teologiska förkunskaper inte heller nödvändiga för att uppnå en förståelse. (Detsamma gäller för en planerad boklista för teologiskt intresserade, se länkar.) **Inget skall förstås som dogm eller som åsikt hos någon slags extern organisation. Ej heller riktar man sig mot någon kyrka eller religionsgemenskap och inte heller mot till exempel den apostoliska trosbekännelsen. Människor med en annan religiös eller världsåskådningsbakgrund, som har ett positivt intresse för nya insikter från kristet håll, kan i denna vare sig dogmatiska eller materiellt förflackade skrift också hitta något. Därför finns också kommentarer om kristna vägars förhållande till andra strävanden med i innehållet. Delvis som det i Johannesevangeliet på ett för dåtida kunskapstörstande förståeligt språk utarbetade specifikt kristna, visar denna skrift idag ingångar från olika håll. Denna skrift medger stor frihet, när det gäller stil. Forskning är något annat än mission. Sådana kristna, som för egen del föredrar en utan djuplodande överväganden enkel tro, skulle i denna skrift kunna lära sig, hur de i sin omedelbara miljö kan börja en bättre dialog med människorna av annan tro, utan att ideligen missförstånd uppstår.**

Texten vill tala genom sitt innehåll .

"Jag hade ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det. Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen" (Joh 16:12 - 13).
Genom denna ande kan detta projekt inspireras.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Metodiska anmärkningar* till praktisk kristen meditation**

Våra texter har uppkommit ur ett behov av hjälp för meditativa betraktelser över bibeltexterna. Därför är de också – vid sidan av sitt rent informativa innehåll – skrivna speciellt som en utgångspunkt för meditativa betraktelser över evangeliekapitlen.

Huvudtextens 37 kapitel följer evangelierna och Uppenbarelseens olika steg. Vi rekommenderar, att du läser dem i just den följden och tillsammans med Johannesevangeliet och Uppenbarelseens.

Bibelstudium, d.v.s. att läsa texter och gå igenom dem språkligt och i sammanhang är bara en metod. Under studiet kan textens kapitel och inte minst Vår Herre kräva djupare insikter.

Websidan består av en längre löpande text, vars kapitel också kan nås från innehållsförteckningen. För ett grundligare studium rekommenderar vi, att du skriver ut texten*: Allt efter browserns och skrivarens inställningar är det c:a 120 sidor.

Den som utöver själva läsandet är intresserad av en integrerad genomgång – även med hänsyn till försummade delar av själen -, kan efter studiet av ett kapitel av dessa koncentrerade betraktelser läsa och meditera över motsvarande kapitel t.ex.

Johannesevangeliet. (Johannes resp. hans lärjungar befattade sig särskilt med skeendets djupare andliga mening.)

Närmare detaljer om meditationens praktik

För meditation finns flera möjligheter. Först och främst gäller samma förutsättningar som vid varje annan meditation: Man måste först lösgöra sig tillräckligt från aktuella störningar och stämningar eller problem genom att själv komma till medvetande om detta eller genom ett samtal med någon eller på något annat sätt så att en andlig öppenhet åter är för handen. Vidare bör trötthet, hunger eller akut verkan av alkohol, tobak o.s.v. inte vara med i bilden. Ingen telefon eller annat bör heller få störa under pågående meditation. Vald plats skall kännas behaglig, d.v.s. inte ligga nära någonting, som alstrar stressande strålning (se länkar: Byggbioologi). Den som har övning kan möjligtvis utöva koncentration mitt på ett livligt trafikerat torg, men när man är nybörjare är det säkert klokt att dra nytta av råden. Förr lästes texten vid en sådan evangelisk meditation mycket långsamt och lyssnarna blundande (t.ex. Rosenkorsare**). Texten lärdes in utantill, för att uppmärksamheten inte skulle komma att riktas mot orden utan mot innehållet. Det fanns också en variant, där texten åtföljdes av eurytmiska åtbörder. Det finns också den möjligheten att läsa texten för att sedan med slutna ögon låta den verka inom en. Därvid utövas ingen tankeverksamhet, eller i varje fall påbörjas den meditativa betraktelsen först efter tänkandet. Går så tankarna vidare, blir de endast föremål för ett "påseende", inte vidareförda. Detta gäller även när tankar dyker upp, som synbarligen eller faktiskt har att göra med meditationen. (När det gäller yttre förhållanden, kan de noteras och därigenom på ett effektivt sätt skjutas upp så att anden åter kan bli fri. Viktigare händelser under meditationen noteras om möjligt i efterhand, så att den egna utvecklingen bättre kan följas. Betraktelsen kan leda till en större fördjupning av medvetandet, dock sker detta inte tvångsmässigt (kontemplation, meditation).

Därvid kan det vara nyttigt att ha ett anteckningsblock till hands när man vaknar så att man kan anteckna nyckelord och stolpar. Detta underlättar å ena sidan att komma ihåg drömmar och å andra sidan hjälper sådana anteckningar en att bättre förstå dessa drömmar. Om man under dagtid ritar drömsymboler utgör dessa ytterligare ett sätt att förstärka denna öppning. Det kan mer och mer visa sig, att inte alla drömmar kan förklaras med dagens upplevelser och det psykiska bearbetandet av dessa, utan att här något äger rum, som är lika viktigt som dagens händelser.

Detta är inga ockulta ritualer, utan det handlar om att själen får tid att öppna sig för deras innehåll resp. för Gud, istället för att drömmarna endast skall stå till förfogande för intellektet - vilket inte är dåligt i sig, men som inte räcker för att förstå dem. Med tiden kan människans alla skikt, även hennes vilja, t.o.m. hennes kropp beröras och förvandlas av dem. Först när nya kunskaper visar sig eller motsvarande symbolbilder under meditationen eller drömmar med relation till den eller händelser i livet, har det som åtminstone på liknande sätt kan förstås av detta kapitel, nått människans inre. Sedan kan man gå vidare, speciellt om behovet finns. Det kan vara nödvändigt att leva med ett kapitel en vecka eller ännu hellre en månad. Det är emellertid inte nödvändigt att till hundra procent ha omsatt innehållet, ty dessa steg är inte längre klart avgränsade från varandra. Gud låter en människa uppleva något, när han (Gud) så vill men ett "gyllene ögonblick" kan också genom meditation i bästa fall

förberedas men inte framtvings. Ändå kan ingen teologi el. likn. ensam ersätta en sådan praktik, vilken kan mana till efterföljd, i stället för grå teori. Men det finns även lika många vägar till samma mål som det finns människor, oberoende av en sådan meditations möjligheter.

Ytterligare meditationsformer i kristna sammanhang

Även om en sådan även innehållsmässigt specifik kristen meditationsform som ovan omnämnts idag tyvärr sällan erbjuds på det kyrkliga området tillhandahålls där i speciella kyrkliga samlingslokaler o.likn. ofta desto fler andra meditationsformer. Ty människorna söker med rätta efter erfarenheter. Det är bara det att kyrkorna under sekler i stor utsträckning begravt sin egen andliga och därmed meditativa tradition och den måste därför söka öppna sig för den igen. Därför började människorna som ersättning först variera t.ex. den buddistiska meditationsformen (som Zen, en enkel stillsam meditation) och förbinda den med en kristen eller neutral introduktion eller så tar man med bilder, målningar eller enstaka bibelspråk eller yttranden av kristna mystiker in i stillheten. En t.ex. på berget Atos ännu levande praxis hos grekisk-ortodoxa munkar med ett upptagande av "Kyrie eleison" (Herre förbarma dig) nämns i vår huvudtext i kapitlet "Öknens stillhet". Även sånger kan anta en besinnande meditativ karaktär. Det allra enklaste på bred front vore också det effektivaste: om kyrkorna föregick med gott exempel och under gudstjänsterna kunde ha perioder av stillhet och tystnad t.ex. före bön, under bön, efter bön - -, efter predikan, under andlig rådgivning o.s.v. På så sätt vore meditativa element inget isolerat, utan dess värde kunde upplevas direkt. Utöver sådana förberedelser för Guds verkande kan i grunden allt i livet anta en meditativ karaktär – vilket i vår hektiska tid är svårt att uppnå. I varje fall vore det absurt och sprunget ur en avsevärd okunskap, att odifferentierat klassificera varje meditationsform som "ickekristlig" bara därför att några icke kristna grupper praktiserat meditationsformer som är mer kända än de kristna.

T.o.m. de som vid sitt sökande efter inre erfarenheter stött på drogernas odugliga och farliga väg, kan istället finna ett rikt liv genom meditation.

*... Att koncentrerat studera tryckta texter gör att man slipper de problem som oberoende forskare menar att en överkonsumtion av internet och "multitasking" (= att samtidigt ägna sig åt flera verksamheter) medför.

** Till exempel i den kristna Rosenkorsskolan "*Universitas Esoterica*" i Berlin (*Wolfgang Wegener*), som ägde bestånd till 1984.

***För att bättre förstå dessa sidor krävs att man reflekterar över sin självuppfattning och också över ytterligare metoder som använts (se ovan). Ett sådant förhållningssätt när man studerar texter betraktas å andra sidan också inom filosofin etc. som en allmän riktlinje för ett seriöst arbete ("*Principle of Charity*", *Donald Davidson*, "*On the Very Idea of having a Conceptual Scheme*", in "*Proceedings and Adresses of the American Philosophical Association*", Vol.47, 1973-1974, s. 19.)

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Dessa sidor och kyrkohistoriens olika teologiska riktningar

1. En strävan att åter ta fram kristendomens delvis begravda djupa andliga upplevelser i ljuset, måste naturligtvis börja med **Kristi lära, liv och betydelse och de urkristna**, närmare bestämt inklusive dess "apokalyptiska" drag, istället för att endast plocka ut det som tilltalar den ena eller den andra teologiska riktningen. Därvid visar sig att också de tidiga kristnas mångfald måste tas på allvar, så som redan evangelieförfattarna *****) själva gjorde, för att därigenom kunna komma till insikt om det stora inflytande som Kristi impulser hade.*)

2. Den **gamla kyrkan** under de följande århundradena styrdes huvudsakligen av det auktoritativa i "**Kyrkofädernas**" omfångsrika avhandlingar. Med hjälp av bl a det grekiska språket och sin omfattande vetenskapliga bildning har de gjort de urkristna traditionerna mera lättbegripliga för Europa. Dessa visste också mycket om gamla skrifter, som idag är försvunna. Som under alla utvecklingsfaser streds även i denna fas om vad som är sann kristendom eller inte. En del av deras insikter, som senare förträngdes, förtjänar ett nytt studium, dock med det ursprungliga som jämförelse. Det fanns för övrigt också i fortsättningen kristna - t.ex. i Egypten, jfr. även fynden i Naq Hammadi – som måste ha ägnat sig åt helande verksamhet, inte så mycket genom kyrkan som genom en personlig kontakt i bön och meditation med Gud.

3. Medeltidens **skolastik** och grundläggande läror ledde till en teologisk systematik genom tankemässiga härledning resp. slutsatser, som egentligen borde kallas religionsfilosofiska, varvid kyrkofäderna fortsatte att gälla som auktoriteter men endast i den utsträckning som den överensstämde med dessa tankegångar. Även om det för den tiden fanns en hel del andlig näring däri, avskräcker den ofta ensidiga, absoluta och därför utestängande intellektuella logik – som borde skiljas från den egentliga religiösa dimensionen. Detta konserverade tron i form av läror resp. dogmer, men förledde också till inkvisitoriska handlingsmönster. Ur kreativiteten hos andliga sökare eller mystiker av idag kan man inse, att i några fall hade samma intellektuella metod kunnat leda fram till andra slutsatser eller gjorde det också delvis, resp. att riktigt andligt växande förutsätter ett mera flexibelt och omfattande, icke alltför förhärdat medvetande. Den stränga skolastiska metoden är ännu idag en väsentlig utgångspunkt för den systematiska teologin, särskilt inom katolicismen. Det finns dock många öppningar i den för andra resp. ekumeniska ansatser (t.ex. *Yves Congar*). Det handlar inte heller om någon slags ensidig kritik av en av de teologiska riktningarna. I ett tidigt stadium av arbetet med dagens huvudtext "Kristusvägar" undersöktes också, vilka systematiska möjligheter som fanns att dela in föreliggande stoff. Det återstod till slut bara ett alternativ, nämligen ordningsföljden hos de visade "Jesu steg", i samma följd som evangelierna! Just med denna följd speglar sig en rentav arketypisk följd av mänskliga utvecklingsstadier och medvetandeområden, även i förhållande till världen runt dem. Detta är dock en ny, interdisciplinär ansats.

4. Så snart tillräcklig kyrklig tradition byggts upp i förhållande till den ursprungliga kyrkan, följde **reformatorernas** ansträngningar, att åter ta det bibliska ursprunget som grund för kyrkan. Detta lyckades de dock åstadkomma endast i begränsad omfattning, eftersom de var barn av sin egen tid och t.ex. visste föga om de andliga och mystiska strömningarna ur kristendomens historia. För övrigt lät man traditioner falla, som i varje fall i sin kärna är värdefulla, som t.ex. Mariakyrkan. Det lämnades åt enskilda som t.ex. den evangeliske teologen J. V. Andreae att i romanliknande beslöjade drömbilder gå djupare in på erfarenheter som ev. skulle kunna kallas "kristligt-esoteriska". Att det kristliga därvid inte var så lätt att varsebli ligger i formen, vilken valdes av säkerhetsskäl. Även inom protestantismen var man inte alltid så tolerant som det kunde verka. Motreformationen, religionskrig o.s.v. gjorde resten. Trots allt liknade fortfarande de olika teologiska metoderna varandra i mycket. Där idag t.o.m. inom de protestantiska kyrkorna skilda trosgemenskaper består, som t.ex. de lutherska och reformerta (kalvinistiska), liksom förenade kyrkor, måste deras huvudmän låta säga sig, att det kan vara ägnat för teologiska fackdiskussioner men att det med hänsyn till de egna församlingarna sedan länge har överlevt sig själv. **)

5. Den därpå följande **tiden för den nya filosofin, upplysningen och naturvetenskaperna** medförde detta dock inte, att en teologi, som bygger på andliga upplevelser, ställdes vid sidan om den intellektuellt bestämda gamla, systematiska teologin. Tvärtom orienterade sig nu mer och mer också de **historisk-kritiska teologerna** medvetet eller omedvetet mot den tidens likaså intellektuella och därtill ensidigt materialistiskt blivna naturvetenskapsförståelse. Teologi blev delvis snarare till en litteraturvetenskaplig och lingvistisk forskningsinriktning – vilket inte är fel men däremot ensidigt. Ingenting hindrar att man tar hänsyn till litterär genre – men bara när det är lämpligt i stället

för slentrianmässigt; se till exempel vår sida till det så kallade Philippusevangelium.[Filipposevangeliet, ö. a. Endast på [tyska](#) och [engelska](#) websidor]) Att jämföra skrifternas utsagor med de förhållanden som rådde på den tiden är också i många avseenden nödvändigt – men då får man inte redan på förhand utsätta de dåtida utsagorna för en nedvärdering som bottnar i nuvarande tidsanda. Också sambandet med den framväxande församlingen kan klargöra betydelsen – detta får emellertid inte leda till en begränsning av synfältet till ett yttre, rent mänskligt skeende där Gud inte längre förekommer, han som dock var det viktigaste för människorna. Att ett budskap gavs åt vissa människor utesluter på intet sätt en universell betydelse. Att söka traditionens betydelse för oss i dag är viktigt – dess fulla värde blir emellertid först åtkomligt om vi tar genomförandet av det utlovade på allvar också för människor av i dag eller åtminstone försöker ta det på allvar.

(Visavi dem beaktade sig samtida företrädare för den gamla systematiska teologin åter som en slags kärna för den egentliga teologin, omkring vilken de nyare forskningsriktningarna kunde gruppera sig). Sedan anmäler sig frågan om de verkligen kunde vara en sådan integrerande kärna?) Det skulle säkert vara ett berättigat företag att sätta de olika vetenskapliga upptäckterna i relation till olika trosläror. I så fall skulle det dock vara konsekvent att göra det även idag. Det skedde hittills mera sällan. Det skulle betyda att ta hänsyn till den världsbild resp. paradig, som avtecknar sig ur nyare, inte längre särskilt materialistiska vetenskapliga strömningar inom elementarpartikelfysiken, modern biofysik, geo- och astrofysik och speciellt gränsvetenskaper som parapsykologi o.s.v.. Det är meningslöst att relatera dagens teologi till artonhundratalets vetenskapliga världsbild! ***)

6. Alltså följde **under nittonhundratalet många satsningar på att avlocka teologin facetter, som den dittills inte tillräckligt beaktat, dock alltid ännu utan att inkludera den där mystiskt- andliga dimensionen** – som trots allt redan sågs som nödvändig av *Karl Rahner*. Dessa försök inom katolicismen och protestantismen har i många fall givit samhället något genom att i högre grad bry sig om människornas praktiska bekymmer: t.ex. *Karl Barth "Den politiska teologin" och "Befrielsesteologin i tredje världen" liksom skapelseteologin ****)*, *Feministteologin, ...* . I några riktningar som "*Avmytologiseringsteologin*" (*Bultmann*) hölls dock barnet ut med badvattnet, d.v.s. tron reducerades i alltför hög grad – som nämnts, på en under tiden åter föråldrad – materiell världsuppfattning, trots att det riktigt konstateras, att tron inte har behov av någon vetenskaplig objektivisering. Drewermann försökte sig då på en djuppsykologisk tydning av evangelierna. Detta kunde visserligen vara en bro, som kunde föra bort från en materialistisk världsbilds själlösa existens, men djuppsykologin har inte på långa vägar bibelns egentliga andliga dimension, och det är därför inte meningsfullt, att spela ut dessa båda olika områden mot varandra.

Hittills dominerar diskussionen av problem mellan fundamentalism och relativism.

För övrigt spelar också under senare år de förment "avslöjande berättelserna om Jesus" fortfarande en roll i teologiska kretsar, "Avslöjande berättelser om Jesus" vilket inte precis förbättrar helhetsbilden i dagens diskussioner.

7. Av en "postmodern" teologi för det tjugoförsta århundradet märks alltså hittills inte mycket.. **En förnyelse av kristendomens andliga möjligheter – med bibehållande av såväl trons djup som den uppnådda sociala vakenheten** - förutsätter en omfattande medvetandeförändring****. Det som behövs här är andlig precision och ett differentierat betraktande av samhället och världen, istället för att endast förvalta och fortsätta teologins och religionsvetenskapens hittillsvarande forskningsriktningar - en väg till en "hel" kristendom istället för dagens fragmentering. Det är här "Kristusvägar" kommer in.

*) De uppskattade t.ex. medvetet inte endast den "Den muntliga källan Q", som senare gjordes tillgänglig av forskarna. (Den innehöll endast yttranden av Jesu, som gjordes före passionshistorien, med sin etik bortom många samhällliga konventioner, idag ofta relaterade till bergspredikan. Redan det nära besläktade och följaktligen också autentiska Thomasevangeliet visar, att allt efter predikant eller publik också ytterligare uttalanden från Jesus förekom...). De sista stegen i Jesu liv – redan

påbörjade i och med Lasarus uppväckande, o.s.v. - kunde då för tiden endast få människor följa och på motsvarande sätt företräda. Trots detta gjordes de tillgängliga för sökande.

***) Sedan en tid tillbaka finns i Tyskland strävanden att lösa upp detta tillstånd. ... Om de olika kyrkorna: Se i övrigt vår sida *Del 2, "De sju församlingarna (i Uppenbarelsen) och dagens kyrkor"*.

***) Se bl.a. vår sida "*Naturvetenskap och gudstro*". [Update English/ Deutsch](#). För en undersökning av kristendomens utveckling se också *Professor Hans Küng, Das Christentum. Wesen und Geschichte, Sonderausgabe 2007* [=Kristendomens väsen och historia, specialutgåva 2007, ö. a.]. Küng eftersträvar en integrerad forskning som trots arkeologi och kritisk forskning tar de gamla skrifterna på allvar som källor beträffande innehållet. Vi delar inte alla de slutsatser från historisk-kritisk forskning som där återges. Till exempel förefaller ofta episoder med Jesus alltför mycket som rent subjektiva upplevelser. Küng är ändå öppen för en självständig och ursprunglig, ännu inte utforskad realitet av sådana upplevelser. För övrigt kan hans i och för sig intressanta metod att undersöka kristendomens utvecklingsstadier (paradigmer) inte tillräckligt värdesätta betydelsen av sådana riktningar som i stort sett hittills aldrig har haft avgörande betydelse – som mystiken – ; dessa har lagt i dagen förhållningssätt som är mycket viktiga för att man ska kunna utnyttja kristendomens fulla potential. Det bör noteras att människor med ett inre andligt uppdrag, till exempel mystiker, ofta inte riktigt kan förstås med en rent historisk-kritisk analys, eftersom de förutom en yttre begriplig biografi främst och framför allt har en självständig inre andlig biografi. Då hjälper det snarare att försöka ta dem på allvar i stället för att kritisera ned dem.

****) *Se t.ex. "Ekologisk teologi", Kreuz-Verlag, Tyskland.*

*****) Även antydningar i *Johannes uppenbarelse 14,6* om ett genom den Helige Ande givet "nytt, evigt evangelium" förutsätter en starkare medvetenhet än vad intellektet kan ge.

*****) **Supplement: Jesus och teologier.**

Det förekommer varierande teologiska synsätt i Nya Testamentet. Men nedtecknarna måste medvetet ha kombinerat dem. De kände sig fram till, att Jesus har många sidor. Det krävs flera teologiska synvinklar för att kunna förstå honom.

Å ena sidan lärde han ut den **sociala** känslan bland liberala eller känslan inom befrielse-teologin - och han lärde enligt de strikta **individualetiska** riktlinjerna inom tämligen konservativa teologier (dock ej formalistiskt eller med orientering i statsmakten).

Han ägde såväl den **spirituella** hållningen hos kristna mystiker eller esoteriska kristna (jfr med den mystiska teologin i ortodoxa kyrkor i östliga länder) – han hade alltså också inställningen, att lärjungarna skulle klara av sitt liv **i denna fysiska värld** (det senare utgör huvudtema för aktuella teologer och själasörjare, i synnerhet de evangeliska.)

Jesus visade en "**övernaturlig**" **relation till Gud**, (från dopet ända fram till korset och uppståndelsen; så som det t ex kommer till uttryck i Johannes' resp hans lärjungars återblick i Johannesevangeliet); detta kan av teologer som t ex Bultmann inte förklaras med hjälp av intellektuellt medvetande. Icke desto mindre var Jesus tvungen att **genomgå ett mänskligt liv**, så som också naturvetare får göra det.

Flera händelser kan vi idag sätta oss in i med **djupgående psykologi**; men flera andra är **spirituella** på ett sätt, som ligger utanför möjligheterna för djuppsykologisk uppfattning.

Många synpunkter har redan gått förlorade, sedan stora delar av kristenheten blev förföljda som "kättare" osv (slängda i samma hög som verkliga religiösa missbruk). De var alla ensidiga, dock inte i högre grad än någon existerande kyrka på sitt sätt.

Denna ensidighet är inte automatiskt negativ. De konstruktiva delarna i alla dessa riktningar skulle så till vida vara i sin ordning – om de bara inte ville ha för sig, att de är ensamma om att ha rätt, och att alla andra har helt och hållet fel.

Enskilda evangelier och teologi.

I evangelierna – och t ex den delen med Markus-evangeliet, som även kallas för "källan K" – presenteras olika aspekter. Därför är de skrivna för människor med olika bakgrund. **Markus** var t ex viktig för romarnas analytiska förstånd och för översättningar till de romanska språken. (Men professor Morton Smith nämner en "hemlig del" i detta evangelium, som härstammade från underlag, som Petrus lämnade efter sig, och som endast användes av erfarna personer; innehållande Lasarus' återuppståndelse osv) Den österrikiske mystikern Jakob Lorber skrev, att Markus som pojke lär ha varit en uppskattad budbärare mellan lärjungarna. På så sätt skulle han ha vetat exakt, vad som hände. Han uppvisar drag hos en teolog, vars fråga lyder: vem är Jesus?

Det ursprungliga arameiska **Matteus**-evangeliet, som har gått förlorat resp inte kan hittas längre, måste ha varit avsett för judarna. Men detta liksom det "Matteus-evangelium", som finns tillgängligt idag, riktar sig när allt kommer omkring till alla människor, som behöver utförliga beskrivningar fulla av liv på Jesu gärningar.

Lukas-evangeliet är på liknande sätt, men har ett större känslomässigt djup.

Johannes-evangeliet var skrivet för spirituella kristna (t ex med grekisk mysterie-biografi), varvid man framhävde det specifikt kristna på deras språk.

Johannes förstår Jesu liv särskilt tydligt från och med påskhändelserna; Matteus börjar tydligare med livet. Båda aspekter är korrekta, men korset och uppståndelsen fick de flesta konsekvenserna för tiden därefter.

Det apokryfa "Filippus-evangeliet" är inget evangelium utan ett tidigt kristet bidrag eller en kommentar till diskussion med människor från olika andra religiösa riktningar – med en egen plats mellan dem.

(Det är ingen gnostisk skrift, som många kanske antar). Det apokryfa "Tomas-evangeliet" är inget evangelium utan en antagligen till största delen autentisk samling av Jesu uttalanden; inklusive några uttalanden, som i denna form var tillägnade spirituellt intresserade människor.

Företrädare för olika folk kunde bearbeta en eller annan aspekt på ett bättre sätt.

Forskningsmetoder.

På liknande sätt är de olika forskningsmetoderna alla nyttiga inom sina respektive gränser, om de används tillsammans (interdisciplinärt). Om någon emellertid försöker, att bygga upp teologi på praktiskt taget endast en kunskapsgrän (som t ex språkvetenskap eller arkeologi), blir resultatet delvis fel. Det är dessutom nödvändigt att inbegripa meditativa metoder, vilket nästan ingenstans sker. Därutöver finns den allmänna religionsvetenskapen, som är mer eller mindre oberoende av den kristna teologin, och filosofin vilka båda delvis står i ett konkurrensförhållande till teologin i den mån som de ägnar sig åt religiösa frågor, vilka utan en egen religiös förankring från forskarens sida är mycket svåråtkomliga. Om någon förknippar ett äkta sökande efter Gud med det, kan det ändå vara ett fruktbart komplement. En större förenlighet mellan dessa ämnen skulle med tiden kunna utkristallisera sig om religiositet skulle bli erkänd som en grundegenskap som hör till det mänskliga väsendet. (se "Religion")

Kommentar till frågan om Guds "treenighet".

Vid kyrkliga föreställningar om en trefaldighet resp Guds treenighet (trinitet) bör man göra skillnad på, om den, som lär ut något om den, förbinder den med en upplevelse, som han vill förmedla på något sätt, eller om det är fråga om en rent intellektuell lära (doktrin) om tre gudomliga personer. I "Kristusvägar" beskrivs bl a Gud, Jesus och den Helige Anden till karaktär och relationer, som kan upplevas, i stället för att man strider om begrepp som t ex treenighet.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

"I början var ordet (grekiska Logos) ... och ordet blev kött" (Johannes 1)

Sådana skildringar riktade sig inte mot en bild av Jesus* som förebild för människorna, utan de antydde sin djupare förbundenhet med Gud och skapelsens gång. Denna förbundenhets innehåll kan betraktas som annorlunda, men att på förhand bortförklara det som oförståeligt eller inte äkta, är ett otillåtet konstgrepp. Sådant finner man i Johannesevangeliet 1, Johannes 5, Johannes 6,69, Johannes 7 ..., i Matteus 16,16, i Brevet till Kolosserna och till Efeserna, o.s.v. Man finner det fortfarande hos gamla kyrkolärda, hos mystiker som Jakob Böhme, hos Rudolf Steiner (Helsingfors 1912), och det lever åter upp i den kristne lärde Daskalos "Esoteriska läror" liksom i den amerikanske teologen Matthew Fox' böcker "Den stora välsignelsen" och "visioner om en kosmisk Kristus", o.s.v...

I den katolska kyrkan och delar av den evangeliska kyrkan försökte man att bevara den förlorade närheten till sådana traditionsnivåer med teoretiska trossatser. Andra delar av de

evangeliska kyrkorna, som klarare insåg Jesu sociala inflytande, menade, att Jesu gudomliga karaktärsdrag måste få falla. I läror om hinduismens ursprung jämförs det med begreppet av olika stegs "Avatare". Med detta avses de människor, som inte finns på jorden för egen framgång, utan för att frivilligt bidra till ett folks eller mänsklighetens framskridande, som en droppe "av gudomlig fullkomning". Skillnaderna mellan dylika på varandra följande "Avatarer" blir dock ofta otydliga i sådana uppfattningar, under det att den judiska och den kristna uppfattningen om "historiens Gud" betonar vidareutvecklingsaspekten och den i detta sammanhang aktuella "Messias"-rollen.

Det må påpekas, att koranen på flera ställen erkänner Jesus Kristus som gudasänd profet och också som Guds "Ord", "skapad som Adam". Han gäller alltså i en rätt tolkad Islam i varje fall förmer än hos dessa moderna kristna teologer, för vilka endast socialreformatorn Jesus återstår! Endast läran om - av de kristna redan vid tiden för Muhammed mycket som jordisk uppfattade - Jesu egenskap, att vara Guds son som en del av trefaldighetsläran, accepterades inte i Koranen. Kristna, som väl så äkta hade kunnat förklara vad som menades med detta, på ett sådant sätt att även människor med annan utgångspunkt förstår det, fanns det knappt längre. (Se tilläggsidan "Jesus och Islam").

Det återstår bara att komma ihåg, att denna del av gåtan Kristus inte spirade ur spekulativt tänkande, utan ur visionära gränserfarenheter, tydligt synliga hos till exempel Jakob Böhme, som visserligen också hade en sällsam förmåga att bearbeta det upplevda på ett begripligt sätt. Alla erfarenheter av andligt slag kräver visserligen (själv-)kritisk bearbetning, men en bedömning av dess resultat, utan att en sådan varseblivningsnivå erkäns, leder den som irrelevant metod ingenvart.

Människor med en tydlig mystisk eller andlig uppgift kan inte heller bli verkligt förstådda om de bara historisk-kritiskt betraktas från sin yttre anpassning i samhället, i stället bör man inkludera deras självständiga inre andliga utveckling.

*) Det finns relativt goda belägg i historien för att Jesus existerade som människa. Historieskrivare från 1:sta århundradet efter Kristus som Josefus och Tacitus bekräftar att han verkligen fanns. Även i de bibliska evangelierna anges tid och plats för flera episoder. Till exempel omnämns flera härskare och ämbetsmän (t.ex. *Lukas 3:1, 2, 23*), genom vilka man kan identifiera det år då Jesus började sin undervisning. Dessa kan man sedan också återfinna i historieskrivningen. De bibliska berättelserna har följaktligen inte karaktären av rena mytologiska berättelser. "Apokryferna" som inte finns kvar i bibeln, dvs. ytterligare några kristna evangelier däribland texter från det första århundradet, lägger ofta mindre vikt vid noggrann rapportering än vid vissa tolkningar av enstaka händelser genom dåtida författare.

Till detta kommer på den tyska och den engelska sidan ett utdrag ur Johannesevangeliet, början av kapitel 1.

Evangelie meditation är beskriven i inledningen under "Metodiska anmärkningar". Särskilt denna text användes, för att ställa in sig på Kristus, som en fint avstämd mottagare, istället för att komma i kontakt med några slags krafter, som är endast förment kristna.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Jesus från Nasaret: hans födelse

Efter evangeliasekvensen kommer vi nu till mer mänskliga händelser. Jesu födelse är traditionellt förknippad med julen - även om denna fest inte överallt låter detta komma till uttryck - *Lukas 1, 26ff. Matteus 1, 18ff.* Man kan fråga sig, i betraktande av den centrala betydelsen hos Jesu "Tre läroår" varför dagens teologer gör så många ansträngningar att bestrida jungfrufödelsen av Jesus. Medan den jordflyktiga tidiga gnosticismen menade, att man behövde föreställningen om att Jesus endast hade en "fiktiv kropp", kan hos andra

meningsriktningar i så måtto en enighet fastställas, att Jesus måste genomgå alla människans livsformer, för att därigenom enligt samma modelltänkande ge uttryck för samma måttstock. Man skulle dock önska, att denna diskussion – om verkligt sanningssökande vore målet – hade större öppenhet. I en tid, under vilken i sammanhang med transformationen av sexualiteten och kärleken nya synpunkter dyker upp, delvis framfiltrerade ur orientalisk praktik och påminnande om gamla tempelseder, borde det inte vara långsökt att anta en sann kärna i denna tradition. Buddister – som tillskriver även Buddha en extraordinär födsel – har överhuvud taget inte några svårigheter att acceptera en Jesu "jungfrufödsel" och naturligtvis inte heller med en jungfrulighet i en övervägande själslig mening, som till exempel Steiner hävdar. Koranen talar om Jesus som ett sändebud från Gud som Gud "har skapat likt Adam" i modern Maria - liksom bibeln talar om en ängel som förkunnade Jesu jungfrufödsel.

Det kan visa sig, att Jesu karaktär, som inte passar in i några fastkörda tankeschemor, redan här låter sig anas. Specifika egenskaper kommer vi förvisso i hans livs vidare förlopp snart att varsebli. Innebörden av möjligheten, att med Kristus under livet ""födas på nytt""), kommer vi därvid också att träffa på.

Redan från början utspelar sig Jesu liv och verk inom ramen för världshistoriens förlopp. Det visar sig redan vid den folkräkning som kejsaren för det romerska världsriket hade anordnat och föranledde Jesus föräldrar att resa till Betlehem, en ort som profetiskt varit betydelsefull, där Jesus föddes. Detta uppmärksammades också i den teologiska litteraturen när det gällde diskussionen om Jesus världsomfattande betydelse.

Därtill kommer på den tyska och den engelska sidan ett utdrag ur Johannesevangeliet 3,5-8... : Den nya födelsen.

Detta är ingen liknelse. Det är ett av dessa "svårförståeliga" bibelställen, med en alldeles precis och mycket viktig innebörd för dem, som hade de erfarenheter och kunskaper, för att möjligtvis kunna förstå dem. Jesus sade inte något till någon enskild, vars innebörd han eller hon över huvud taget inte skulle ha kunnat ana eller dra nytta av. I vår huvudtexts olika kapitel, till exempel "Dopet", "Öknens stillhet" och "Förkunnelsen" beskrivs bland annat saker, som kan göra temat i "Den nya födelsen" mera tillgängligt.

Även för sökande, som inte direkt sökte i denna riktning hade särskilt i tidigare, fridfullare tider **julhögtiden** att göra med detta. "Kyrkoårets" högtider, i detta fall adventstiden, ställde också in allmänheten på ett uppbyggande förändligande av Kristi födelse, på samma sätt som fastan var själsligt förberedande för påsken. Så kunde man under årens lopp uppleva något – även om man inte helt förstod det, som i vår tid, vilken snarare leder bort från det, endast kan upplevas vid intensiv meditation resp. under längre bönefasor.

Julen är i vidare mening en kärlekens fest för att påminna om, att Jesus var en gåva till mänskligheten. Detta ändrar dock inte den djupare innebörden, eftersom alla steg i Jesu liv också går att förstå. Jämför: dessutom kapitlet "Och ordet blev kött" i huvudtexten.

Pånyttfödda kristna i samband med Frikyrkor etc.

- Måste ändå styrka sig i sin tro varje dag för att bli mer fullkomliga.
- Nu måste de hitta individuella sätt att förnya alla områden i livet, de flesta av dem kommer att behöva ändra mycket.
- Som det sägs i Uppenbarelseboken 21.5 om en kommande period. "Se, jag gör allting nytt" så att redan idag är det dags att reflektera över allt på nytt.

Fråga:

Kan jag – om jag ännu inte har upplevt det – önska en inre förnyelse från Gud som ursprunget till allt?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Finns det betydande händelser under Jesu ungdomsår?

Även detta område tillskrivs, denna gång i många moderna andliga skrifter, en delvis något oproportionerlig innebörd. Bibeln berättar endast om den vise Simons beröm och de skriftlärdas förundran över den tolvårige Jesus - *Lukas 2, 29 - 51*. Det mest autentiska bland de ickebibliska "Barnevangelerna", "*Jakobusevangeliet*", som föreligger i fragment och nyberättelser, (de senare utgivna på Lorber-Verlag på tyska) innehåller visserligen sinnebildliga händelser och sammanträffanden. Där finner man dock inte, att – som enligt en modern tes – Jesus skulle ha lärt sig allt av esséerna eller den därmed delvis besläktade Qumran-församlingen, enligt en annan i egyptiska resp. grekiska tempel, enligt en ytterligare i Indien, o.s.v. Det kunde vara fruktbart att använda sin kreativa fantasi på grundval av olika ledtrådar, såvida detta inte för till nya förhastade dogmer. Då skulle en än vagare Jesuskontur uppstå, som intensivt mötte inte den ena eller den andra, utan alla dåtidens väsentliga andliga strömningar och därvid alltid utvecklade det, som han utifrån sig själv måste utveckla, och som inte behövde vara identiskt med det, som andra ansåg nödvändigt att lära sig. Det är en grundläggande erfarenhet, som i smått är helt möjlig att följa, och som är välbekant för somliga. Den spränger ensidiga psykologiska föreställningar om "prägling" och beteende. För utpräglade individer och mystiker är den faktiskt typisk. Den kan ansatsvis visa sig redan i tidig barnaålder. ...

R. Steiner visar en scen i det s.k. "*Femte evangeliet*", där det på ett uppskakande sätt blev klart för Jesus, att de sig i den nya tiden från yttervärlden isolerande arbetsmetoderna hos esoteriska ordenssällskap kunde vara kontraproduktiva som esséernas. Deras lagiver – med många kroppsliga och etiskt / andliga reningsföreskrifter – håller dem själva fria från negativa inflytanden, men deras omvärld var desto mer påverkad av dem. Åtminstone under **Jesu livs vidare förlopp finner vi också en i Bibeln belagd grundimpuls: "vara i världen men inte av den," och att integrera världen i sin egen utveckling. Därtill hör bland annat också, att Jesus till slut lär ut något till alla, som tidigare hade varit hemligt, vilket inte talar emot, att vissa lärdomar först i klartext delgavs de bättre förberedda lärjungarna.**

Det visar sig jämfört med de gamla, på strikt hemlighållande grundlagda mysterietraditionerna faktiskt som ett nytt historiskt inslag. Märkligt nog visade sig liknande företeelser sedan också till exempel i de nya riktningarna hos Mahayana-Buddhismen, där plötsligt medkänslan med alla väsen starkt betonades. Men först i vår tid har möjligheten till andliga djup för alla slutligen blivit uppenbar. Ingen kan säga, att han/hon aldrig hade hört talas om det. Eftersom dagens pressbyråmystik dock ännu är mycket ytlig, kan man utgå ifrån, att denna tendens inte på långt när är helt omsatt. Det är klart, att till exempel Vatikanbibliotekets hemlighållandepolitik i det avseendet förefaller "förkristen".

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

En randanmärkning till dispyten om "två Jesusbarn":

Här borde Steiners tolkning av olika härstamningsuppgifter hos *Matteus* och *Lukas* om "två Jesusbarn" nämnas. Eftersom det där inte ifrågasattes, att Kristi gudomliga natur endast manifesterade sig i en människa, är det inte utan viss humor, hur antroposofers och teologers intellekt kunde halka in på en "Huvuddispytpunkt 1 eller 2". Det handlade därvid om något annat, nämligen om frågan att följa Kristi människoblivande och att följa hans omgivning via de vises styrka från olika kulturer: (...) . Eftersom andliga forskningsföremål kan vara ännu mera flerbottnade än man tänka sig i konkreta jordiska föreställningar, är konkretiserade uppgifter i litteraturen sällan mera exakta än sådana allmänna synpunkter.

Om dopet i Jordan genom Johannes Döparen

Den ursprungliga formen för vattendop var ingen symbolisk akt och ingen medlemsförklaring om religiös gemenskap. Doppandet genom den i detta erfarne, här Johannes Döparen, förde ofta till nästan drunkning och innebar därmed alltså en verklig gränsupplevelse. Det liknade såtillvida antika "invigningar" resp. "invigningsprov"; men här är de möjliga psykiska upplevelsorna inte ett självändamål eller en metod för att övervinna dödsångesten, utan dopet beseglade uppfordran till "botgöring", närmare översatt med "omvändelse", nämligen till den skapande gudens vilja, vars "himmelrike" förkunnades vara "kommet närmare", - *Matteus 3, Johannes 1.*

När Jesus ber om dopet, känner sig Johannes inte förmögen att bistå med detta. Han faller till föga, men har ingen kontroll över skeendet, utan kan endast se på, hur en större förändring sker än han kunde förmedla. Hade han redan förutsett möjligheten till ett högre slags dop genom andens eld, genom en som kommer efter honom, så ser han nu "Guds ande" komma ner till Jesus. Kristna esoteriker såg däri den egentliga "Kristi födelse i Jesus". Det kräver dock inte den emellanåt förekommande föreställningen om Jesus och Kristus som väsen, som tidigare inte haft något med varandra att göra.

Allmänt kan nu dopet, särskilt "andedopet" – begreppet används på olika sätt till exempel i frikyrkorna ses det som inkörspport till en människornas "nyfödsel" - *Johannes 3.* Det i kristna strävanden vanligare begreppet "pånyttfödelse" undviks här på grund av sin ev. förväxling med reinkarnation. Därmed ska inte sägas, att frågan om reinkarnationen inte dyker upp i Bibeln – till exempel *Matteus 11,14* borde i detta sammanhang närmare undersökas.

Istället för att vilja avgöra teologisk-teoretiska dispyter om dopets karaktär, kunde intresset rikta in sig på frågan, vad en sådan "pånyttfödelse" praktiskt kan innebära för människorna. Man kan med utgångspunkt från en djupare liggande medvetandenivå på nytt ta itu med hela sitt liv, förnimma det och genomlysa det, från en medvetandenivå, som är vänd mot Gud. Gud kan hos människor "ta gestalt", som låter människan bli tydligare än hans "avbild" eller, som mystikern uttrycker det, hjärtats "Kristusgnista" fylls med liv och börjar växa i människan. Den människa som umgås meditativt med detta kan också varsebli det i bilden på ett barn, som i det verkliga livet växer och utvecklas eller i bilden på ett barn med sin mor som själens avbildning. I motsats till en flyktig genom övning förvärvad inre bild visar sig här en vidareutveckling, som återspeglar den inre utvecklingen hos människor, och som inte kan utösas av en slump. Detta inre barn kan senare "bli vuxet" och är ännu senare alltid medvetet närvarande.

Hos mindre fantasifullt lagda kan samma fenomen snarare yttra sig via ens inre känslor eller intryck i tanken eller helt enkelt genom förändringar i livet. Konstverk som "Den Sixtinska madonnan" kan också ha uppstått ur visioner och kan därför göra det lättare, att hitta fram till inre realiteter. (...)

(...) *Se även de meditativa funderingarna i inledningskapitlet "Metodiska anmärkningar", ungefär motsvarande Johannesevangeliet.*

Ett ytterligare väsentligt kännetecken för en väg i Jesu mening kan ses här: utvecklingen och dess måttstock förs in i de enskilda människorna. Jesus kan utveckla allt ur sig själv och ur samspelet med livet, utan att nödvändigtvis behöva en institution för förmedling av frälsning . Det utesluter inte ömsesidig rådgivning som mellan syskon. Vägen är tänkt att förstås som "maning till efterföljd".

Den "inre" upplevelsen har emellertid inte varit tänkt som en ersättning för bönen till den "yttre" Gud: "Förbliv i mig och jag i er" - *Johannes 15*.

Det fanns ingen tvingande nödvändighet att själv fortsätta med vattendopet efter Jesu påbörjade undervisning eller ens efter "andedopet" under pingstupplevelsen. Redan hos Jesus själv blev den till ett yttre tecken på en ny, inombords redan frammognad ny utvecklingsfas. Om döparrörelsen ännu lärde ut "ångra och låt döpa er", lärde Jesu lärjungar efter sammansmältningen med denna rörelse ut: "Tro", det vill säga Öppna er för trons kraft, "och låt döpa er". Detta var bland annat ett medgivande till döparens anhängare. Nu började man i alla fall från det positiva hållet. Båda döpte vuxna, som själva kan fatta medvetna beslut. Detta utesluter inte, att det sedan 2000 år som "födslorätt" kan finnas en slags välsignelse också för nyfödda. Men det hade väl varit mera ändamålsenligt att skilja detta från det egentliga dopet liksom från frågan om medlemskap i en viss kyrka. På så sätt skulle dispyter i detta ämne lösa sig själva.

Med oundvikligt stöd av den i gamla Israel överallt närvarande tolkningen av den förebådade Messias som konung upplevdes dopet också som inträdet i det nya kungariket. Det var föga framgångsrikt att på den tiden försöka förklara för människorna, att det dock inte skulle handla om ett fysiskt kungarrike och inte heller om en yttre kyrkoorganisation, utan om gemenskapen hos alla dem, som ser Gud som sin Fader och sig själva därför i sin själ som av denna Fader nyfödd son/dotter. Denna säkerhet, förbunden med den syskonlika hållning mellan dessa "söner" och "döttrar" och med människo- och gudasonen Jesus som äldre broder utgjorde kärnan i dessa läror, som erbjöds människorna att följa. I det gamla Israel fanns det visserligen bredvid gamla, otillgängliga gudsföreställningar redan föreställningen om Gud som en fader. Men han upplevdes därvid mer som Abrahams fader och det från honom stammande folket. Endast genom folket var Gud Fadern för den enskilde. Högst några få trängde kanske fram till att uppleva Gud som varje individs egen fader, något som först Jesus visade människorna: En individ, som känner sig styrd i själen av Guds inflytande, och som när som helst kan söka kontakt med sin Gud; en individ, som också genom denna sin kontakt med den evige Guden kunde ana det tidlösa i sitt eget väsen. Detta förankras under det fortsatta förloppet av Jesu väg, men grunden är lagd redan här.

(...)

Liberala teologer har tolkat Jesus dop som en kallelseupplevelse. Från den traditionella teologins sida har man däremot också tagit upp den kronologiska och profetiska förankringen i världshistorien (*t. ex. Lukas 3:1-4 samt hänvisning till Jesaja 40:3-5*;): i profetian handlar det om Guds frälsande kraft.

Till detta kommer på den tyska och den engelska sidan ett utdrag ur Matteus 28,18-20; med kommentarer om dopet i vår tid.

Idag döps oftast genom stänkning med vatten eller genom doppning.

Kyrkorna erkänner sinsemellan normalt åtminstone dopet och därmed att de troende är kristna. Frikyrkorna värdesätter mest, att dopet antingen genomförs medvetet som vuxen, eller att i alla fall ett förnyat dop som vuxen äger rum. Där värdesätts också dessutom den djupgående upplevelsen att döpas av den Helige Anden. (I början döptes faktiskt vuxna). Därmed var dock inte uteslutet, att också barn kunde få en välsignelse. (Dock hade denna en något annan karaktär än dopet.) I dopet med dess ursprungliga betydelse var det ännu inte avsikten, att omedelbart göra den döpte till medlem av en viss konfession på det sätt, som de stora kyrkorna idag gör.

Kyrkorna erkänner normalt också, att "till nöds", om ingen präst står till förfogande, låta varje kristen döpa: "Jag döper dig i Faderns, Sonens (Jesu Kristi) och Den Helige Andens namn, Amen".

Fråga:

Kan jag – om jag inte redan upplever det så – lägga mitt liv i Guds hand?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Öknens stillhet

I början av sitt liv som Kristus*, resp. Messias – hebreiska "Den smorde" – står han ensam. Därtill hör dopet och de 40 dagarna i öknen - *till exempel Markus 1,12-13* - med frestelserna. I anslutning därtill äger lärjungarnas kallelse rum.

Öknen står till det yttre och till det inre för en avskildhet, som gör det desto mer möjligt att bli medveten om och att i högre grad kunna söka kontakt med den alltomfattande Guden. Denna förberedelse för allt som komma skall är oundgänglig för varje allvarligt menad väg till religion, omistlig som förnyad kontakt med den gudomliga källan, även om den ingalunda är hela vägen. Även Jesus genomgår på sin upplevelsenivå en sådan fas, som är mer än till exempel dagliga stunder av besinning.

Kyrkorna själva, till och med de, som ofta talar om "innerlighet" – och som till exempel ställde upp denna som skenbar motsats till yttre fredsdemonstrationer – anstränger sig knappast att visa människorna en realistisk väg till denna "inre stillhet" o.s.v.. I gudstjänsterna hos alla, fler än 30 olika kyrkor, kunde egentligen ingenstans hittas ett element av stillhet, ett element av stillsam självbetraktelse, en stilla väntan på bönen. Sång, predikan, böner, sång, om möjligt med samtidigt avledande penninginsamlade knappt utan en paus – det är nästan en avbild av stressen i dagens samhälle, varigenom människorna omedvetet eller också medvetet avleder sitt intresse från sitt eget utforskade inre. Först under senare tid, i betraktande av många människors sökande efter – praktiskt taget vilka som helst – erfarenheter, finns det här små framsteg, att det till exempel åtminstone för några ordnas veckoslutsseminarier eller liknande med annorlunda utformning, eller att det hänvisas till bibelcirklar eller hemstudier för motsvarande frågor. Men även där saknas ofta den direkta vägledningen. Därvid kan en och annan se, att en större närhet till Gud också kräver "den lilla kammarens stillhet". Andra kan se, att deras sociala värden som förmåga till självkritik, tolerans resp. fridfärdighet också har som utgångspunkt den tidvisa bortkopplingen av de yttre vardagsgöromålen. Naturligtvis skulle det knappast räcka, om det då och då sker under gudstjänsten, men detta kunde vara ett uppslag till att erkänna, att det är ett i grunden ofta förekommande förträngt behov.

Mystikern Jakob Lorber skrev om ett råd från Kristus till människorna om "*den korta vägen till pånyttfödelsen*", vilket idag – för att undvika missförstånd – kan betecknas som "nyfödsel", som beskrevs i den ovanstående artikeln. Se även "*Från det inre ordet, stillhetens röst*" från Lorber Verlag (Tyskland):

Praxis är denna: I den utsträckning någon vill pånyttfödelse av Kristus, så måste han erkänna sina synder - dvs allt som skiljer honom från Gud. Det är något annat än att låta intala sig dem. I så fall måste han inombords och till det yttre med djup känsla ångra sina synder och på allvar inleda en omvändelse. Vidare måste han besluta sig för, att helt bryta med världen – här avses världens egoistiska förvecklingar, inte det aktiva livet i den -, "och helt och hållet överlämna sig till Mig och i sin kärlek ha en stor längtan efter Mig. Vidare måste han i denna stora längtan dagligen dra sig tillbaka från världen och dess affärer och under åtminstone sju kvartar med stängda dörrar och fönster vare sig be eller läsa, utan han måste tillbringa denna tid i total stillhet och sysselsätta sig enbart med Mig i sitt innersta". Efter ett motsvarande inbjudande tilltal "bege er till vila och tillväx i längtan och kärlek till Mig! När ni så har övat er endast en kort tid, så säger jag, kommer ni snart att se blixtrar och höra åskan, men bli då inte förskräckta, och bli inte heller oroliga! Ty nu kommer jag till var och en först som domare i storm, blix och åska, och först därefter som en smekande helig fläkt som Fader! ... Se, det är den kortaste och effektivaste vägen till ren pånyttfödelse, den enda vägen att vinna det eviga livet. Varje annan väg tar längre tid och är osäkrare, eftersom det finns många farliga vägar, Den som inte är 'väl bepansrad' och 'beväpnad på tvären och på längden', kommer knappast fram till målet." Det finns möjlighet att genom Hans (Jesu Helige) Ande be om rening och upplysning.

Yogis till exempel vet, att människorna menar, "att de inte har tid". De brukar då, i enlighet med sina egna anvisningar, skruva ner tiden från några timmar via en halvtimme till 11 minuter, det vill säga tills ingen längre kan säga, att han inte har tid.. Även den kortaste tid av

stillhet, varvid andra tankar, känslor och förnimmelser inte förträngs utan endast betraktas, utan att man går in på dem, har sin verkan, särskilt om den förbinds med en inriktning på Gud. Den ersätter dock inte en längre stillhet. I den ortodoxa kyrkan – ungefär på Berg Athos – används "Kyrie (inandning) eleison (utandning) som koncentrationshjälp, det vill säga Herre förbarma dig", jfr. *till exempel Kreichauf: Som pilgrim på berget Athos (tyska)*.

En stor utmaning är det också att till exempel i en sträng c:a sexdagars s.k. Zen-Sesshin – en Zen-sittningmeditation alltid tiga, något som spridit sig också till kristna kloster, också utanför meditationsstunderna, vid måltiderna tillsammans med andra. Efter i regel c:a tre dagar uthärdar många oerfarna inte det hela längre, för att på fjärde dagen – liknande den effekt som fastan har – andas ut och förstå nyttan, som uttryckt i ord alltid kan beskrivas som otillräckligt.

Stillhet skapar öppenhet. En relation till Gud skapar därvid också ett skydd för denna öppenhet. Efter en meditation är åter en inriktning på de därefter följande omständigheterna ändamålsenlig, där det under vissa förhållanden är bättre, att vara mindre öppen.

Viktigt vore det emellertid, att också i världen iaktta en smula stillhet, för att desto mer lära sig upprätthålla en viss medvetenhetsklarhet. Det skulle för den enskilde närmast innebära, att i känslomässigt skapade avstånd, resp. efter komplicerade upplevelser eller just bara så snart det är möjligt, låta ett ögonblick av ordningsskapande, samlande inre lugn träda in, det vill säga ta med innehåll, utan att först reflektera över det, låta känslor komma till ro (och senare notera, om det fanns mer att undersöka) och också låta kroppens delar slappna av en efter en, dock under bibehållande av medvetandet som hel människa, inte i betydelsen av att hänge sig åt välbehag.

För sammanträden, arbete, konferenser bland annat skulle samma synpunkt betyda, att man inte på ett tröttande sätt radar upp tema på tema, utan åtminstone lägger in korta pauser däremellan, vilka återigen inte heller bara ska vara till för samtal o.s.v. utan i första hand för att helt enkelt betrakta det skedda och att såvitt möjligt också kunna bearbeta det, och i alla fall medvetet kunna ställa in sig på ett annat tema. Likadant är det vid förtäring ändamålsenligt, att medvetet uppfatta måltiden som bestående av enskilda rätter. Man kan också finna många sammanhang mellan näringsvetenskapliga synpunkter och mental resp. andlig "näring".

Den process, som kan kallas "komma till ro från skeendet", och som också låter vår kraft för nutid och framtid växa igen, är alltså ingen innehållslös flykt från problemen. Den skapar en utgångspunkt, utifrån vilken ett bearbetande av allt egentligen först blir fruktbart. Även vid yttre angelägenheter går därigenom inte på något sätt tid förlorad, utan innebär i slutändan en tidsbesparing, eftersom allt löper lättare och bättre. Många andligt tänkande människor märker hittills knappast, vad som undgår dem utan denna inre stillhet.

Till och med denna mycket enkla andliga erfarenhet – stillhet - gömmer i grunden hemligheter av största andliga höjd. Denna höjd förutsätter dock en väg dithän. Just Kristus betonar framför allt människans enkelhet, som först måste tydliggöras, hans väg leder då till allt större och därmed mera komplicerade världar, och i denna komplexitet lyser så på nytt människans fundamentala enkelhet igenom.

T.ex. kan ett just förvärvat resp skänkt inre framsteg förankras djupare i den koncentrerade stillheten, i betydelsen av en förmåga, som inte kan "ätas upp av mal", se till exempel Matteus 4. Den kan infogas på rätt ställe i mosaiken av tillvarons övriga framsteg. Stillheten kan gå så långt, att det "liv", vars helhet långsamt torde gå mot den gudalika ur bilden, blir påtaglig. Det är ett sätt att uppleva "det av Gud pånyttfödda" i oss. En antydning om denna möjlighet har vi, när huvudet vid medveten stillhet blir friare – kanske förenat med en insikt – hjärtats krafter kan tydligare förnimmas,

och fötterna blir mera avspända. Då kommer något "igenom", vilken av livets minsta delasppekter det än må handla om. Utan detta är å andra sidan ingenting "igenom", och väsentliga saker "fastnar" som obearbetade. Detta kan inte endast förorsaka problem i drömmen – där de endast i begränsad omfattning kan bearbetas –, utan också problem med hälsan eller annat.

Ordet **Kristus** är egentligen en titel. Under den tidiga kristendomen var olika skrivsätt för "Kristus" vanliga, och de hade också varierande innebörd. Den mest kända varianten är grekisk "Christos", och den motsvarar den hebreiska beteckningen "Messias" = "den vigde" (den smorde). Men det fanns också det grekiska namnet "Chrestos" = den gode, den helige; och mera sällan "Chrystos", som kommer från det grekiska ordet "chrysos" = gyllen (glänsande).

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Frestelserna och lärjungarnas kallelse

Även Jesus var tvungen att öva sig i sina mänskliga egenskaper och att i allt högre grad inrikta sig på Gud. Efter 40 dagars fasta i öknen uppenbarade sig "Frestaren"* - *till exempel Matteus 4, 1-11*

Även i mindre skala förekommer negativa krafter, som – liksom alla krafter – också kan upplevas som något påtagligt såväl på inre vägar som i det vardagliga livet. Först och främst kan här nämnas kvarblivna tendenser, som lever sitt eget liv i människan utan att hjärtat är med, och därmed också utan Gud. Till detta "försjälvständigande", först av tanken och därefter även viljan hänvisas i "Äta av frukten från kunskapens träd".

Å ena sidan är de förhårdande egenskaper, bundna till materiella tvång. Förankrat djupt i det omedvetna, kan visserligen något mobiliseras mot dem. Visserligen konstateras deras förekomst, men att övervinna dem - det sker snarare sent än tidigt. Medveten förmåga att avstå och kunna ha istället för måste ha och kreativt, etiskt umgänge därmed fungerar som träning för att övervinna dessa krafter.

De omvända önskingarna leder däremot till flykt och likgiltig, håfull distans till materiella problem, under vissa omständigheter in i andliga domäner. Ibland förbises, att detta endast visar den andra sidan av samma "negativa" medalj, enligt "pendelslagsprincipen". Detta andra område ligger idag redan öppet och är alltså lättare att rätta till. Ett medel till denna omvändelse är medkänsla, frimodigt givande av kärlek.

En i sammanhang med båda förekommande ytterligare egenskap kan vara förbunden med maktbegär. Att förvandla denna illusion, kräver mod att visa ovillkorlig sannfärdighet och därpå grundad tolerans och fri solidaritet i umgänget med andra.

Allmänt saknas det på alla dylika områden en stark och trots detta ändå altruistisk individualitet hos de drabbade, vilken kunde uppfylla dessa i stället för de i negativitet nedsjunkande tendenserna.

I Matteus 4 utsätts Jesus för dessa avledande impulser, här "Satan" resp. "Djävul" kallad. Han hänvisar inte helt enkelt till resp. motsats, utan han griper efter något högre, vilket står bortom de negativa krafternas fram-och-tillbaka, nämligen efter "Guds Ord", efter "Herren Gud" och efter "Herren Gud, som ensamt ska tillbedjas, och som ensam får tjänas". **Kristus står utanför mörkrets dualitet och (sken-)ljus och övervinner denna genom sin tredje, överordnade väg**, vilket också syns i många ytterligare händelser.

(...) Se också i del 4, kapitlet "Zarathustra" och till exempel del 2, bilden "En kristen hållning...").

R. Steiner beskrev de båda huvudsakliga negativa krafterna som två skilda väsen, som de kan upplevas i den andliga världens skådespel. Som nämnts är det visserligen ändamålsenligt, att betrakta båda verkningssätten, men utanför det andliga skådespelets värld är det inte helt berättigt, när antroposofen frånkänner de kristna föreställningarna om ett enda negativt väsen, att de innehåller båda sidorna. Tendenserna förekommer också ofta så sammanblandade, att till slut de "gudafientliga" tendenserna kan behandlas som helhet – mot dessa stod emellertid inte flera gudar utan Kristi Gud, med allt, som verkar i hans anda.

Det finns också andra andliga riktningar, som i detta sammanhang faktiskt blundar med ena ögat och betraktar allt som strävar mot andliga höjder som gudaaktigt.

Moderna evangeliska teologer slutligen blundar liksom flera andra andliga strävanden med båda ögonen och bortförklarar föreställningar om negativa väsen, ungefär med det argumentet att de endast skulle förkomma på några få ställen i bibeln. De förbiser därvid, att det just inte handlar om föreställningar, utan om handfasta erfarenheter, som inte endast förekom i forntiden.

En del mindre kristna grupper trodde att termen "världens furste" – t.ex. Johannes 14:30 – skulle innebära att världen "tillhör" honom under en lång tid och att människan bara kunde övervinna hans inflytande. Men Nya Testamentet beskriver endast hans frestande och inkräktande roll. Se även Joh 12:31.

Utan rädsla och andra negativa känslor har negativa krafter ingen direkt makt. Det kan i denna mening också vara en skyddsmekanism, att inte "måla fan på väggen" – också jämfört med kyrklig skrämpropaganda. Idag skulle andlig varseblivning kunna medföra, att **förment "tillväxt" av negativa strömningar till slut representerar en uppgrävd, sedan länge existerande, tidigare dold potential.** Verkligt positiva förmågor däremot kan faktiskt fortfarande öka, även om de utvecklas emot en urbild, som redan är etablerat.

Nu utgör dock sådana personliga "ömna punkter" under vissa omständigheter samtidigt en resonansytta för likartade yttre krafter. Spår av detta kan återfinnas i alla samhällen: i väst ungefär i situationer, där pengar och egoism är högsta värden, särskilt i den gamla ensidiga formen utan socialt skyddsnät, i nationalismens och nationalsocialismens ensidigheter - speciellt när det gäller högmod och likgiltighet gentemot den övriga världen - och i destruktiva "religiösa" aktiviteter; liksom i stalinismens extremer, - som till exempel dess brutala jämlikhetstyranni. Detta innebär dock inget generellt fördömande av allt och alla och envar i sådana samhällen.

Jesus lär inte så mycket det direkta "motståndet mot det onda". Han hävdar inte heller nödvändigheten av det onda för "jämvtiktens skull" (vilket hävdas av några östliga lärare), och inte heller nödvändigheten av att varsebli det goda som motsats till det onda. Inte ens ett – ofta nödvändigt – direkt bearbetande av det "Negativa" är nödvändigt för alla. Åtminstone för några kan en väg, som den som "Kristen vetenskap" av *Mary Baker-Eddy* i allmänhet rekommenderar, fungera. Det bevisar dock inte, att de motverkande krafterna inte finns, utan de kan därigenom förändras indirekt. Hos Kristus finns inte heller evig förbannelse, alla **destruktiva krafter är till slut möjliga att förändra**, fram till tiden i Johannes uppenbarelse sista kapitel, där det utlovas att inget mörker längre ska finnas (se motsvarande kapitel).

Efter denna tid i öknen följde lärjungarnas kallelse - *Johannes 1, Matteus 4, 18 - 22, Matteus 10.*

* Inom teologin uppmärksammas traditionellt också i frestelseberättelsen det symbolfyllda sambandet med mänsklighetens historia: öknens med de farliga vilda djuren som motbild till den traditionella världen i Adams paradiset; och därmed som ett tillstånd som Jesus som "den nye Adam" ska besegra. Vid den första frestelsen, att göra bröd av stenar, handlar det om huruvida det materiella eller Gud ska vara ledande. (När det senare gällde utspisning och väckelse av många människor är det inte längre tal om någon frestelse.) Vid den andra frestelsen, att hoppa från tempeltaket, gäller det att övervinna överlägsenheten inför det mänskliga livets bördor. Jesus klarade allt som ålades honom (tills han i uppståndelsen löstes från det). I den tredje frestelsen står valet mellan de befintliga jordiska kungadömenas makt eller himmelrikets, som vi fått från Gud. (Senare skulle emellertid det också jordiskt relevanta "fredsrike" som profeterats kunna åstadkomma en förändring av den jordiska maktlystnaden genom Gud.)

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Bröllopet i Kana

Här - *Johannes 2, 1-12* - stöter vi först på ett exempel, som visar, hur problem i mindre grad kan förklaras med felaktiga översättningar eller med tidiga, av kyrkan befallda "korrigeringar" av evangelierna, än helt enkelt med ensidigt emotionella och patriarkaliskt färgade utläggningar. Att Jesus sade till Maria "Kvinna, vad har jag med dig att göra", bedömdes senare som nedlåtande. Den som sätter sig in i denna text och sedan också ser, hur Jesus därefter gör allt, vad Maria begärde, kan lätt konstatera, att uttalandet snarare har en beundrande karaktär, som tydligare kan uttryckas så: "Kvinna, vad har jag med dig allt att göra!" Det inte vidareförda ursprungliga uttrycket i det delvis rätt enkla arameiska språket kan med grekiska öron endast ha hetat så: "Kvinna, jag med dig", Utan inlevelse i sammanhanget var alltså redan på Jesu tid den exakta innebörden många gånger inte möjlig att förstå.

Härifrån till korset visar sig en tidvis kreativ upplevelserelation mellan Jesus och Maria. Hon verkar inspirerande, upplever de viktigaste händelserna i hans liv och erfar på så sätt också en själslig förvandling.

Om i nyare tid begreppet "Kristi brud" för ordenssystrar ofta förstås endast med en ytlig innebörd, så hänvisade det ursprungligen till ett verkligt levnadssätt.

Kristi "Gestalt" i människan, som berördes redan i kapitlet om dopet i Jordan, **smälter samman med själens manliga aspekt (Animus)**. Den kan under gudalika förtecken ingå ett "inre bröllop" med våra "kvinnliga" delar av själen. Även **ända in i de innersta livskrafterna och kroppen kan detta ha en alkemistiskt omvandlande effekt. Bilden av Maria skulle på liknande sätt kunna komma i beröring med själens kvinnliga aspekt (Anima)**.**

För män låg då också emellanåt en väg via Maria, resp. via Mariorna* nära. Båda könen kan dock gå via Jesus eller via Maria eller via båda, ty från själen till hormonerna finns ingen människa, som helt och hållet är eller måste förbli bunden vid sitt eget köns reaktionsmönster. Det finns dock människor, som finner en bättre ingång till den ena eller andra vägen. Till slut anmäler sig förvisso ens inre i sin helhet. I den katolska kyrkan fanns den idag nästan bortglömda praxisen att dyrka Jesu hjärta och "Marias rena hjärta". Denna inre utveckling frågar inte, om till exempel författaren av detta kapitel är katolik eller ej, alltså till det yttre först förstod lite om Maria, men å andra sidan inte heller fick fördomarna, som många skaffade sig genom att praktisera den ytliga Mariakulten.

Först den, som går en dylik förvandlande väg, kan utan förträngning gå vägen "ensam". Men också för honom/henne behöver det inte vara en ensam väg. Genom större inre frihet kan en relation till det andra könet vara möjlig, Till och med möjlig i än högre grad.

I detta sammanhang vill också de från fader och moder medförda själsdelarna integreras i personligheten.

Djuppsykologiska element kan mycket väl sättas i samband med religiösa upplevelser. På ett annat sätt försöker Eugen Drewermann detta. Religiösa grundläggande erfarenheter torde dock vid närmare betraktande visa sig på en speciell nivå, utifrån vilka de kan inverka på djuppsykologiska processer. Det finns idag tendenser, **att se religiöst sökande som en i grunden hos alla människor egen "helhets-, innehållssökande och gränsöverskridande vitalimpuls"**, se *Hubertus Mynarek: "Möjlighet eller gränser för friheten", 1977*. Det måste dock differentieras enligt en icke utformad, allmän andlig impuls och en religiös impuls i religionens trängre bemärkelse, människans åter- resp nyförbindelse med det gudomliga ursprunget, "Fadern", vilket för troende övertygade kristna är möjligt via förbindelsen med Kristus.

Gud, som världens största hemlighet, kan säkerligen utforskas mindre genom att begränsa sig till en enda vetenskap, ett upplevelsesätt eller ett enda fenomen, vilka i bästa fall klarlägger enstaka aspekter; än genom att försöka erkänna och ta flera ansatser i medbetraktande. Det har hittills endast skett i mycket ringa omfattning. Om den nämnda alkemistiska processen och därmed bland annat också den gemensamma användningen av vänster och höger hjärnhalva (idag eftersträvat med många metoder) också användes av kristna på deras sätt, med resultatet av "kreativ kärleksfull insikt", skulle striderna mellan teologiska riktningar snart tillhöra det förgångna. Även då skulle en specialisering på enstaka aspekter vara möjlig, men de skulle ses som sådana och inte längre göra anspråk på exklusiv giltighet. Människorna som kompletterande varandra skulle då få större giltighet.

Den som emellertid kunde känna i överensstämmelse med Jesu huvudtes **"Älska din nästa som dig själv"**, skulle med tiden också endast därigenom kunna uppnå detsamma och mer. Den som bemödar sig om denna samtida kärlek till sig själv och till nästan, kommer förvisso att märka, att just detta först måste läras. Det inre "förfullständigande" kan å sin sida underlätta denna kärlek.

Frågan om "undren", som också kunde ställas i sammanhang med bröllopet i Kanaan, belyses närmare i ett speciellt kapitel. Beträffande Maria-Sophias kvinnligt-gudalika aspekter, se senare kapitlet "Den första pingstupplevelsen".

Av den traditionella teologin tolkades dessa händelser som en ersättning för den grekiska Dionysos-kulten eller som en symbolisk koppling till Israels möte med Gud ("*På tredje dagen ...*", 2 Moseboken 19:16), och också som ett föregripande av fastan där vinet får en djupare betydelse.

*Medan **Maria, Jesu moder**, anses som en andlig eller själslig mor till dem, som vill ledas av henne, förknippas **Maria Magdalena** av dem, som dyrkar henne, snarare med det jordiska livet.

Maria Magdalena (Maria från Magdala) var en kvinna, som följde Jesus. Av tradition tror många, att hon var en prostituerad, som med Jesu hjälp förändrade sitt liv. Men Jesus sa: "Hon har älskat mycket". Detta behöver inte nödvändigtvis innebära en massa sex, utan – åtminstone också – förmågan att älska människor (i största allmänhet), känna med och vara god mot dem. Hon älskade Jesus, det vill säga högaktade honom som man, och beundrade honom som spirituellt (/andligt) ledare. Enligt den mystiska litteraturen (Jakob Lorber) renade hon sina känslor för Jesus allt mer i riktning mot en andlig kärlek. Så blev kärleken hennes väg till bättre förståelse av Jesus och Gud.

(Möjligtvis liknande Clara, den kvinna, som runt år 1100 älskade munken Franz från Assisi / St.

Franciscus – vilken först avvisade henne, men som senare tog emot henne, när hennes kärlek hade omvandlats till en ren andlig kärlek. (Det finns en intressant film på tyska och engelska om detta.)

Det finns en särskild tradition, som gäller Maria Magdalena: Nämligen legenden om den "Heliga Graal": Josef från Arimatea och Maria Magdalena samt några andra av Jesu anhängare bar graalen – som ursprungligen var en skål, i vilken man hade fångat upp blod från Jesus – till södra Frankrike eller

England. Några underverk tillskrivs denna graal. (Graalen är också en symbol för den gudomliga kärleken).

Det förekommer ytterligare några nyare spekulationer om Maria Magdalena, t ex idén om att hon hade ett barn med Jesus, som skulle ha varit utgångspunkten för en tidigare europeisk kungadynasti (nämligen merovingarna). Ingen kan bevisa sådana spekulationer ur moderna, sensationellt upplagda böcker.

***) Koncepten "anima och animus" är inte en fråga om tro. Till exempel har många människor erfarenheten, vare sig de är kristna eller inte, att män och kvinnor har både "manliga" och "kvinnliga" sidor av sitt psyke, som åtminstone delvis stammar från pappan eller mamman som uppfostrade dem, och som de kan lära sig att integrera i sin personlighet. Termerna anima / animus, som används av djuppsykologer, kanske inte motsvarar den här verkligheten helt, dock är det deras sätt att närma sig det för att förstå det.

Fråga:

Kan jag förbättra mitt förhållande till det motsatta könet med Gud?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Synpunkter på sexualitet, sympati, inlevelse och kärlek

Utvecklingen av kyrkliga tillkännagivanden om sexualitet liksom också avvikande uppfattningar inom och utanför kyrkliga kretsar förmedlar intrycket, att människor på detta område har extremt svårt, att över huvud taget komma underfund med, hur ett mänskligt eller Till och med " kristet" umgänge därmed kunde te sig. Yttre moraliska förbud har sedan sextioalet förlorat mycket av sin verkan. Kyrkorna var inte heller förmögna, att ur traditionerna få fram den existerande etiskt meningsfulla kärnan, som då i relation till dagens samhälle kunde tänkas till sitt slut. Den som motreaktion mot undertryckt sexualitet uppståndna "Sexuella revolutionen" förde till en annan extrem ny ideologi med sexuella prestationstvång – slöseri med livsenergi – och ickebeaktande av längtan efter även själsligt-andligt ansvarsfulla relationer: Ständiga krascher, ända till arbetsoförmåga. Därför återstod också senast under åttiotalet många gånger endast resignation. Också då var det knappast möjligt, att få fram ett åtminstone delvis meningsfullt kärnmotiv för en ytterligare samhällsutveckling bortom denna extrem. Det kan ligga i möjligheten att kunna övervinna "äganderättstänkandet". Ur denna människornas brottande under flera århundraden låter sig destilleras, att bäggedera, ansvar och frihet även just i alla slags relationer mellan kvinnor och män utan ansatser till människornas fortsatta gemensamma vidareutveckling inte är möjliga att förverkliga eller att t o m harmoniskt förena med varandra. Enskilda partnerskap till exempel, där det till synes eller också faktiskt lyckades, tyder dock på, att det är möjligt att finna sådana ansatser.

Kristus talar i alla fall till människornas inre och deras möjlighet att bli hela, att bli fullkomnade, vilket är det enda, som kan utgöra grundvalen för verklig frihet. **Han pläderar inte för ett ytterligare sönderfall av ändå redan mycket sönderfallna delområden hos människorna, alltså inte heller för någon extatisk utlevelse av allt, utan snarare för deras nyintegrering kring "hjärtats vishet".**

Han är inte heller en företrädare för "saktvång", för yttre former och deras övervärdering eller till och med för missbruk av begreppen ansvar, trohet och ärlighet för att släta över avund, svartsjuka och habegär. För honom handlar det om den anda, utifrån vilken handlingen utförs.. Äveni äktenskapet är för honom inte automatiskt allt i ordning, vilket många ser som olyckligt.

Att älska Gud och sin nästa som sig själv, dvs också sig själv, alltså den regel, med vilken Kristus avlöste Gamla Testamentets förbudslogik, beskriver till en början en generell hållning, som genomsyrar och förenar alla dessa tre områden. I detta sammanhang är så

kärleken till nästan något annat än den blotta instinktiva omsorgen om släktingar o.s.v. – naturligtvis kan även släktingar inbegripas på ett friare sätt. På grund av denna människans roll som älskande hjälpsande hand, var den än är lämplig, är också egenkärleken inte den egoistiska kärleken, utan en kärlek riktad mot sig själv – inklusive kroppen som verktyg –, vilket är till gagn också för andra resp. För Gud .

Kärlekens renaste form är villkorslös. Jämför till och med kärleken till "fienden", Matteus 5, 43-48 - vilket inte betyder, att man måste avstå från visdom.

I detta sammanhang torde det vara tydligt, att till exempel också ibland förekommande teser, som helt enkelt sätter likhetstecken mellan sexualitet och kärlek, eller försöker likställa kärlek till sig själv med självtillfredsställelse och fantasier, ligger världar ifrån denna Kristi ansats. Det som snarare visar en inre isolering av enstaka krafter, och som ställer upp bilder mellan människorna och de existerande andra, är nu en gång för alla en av människans många ofullkomligheter, av vilka något kan läras, men som aldrig kan vara ett mål.

För dagens européer kan något av en förvandling av sexualiteten upplevas särskilt s, när två människor för första gången kommer i andlig och själslig kontakt med varandra och därvid lär sig att umgås med antipatisk/sympatisk utstrålning – inte i första hand dessa, men även just dessa, måste beaktas, när det gäller att hitta meningsfulla kontakter även utåt. Först senare tillkommer den kroppsliga delen . Den hör inte automatiskt till varje vänskap eller varje möte. Hjärtats krafter kan då påtagligt medföra sexuell energi, och den behöver inte explosivt gå åt, som idag, kulturellt betingat, är vanligt. En kärleksfull sinnesstämning i grunden hör till.

Många andliga traditioner lär i stället för förträngning och ständig utlevelse en transformation av sexualiteten , som också kan vara mer än freudiansk "sublimering". (...). De äldre orientala riktningarna hade bland annat den bristen, att de delvis redan här tar tag i sexualiteten, istället för att hela tiden låta hela människor mötas - vilket idag skulle kunna bespara tekniker, resp. I stället för att, som det åtminstone idag vore passande, "börja uppifrån", det vill säga börja med att lära känna varandra andligen och själsligen. Att de orientaliska riktningarnas synpunkt, att ett lugnt samliv – inte en på manliga eller kvinnliga orgasmer inriktad samvaro – långsamt kan bringa dessa områden i samklang med hela ens väsen, stämmer dock. Det fanns också i det kristna området ansatser i denna riktning, som idag tills vidare är försvunna och därför måste upparbetas på nytt. Detta framgår av kvarlåtenskapen efter många minnessångare och trubadurer .

Eftersom undermedvetna komplikationer kan förekomma, när det gäller sexualitet, knyts den i de mest skilda religioner som balansakt till partnerskapet, där man i fortsättningen också kan handha den gemensamt. Den som i sträng mening reserverar denna erfarenhet för äktenskapet, kan klara av detta, när vid föregående vänskap båda i tid och medvetet klarar ut, vad de vill och inte vill, och om de därvid stödjer varandra.

Denna gamla ansats, som Jesus accepterar, ända till den negativa karakteriseringen av en blick fylld av åtrå mot till exempel en annans partner, borde dock inte utesluta en högre källa till ett omedelbart hänfört möte mellan två främmande människor – vilken oftare än man vanligen kan anta är med i spelet, och t o m av de inblandade själva inte alltid uppfattas rätt: "När två eller tre personer samlas i mitt namn, är jag mitt ibland dem" (eller som i en annan korrekt översättning "i dem"). Detta kräver ingen förannonserad kyrklig församling, ingen särskild förberedelse, utan kan ske överallt, där "Kristi anda" sammanför två människor för något ändamål. Det kan vara svårt , när det rör sig om en man och en kvinna, speciellt när det finns en ömsesidig attraktion mellan dem, att upprätthålla ett alldeles klart medvetande som förutsättning, men det är en nödvändighet för världen. Därvid behöver det varken handla om bindningar eller om det sexuella, utan de berörda måste ärligt klara ut, vad saken gäller.

Redan Jesu jordeliv visade, att han möjligen var okonventionell. Det skulle kunna visa sig, att konventioner på sin höjd är nödvändiga så länge, som han "inte finns ibland dem".

En i sig förbättringsbar förutsättning för lämpliga sammanträffanden mellan människor är naturenligen ett studium av den egna individualiteten inklusive "aura" resp. utstrålning. Även som par förblir de då individer. En komplett upplösning av dem i par eftersträvas i alla fall inte av Kristus.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Den "heliga iver" (och synpunkter på känslor)

I *Johannes 2, 13-25* skildras efter Bröllopet i Kanaan "Utdrivningen ur templet". Jesus fördriver i motsvarande iver månglarna och penningväxlarna handgripligen ur templet. Han vill här statuera ett iögonfallande exempel mot det världens hyckleri, som betecknar templet som Guds hus men själv inte har något annat i sinnet än att idka sitt snöda köpslående. Speciellt som förhållandena är sådana, att han inte heller kan vänta sig något ingripande från stadens eller det andliga ståndets ämbetsmäns sida, tar han som den ende, som känner ett personligt ansvar "i sin Faders Hus", själv tag i saken; det är en aktion av socialt motstånd utan att människor kommer till skada. "Att lyda Gud mer än människorna", är också **annars hans ingalunda underdåniga hållning**. Även när han säger: "Giv kejsaren det kejsaren tillhör" (och Gud, det Gud tillhör), kan ingen underdånig hållning utläsas därav, vilket ofta har försökts, utan snarare en strävan, att bespara lärjungarna meningslösa konflikter med irrelevanta samhällseliga makter. Religion och politik har sina egna lagar. Att tjäna sina medmänniskor och "att vilja det bästa för staden" är inte heller underdånigt.**

I detta sammanhang skulle man kunna fråga sig, hur människorna umgås med känsloreaktioner. Ty: Alla har inte sina känslor på samma höga nivå som Jesus, som alltid levde i "positiv fruktan inför Gud" och medkänsla med människorna och vars iver endast byggde på medvetet goda avsikter. Hos normala människor är till en början nästan alla känslor åtminstone sammanblandade med omedvetna retningsreaktionsmekanismer – som är individuellt olika och uppträder olika starkt, men som i sin grundstruktur är ganska lika. Att själv, utan att nöja sig med andras tolkningar, hela tiden sortera ut sådana mekanismer ur de egna reaktionerna, **att betrakta dem**, och slutligen behärska dem resp. **överlämna dem till Gud**, är en lång läroprocess.

Även om vi här har med psyket att göra, är vanliga psykologiska analys- och terapiförfaranden för Gud- och sanningssökare inte särskilt aktuella:

Där ensidiga tolkningsmodeller sitter kvar i bakhuvudet, som reducerar psykiska problem till sexualitet och prägling i barndomen, och där dessutom "skäl" för svaghet blir till status-quo istället för att som Erich Fromm betona människans förmåga till utveckling, kan psykologi rentav utgöra en hämsko på den andliga vägen.

Där psykologi, alltså "läran om själen", stimulerar iakttagandet av själsliga processer och där själen - vilket sällan förekommer - mera betraktas som en kemisk-elektrisk hjärnfunktion, kan ett studium av själen också vara en nyttig bro till förståelse. Den skulle utvecklas bättre, om den vore beredd att forska efter kunskaper resp. Påståenden från alternativa psykologiska riktningar. Det är till ringa nytta, att på vanligt sätt genast vilja bearbeta stora problemkomplex i sin helhet. Det vore effektivare, att först leta upp enstaka beståndsdelar i ett sådant komplex och därvid också medvetet skilja på, om det sig rör sig om en "bjälke i det egna ögat" eller om ett "grand i den andres" och vem som är ansvarig för det. Många kristna skolor skulle lägga en starkare betoning på det första, eftersom det är svårare, och man först måste lära sig att se sina egna problemfyllda handlingar, och då dessa snarare

kan korrigeras av sig själva; i det hänseendet har den kyrkliga bikten vid sidan om den andliga aspekten också en terapeutisk verkan. I den praktiska psykologin skulle ofta andra perspektiv än offret stå i förgrunden. Slutligen kommer man att upptäcka, att trots allt båda sidor har fått mer eller mindre betydelse. Så skulle till exempel spirituella lärare från öst betona sammanhanget mellan båda i livet som källa för "karma" / ödet.

När det handlar om att klara av följderna efter svåra dagshändelser, kunde också en av R. Steiners åter till ytan förda metoder hjälpa: en återblick på den gångna dagen, där man baklänges med början från kvällen ser tillbaka på dagens händelser till morgonen. Efter detta är det desto lättare att återkomma till nuet.

Man kan också skriva ner en "själens spegel" med egenskaper, som kan förbättras, och som är eftersträvansvärda och därefter gå igenom anteckningarna ofta, vilket är en beprövad praxis från mystikens område.

Framsteg inom det själsliga medför, att också ett samtal mellan t ex flera människor kan bli betydligt bättre. Många fördomar och förhastade värderingar avtar i samma omfattning som människan får insikt om sig själv och släpper onödig ballast. Den vikt, som Jesus lägger vid "Döm icke!" och "det som kommer ut ur munnen", är inget ouppfyllbart moraliskt krav, utan en uppmaning till att börja med denna läroprocess. Detta förutsätter ofta, att man i stället för att träta, först bör dra sig undan i stillhet, och därefter lugnt tala ut med varandra. *Se också i kapitlet "Öknens stillhet".*

I detta sammanhang finns det europeiska utbildningsvägar, som kan inbegripa element som de inom yoga bekanta nerv- eller medvetandecentra-Chakren - under annat namn (antroposofi; Universellt Liv; bland annat). Dylika ansträngningar är inte automatiskt "ickekristna", som förmodades från kyrkligt håll, utan dessa centra i människan var redan kända för den kristne medeltidsteosofen ([J. G. Gichtel](#)) och accepteras numera som reala i varje människa förekommande energistrukturer, på samma sätt som kännedom om, att de särskilt från Kina bekanta akupunkturpunkterna inte automatiskt är "taoistiska" - ty dessa kan sedan länge påvisas med mätutrustningar och nyligen också histologiskt i människans vävnader.

***) Man måste skilja på "nitälskan" i denna bemärkelse från "nitälskan utan insikt" (*Romarbrevet 10:1-3*).

I ytterligare sammanhang, se även tilläggsidan "Etiska världens grunder": Till 3:e delen.

Fråga:

Kan jag bearbeta mina känslor bättre med Guds hjälp?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Om Bergspredikan (*Matteus 5*, med synpunkter på förnuftet)

Om förvandlingen av värden i det gamla samhället (också i dagens) genom Bergspredikan har mycket skrivits. *Jämför: Matteus 5 - 7,29*. Somliga välkomnar den i sammanhang med samhällseliga aktiviteter. Andra förskönar detta som "trosetik" och föredrar den av dem så kallade "ansvarsetiken" med gammaltestamentliga hotelser om straff, militära åtgärder o.s.v. Några försöker helt enkelt att leva därefter. Långt utanför kristna domäner uppskattas Bergspredikan (till exempel av Gandhi).

Även utifrån medvetandeforskningens ståndpunkt kan man notera, att Bergspredikan riktar sig särskilt till människor, för vilka medvetande kan vara mer än mänsklig förståndsanalys och för vilka livet inte behöver upphöra vid den privata horisonten. De "andligen fattiga", som alltså "är medvetna om, att de ingenting (eller lite) vet" och är öppna för den ständiga relativiseringen, att Gud vet mer än de själva, och att han i alla ämnen har mycket att lära dem, är "saliga", och "himmelriket tillhör dem". Denna hållning kan visa sig som ett ständigt mäktigt utvecklingssteg, mer än varje annan, av människor som "klok" ansedd inställning.

"De som lider" måste sällan uthärda endast sitt eget öde – utan måste delta i upparbetandet av sin del idet totala tillståndet - istället för att lättfärdigt lämna allt bakom sig. Några bär också en tung börda som berör hela deras personliga nätverk och till slut folkens och mänsklighetens öde. Istället för statsmän är det idag ofta gräsrotsrörelser, och vem visar dem det nödvändiga deltagandet, vem ber för dem, i stället för att endast alltid be för de mäktiga, de berömda och ekonomiskt stora?

De "saktmodiga" är tydligast de frivilligt saktmodiga (alltså inte helt enkelt räddhågade). De "kommer att äga jorden", och det kan endast under deras styre vidmakthållas och utvecklas.

"De som hungrar och törstar efter rättfärdighet": – inte avundsjuka, utan uppriktigt sökande efter rättfärdighet för egen del och för andra öppnar åt människorna vägen "uppåt", tidigare eller senare inte utan svar, om än inte heller alltid som man föreställt sig det. "De barmhärtiga" bär frivilligt mycket tydligt sina medsyskon och medvarelser uppåt och bärs då också själva av Gud.

"De som är rena i sina hjärtan", och som sålunda har erkänt och avlagt sina andliga glasögon resp. fördomar, "kommer att få skåda Gud". Det är den vidare innebörden i uttrycket "Döm icke!".

"De fridfärdiga", också de som verkar för fred i betydelsen av Franz von Assisis fredsbön, låter också andra inse, att en andra kraft måste vara aktiv här, än de krafter, som annars bestämmer livets gång. Så "kallas de Guds söner (och döttrar)".

"De som förföljs på grund av rättvisa (/rättskaffenheter)" och de som "på grund av mig", det vill säga på grund av Jesus blir baktalade eller förföljda, saligprisade också, och så var också många gånger deras inre tillstånd, under det att deras yttre väsen led. Det betyder inte, att lidande skulle vara ett mål i sig.

Sin roll som "jordens salt" och som "jordens ljus" bör de omnämnda också utöva. Just i detta kapitel stöder sig Jesus också på "lagarna" och det Gamla Förbundets profeter. Han tar många gånger upp det som var rätt före hans tid, men gör det dock på ett nytt sätt fruktbart för en ny tid, där inte längre lagarna själva, utan deras källa kan stå i förgrunden, och där varje människa på nytt kan skapa sina egna inre livsprinciper.

Den som "traktar efter Guds rike", kommer att "tillfalla" allt annat. Även här är synligt, **att nivån för förståndstänkande visserligen inte ska förstöras, utan öppnas, så att också det kan upptas, som spirar ur denna högre spirituella logik. Det är här dock inte tal om att vilja överge jordiska saktvång till förmån för att hänge sig åt speciella andliga medvetandetillstånd. Högre insikter bör tvärtom konfronteras totalt med det jordiska medvetandet och livet tills världen har förvandlats.** Klarheten bibehålls eller uppstår först, där människan har ett förhållande till vissa frågor längs skalan ovetskap via spekulering, förmodande, teori, övertygelse fram till vetande och det är en viktig utvecklingsgrund. Det är alltså en skillnad till exempel i förhållande till den strävan efter lycksalighet, som kan återfinnas i några gamla andliga riktningar.

Detta högre tänkande i bergspredikan (se även nästa kapitel) är redan till sitt innehåll i första hand riktat till människor, som inte endast vill använda det till nyordning av sin individuella andliga verksamhet. Vägen riktar sig först och främst mot det individuella livet, där sedan sökandet efter en partner eller en "nästa" kan påbörjas, så som det skildrades i kapitlen "Dopet" och "Öknens stillhet". Sedan byggs på denna nivå särskilt manligt-kvinnliga relationer upp, och genast sträcks åter känslsprötet ut i riktning mot ytterligare själslig växelverkan mellan flera människor. Det har beskrivits i kapitlen "Bröllopet i Kanaan" och "...kärlek". Här i bergspredikan bygger man återigen på denna själsliga och etiska nivå och öppnar genast åter för den mer omfattande andliga inriktning, som skulle kunna bilda en gemenskap av människornas relationer. Det motsvarar urbildligt förhållandet från klang och intervall till treklanger till skalor - till helheten.

Inom teologin analyserades anknytningen till Gamla testamentets utsagor: t. ex. *Psalm 1 och Jeremia 17:7f.* Enligt *4 Moseboken 12:3* och *Matteus 11:20* betraktades Jesus som den nye Mose. På grund av profetian i *Sakarja 9:9f.* "...hans herredöme skall nå från hav till hav" togs den världsomfattande betydelsen av det förkunnade Guds rike upp. Det gick inte att bortse från att han i sin bergspredikan flera gånger förvandlar Gamla testamentets lagar till något nytt: "...men jag säger eder...". Dvs han talar inte som de skriftlärdade rabbinerna utan i medvetandet om att han fått ett uppdrag från Gud. Just denna profetiska och messianska egenskap var omstridd hos dem som hade sin grund i Gamla testamentet.

Till detta kommer på den tyska och den engelska sidan ett utdrag ur bergspredikan Matteus 5: Saligförklaringar och jordens salt.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Kristi förklaring på berget Tabor (*Matteus 17*)

Många av Jesu gärningar, från samtal med Nikodemus - *Johannes 3* – via Bergspredikan till botandet av den blinde och utspisandet av de 5000 på berget, bildar i sin symbolik den yttre miljön för det, som sedan innerligen kommer till uttryck i "Kristi förklaring". Denna Kristi förklaring är besläktad med det orientala begreppet 'Den Stora Upplysningen'. Anden blir upplyst. Dock syftar detta hos Jesus och även hos människan, som inbegrips i en efterkonstruktion av dessa möjligheter, på en närmare kontakt med Gud, som här inte uppfattas som det allmänt absoluta, utan också som väsen.

Endast "positivt tänkande" kunde visserligen, om det användes icke-egoistiskt och icke-storhetsvansinnigt och utan teknisk manipulation, försätta tänkandet i ett tillstånd, som skulle vara mera besläktat med det, som kunde komma från Gud. Det kunde alltså skapa en öppning för ett sådant tänkande. Litteraturen i denna riktning saknar dock till stor del sådan omsorg, och därför kan det ofta också sluta i självbedrägeri.

En "Kristi förklaring" är det i alla fall inte ännu. I den infogas inte helt enkelt ett tillskott av positiva program som tillägg till människornas egna förvirrade blandning av egna andliga "program", så att det uppstår ett överskott på positiva program – en helt möjlig övning –. I stället blir allt utrett genom att gå tillbaka till de andliga ursprung, befriade från förvrängningar och vilseförande värderingar. En högre gudomlig ordning i allt blir synlig. Om man ser på hur människornas mognad kan förlöpa även i denna riktning, framstår den som en fördjupning av de psykiska reningsprocesserna, så som de skildras i kapitlet "Den heliga ibern". Från insikternas grundläggande skikt genomlyses allt. Insikter består inte i tänkande, de kan dyka upp med eller utan tänkande, kan inte framtingas och de skapar befrielse. Tankevärlden behöver här inte längre förträngas, så som några andra tankeriktningar försökte.

Tänkandet befrias från instinktartade reaktionsmönster, och det kontrollerbara analytiska och syntetiska tänkandet blir lättare ett verktyg för det överordnade förnuftsmässiga medvetandet. Differentieringen i tänkandet fortskrider - utan att därvid bli obestämd ("ljum"). Här förstår man sedan också till exempel, vad exakt är lämpligt under olika omständigheter .

Hos Kristus själv kan man utgå ifrån, att han inte behövde undanröja alla dessa oklarheter, som skilde den vanliga människan från denna nivå. Trots allt fanns det också för honom en allt större klarhet. Senare bad han i den s. k. högprästerliga bönen om den klarhet, som han hade hos Gud före skapelsen. (*Johannes 17*)

Några teologer tolkar Petrus förklaring och Kristusbekännelse mot bakgrunden av den judiska försoningsdagen som pågick samtidigt och den följande lövhyddehögtiden. (På försoningsdagen uttalade prästen för enda gången på året Guds namn i Det allra heligaste av templet.) Andra såg en koppling till Moses uppstigande på berget Sinai (2 Moseboken 24:16).

Till detta kommer på den tyska och den engelska sidan ett utdrag ur Matteus evangeliet Kapitel 17, 1-13: Jesu transfiguration.

Fråga:

Kan jag ändra mina tankar i en förnuftig riktning med hjälp av Gud?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Frågan om "Jesu underverk"

Jesus utförde inte sina gärningar för att tillfredsställa många människors sensationsbegär och absolut inte för att genom yttre händelser tvinga människor till tro. Hela hans väg är kännetecknad av den inre klarheten om, vad han hade att göra - alltså inte "på grund av den eller den omständigheten, för att uppnå en eller annan effekt ". Helbrägdagörelser var ofta "tecken", gärningar i smått, som stod för något större, mera grundläggande. Vid botandet av den blindfödde på sabbaten svarade Jesus, att orsaken inte bestod i synd, "utan för att Guds verk skulle uppenbaras genom honom". *Jämför: Johannes 5, 6-9; Johannes 6; Johannes 9, 3 bland annat. Se i Del 3, kapitlet "Jesus och botandet".*

Här är säkerligen en omskakning av gamla tankemönster och en eftertanke över den djupare innebörden i sådana gärningar en önskvärd biverkan. Att det finns människor, som härtill behöver möjligheten att betrakta, räkna, mäta och väga, erkänner Jesus i Thomas' fall, som kan betraktas som typisk " naturvetenskapare" bland lärjungarna (...). (*S. i del 3, kapitlet "Naturvetenskap och Gudstro"*) Jesus ville inte tvinga någon, vilket hade fått karaktären av domstol och inte heller kan man finna någon avsikt, att provocera någon, som inte var mogen för att ta ett beslut, till ett avståndstagande.

Även "Tomasevangeliet" är värt att läsas, en apokryf och noggrann samling av Jesu uttalanden, oberoende av om de skrevs av Thomas själv eller inte. Denna text var också erkänd av andliga kristna i Egypten och på andra håll.

På motsvarande sätt utgjorde Jesu "underverk" inte heller tyngdpunkten i hans gärning. Ofta utförde han dem också endast, för att hjälpa, då han hade blivit ombedd att hjälpa och utan att människoskaror hade församlats, och han "befallde" människorna att inte berätta något.

När emellertid idag teologer bland annat ur Bultmanns skola för "avmytologiseringsteologi" fortfarande utgår ifrån, att de helt kan bortförklara undren eller förklara dem som symboliska beskrivningar, måste man konstatera, att de anpassar sig till artonhundratalets mekanistiska världs- och människobild, och att de över huvud taget inte har noterat nyare vetenskapliga strömningar. Ty dessa nyare riktningar inom kvantfysiken, som biologin och biofysiken, som

naturmedicinsk och parapsykologisk forskning, som astrofysik, o.s.v. är sedan länge så långt framskridna, att åtminstone åskådningshjälp kan påträffas i dem, och som röjer "det otänkbara" i de bibliska händelserna ur vägen. Detta behöver inte innebära ett letande efter ett "Gudsbevis", för vilket andra sfärer än den naturvetenskapliga har ansvaret.

Endast ett förblir rätt hos denna teologiska riktning, nämligen att den inte kräver vetenskaplig objektivitet som förutsättning för tro.

Den gamla upplysningens ensidigheters tid är förbi. Det har här också blivit möjligt för vetenskapliga andar att tro, utan att bli schizofrena. I en tid, där människorna utan vidare tror på ur parapsykologin bekanta fakta, som enskilda begåvningars förmåga att på avstånd böja skedar – trots allsköns bedrägeri återstår tillräckligt mycket som är omöjligt att betvivla. Det vore då helt enkelt absurt, att fränkänna den mycket större Jesus Kristus sådana möjligheter. Jesus handlade utifrån en helt annan sinnesförfattning, än ur nöjet att böja skedar, men idag är det ur de mest olika erfarenheter näraliggande, att Jesus faktiskt kunde betvinga alla naturkrafter - och att det just för idag är väl så viktigt, att se detta fenomen med öppna ögon för att fullständiga vår människobild av idag, för ett helhetligt, resp. kristet botande o.s.v. En sådan andlig syn från Jesu sida står inte i motsats till varseblivning av "människosonen" Jesus, som ville ge den enskilde och dennes sociala relationer resp. församlingen ett yttre exempel. Många gånger leder först acceptansen av en sådan skenmotsats till ett avvisande av "undren", eftersom vederbörande sedan godvilligt menar, att de vilseförande tendenserna, som leder bort från en mänsklig och socialkritisk kristendom, måste avvisas. I verkligheten torde först båda sammantagna ge en någorlunda sann bild av Jesu verkliga radikalitet och hans förbundenhet med skaparens vilja och därför också kraft.

(...) Energin är här inte en väsenslös kraft, den är samtidigt en verkan av Kristi väsen. Till exempel betraktas många gånger i den orientala yogan energin som ett isolerat fenomen. Även idag förekommer det helbrägdagörelser, som i ursprunglig mening kommer till stånd genom bön och i relation till det med Kristus förbundna innersta hos människorna, som önskar helning och fullkomlighet åt människor, som enligt Kristus då också "kan åstadkomma något större" än han själv. **Det andliga helandet i sig och det därmed förbundna själsligt-andliga framsteget förblir visserligen inte en nåd, som går att framtvinga hur mycket än människan försöker bereda väg för den.**

Om "Den Helige Andes gåvor", som gåvan att hela, "tala i tungor" och profetiska gåvor se 1. Kor. 12, 7-11; Apostlagärningarna 2, 17-20; och kapitlet "Pingsten" i denna skrift.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Lasarus' uppväckelse

Hittills har människans väsens alla olika skikt, med vilka gamla mysterieskolor kämpat i tusentals år, på nytt tagits upp och behandlats av Kristus. Så kan det "övermedvetna" inre även hos människorna träda fram jämsides med det kroppsliga, själsliga och mentala livet. Därvid utvecklas förmågan att medvetet klara ut, integrera och utvidga det undermedvetnas å andra sidan allt djupare och äldre skikt.

Från det andligt-själsliga ända till den fysiska livsviljans sista krafter gick till exempel vägen i de gammalegyptiska mysterierna.

Vid Lasarus' uppväckelse - *Johannes 10:39-11** - låter sig en ytterligare fördjupning anas. Först liknar flera till synes oväsentliga detaljer på ett iögonfallande sätt det tidigare nämnda egyptiska vetandet. Detta innehåller en erfarenhet, där människan tillbringade tre dagar i ett tillstånd, som den moderna parapsykologin känner till som "Out-Of-Body-Experience", alltså

som utomkroppslig erfarenhet, liksom i en flygdröm, men dock medveten. Kroppen låg där till synes död. Människan hade så den inre vissheten, att hon som själsligt-andligt väsen skulle existera vidare efter döden. Man måste vara uppmärksam på, att enligt "hierofanterna", måste 'probanden' vakna till jordiskt medvetande senast efter 3 dagar, annars skulle ett uppvaknande inte längre vara möjligt och kroppssubstansen skulle ha börjat ruttna. Precis detta berättas om Lasarus: Efter fyra dagar "stank han redan". Djupare, **ända in i den fysiska substansen måste så den kraft verka**, som "hämtade honom tillbaka". Genom det bibliska skeendet löper en tendens som visar att ett kristet förhållningssätt också och kanske särskilt när det gäller det materiella och i praktiska gärningar är möjligt att förstå - en tendens, som först i vår tid åter på nytt kan gripas tag i, efter det att tidigare århundradens mystik till exempel först och främst genomträngde de andligt-sjäsliga skikten på ett klagörande sätt.

Hos alla religioner torde lärorna om livet efter döden snarare härröra från erfarenheter som att befinna sig utanför kroppen än från filosofiska spekulationer, vilka inte i någon högre grad motsvarade medvetandenivån hos människorna under forntid, förhistorisk tid och antiken. En mera passande skildring finner man hos *Jean Gebser* ", *ursprung och nutid*". Han skiljer en arkaisk, en magisk och en mytisk medvetandenivå från den, som finns i abstrakt tänkande och ett integralt medvetande. Om brytningarna mellan dessa nivåer måste finnas, är en annan fråga. I alla fall kan de idag bearbetas. Även R. Steiner betonar det ojämförbara hos äldre medvetandetyper. Endast vissa likheter därmed kan man finna hos olika åldersgrupper av dagens uppväxande människor.

Jämförelsen med antika invigningsriter ska för övrigt inte innebära, att Lasarus' uppväckelse skulle varit en mellan de inblandade till det yttre överenskommen rituella handling som i Egypten. **Jesus löste många gånger sina handlingar i livet med utgångspunkt från kultföreskrifter, bundna till tid (till exempel sabbaten), rum (till exempel i templet) eller situation. Först ur denna frihet utnyttjade han då och då sådana omständigheter på ett positivt sätt, t ex pesahfester, tempel-.... I så måtto kan han idag vara en förebild vid umgänget med många trender, till exempel acceptansen av astrologiska synpunkter, "kraftcentra", sedvänjor.** (Se även böcker av Marko Pogacnik : "*Vägar till jordens helande*", "*Jordiska system och Kristi kraft* ")

I samband med Lasarus' uppväckelse blir också Jesus och kretsen som bildas runt honom utåt tydligare i sin helhet. Jesu utvidgade medvetande visar sig också däri, att det omfattar kretsen av lärjungar och på så sätt nu också befruktar den omgivande sociala miljön. En likartad medvetandeutvidgning kan också idag uppstå för människor i Jesu efterföljd , när deras gruppaktiviteter sprids till omvärlden.

Nu följer passionens väg. Översteprästen upprättar med sina ord en förbindelse mellan det som ska ske med Jesus och med folkets öde (*Johannes 11*). Ur sin profetiska synpunkt uppfattar han helt korrekt, att Kristus kommer att dö för alla. Men han feltolkar, att Jesus skulle skada folket, om han förblev i livet. Det kräver ett medvetande, som utöver tänkandet samtidigt kan uppfatta processer och sammanhang, en förmåga som mestadels först måste förvärfvas. Den är inte identisk med instinktivt uppdykande bilder. De djupast liggande orsakerna kan blottläggas, upplösas och skapas. Inga negativa eller andra tankar avlagras längre halvt medvetet, de kan inte längre klumpa ihop sig till problemstrukturer, som verkar ända ner i djupare, till och med i kroppsliga skikt . Även retroaktivt löses denna problematik långsamt upp, när människan också följer dessa lagar. Vägen till en fri, skapande framtid öppnas.

Till detta kommer på den tyska och den engelska sidan ett utdrag ur Johannesevangeliet 11: Lasarus' uppväckelse.

Kyrkofadern Klemens av Alexandria var fortfarande i besittning av en utvidgad, "hemlig" version av Markusevangeliet. Den var enligt Klemens "ett mera andligt evangelium för användning av dem, som

stod mitt i fullkommandet", och som tjänade dessas "framsteg i att vinna insikt". Här fanns ställen i nedteckningar av Markus och Petrus, som berättar om Lasarus' uppväckelse, medan detta hade utelämnats i de evangelier, som kommit till allmän användning. Endast Johannes och hans lärjungar tog öppet upp sådana händelser i ett evangelium. Klemens betecknar Kristus som "Mystagog" resp. "Hierofant", det vill säga den, som - till skillnad från den gamla "mysteriekulten" - införde resp. invigde människor i de nya mysterierna (trons hemligheter). (Jämför: *Prof. Morton Smith, "The Secret Gospel..."*; som emellertid ledde till diskutabla slutsatser.).

Fråga:

Kan jag förutse att Gud hjälper till att överbrygga motsättningar mellan liv och död liksom mellan medvetande och sömn ?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

"Fåren"

En tid innan fottvagningen tilltalas de med Kristus förbundna som "får" - *Johannes 10, 11-18*, liksom också Kristus på ett annat ställe själv tilltalas med "lamm". Här betonas lärjungarnas existerande resp. åter förvärvade öppenhet – speciellt för det, som utgår från Kristus, liksom också samma relation mellan Kristus och Gud. Även om hon redan nu är mycket mogen, kan människan nu på en viss nivå på nytt känna sig som oskrivet blad, som ett barn. Verkliga framsteg leder – även om stolthet alltid måste upparbetas – snarare till anspråkslöshet. Insikten om, att alla människor har en visserligen betydande, men till slut ändå liten roll gentemot Gud, ökar. Man kan även tala om "ödmjukhet" här. Detta dock med en fri och andlig innebörd och inte i betydelsen krypande beteende gentemot jordiska auktoriteter, ett missförstånd som ofta förekom. Inte av en slump säger Kristus i samma kapitel: "Jag är porten". För den som öppnar sitt väsen resp. sitt hjärta för Kristus är också han öppen som en port, som för till Gud, en förutsättning för allt som därefter följer.

"Fåren" ställs också upp mitt emot "getterna" (t ex i Matt 25: 32 - 33).

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Kristus och "fottvagningen" och smörjelsen genom Maria från Betania

De återstående evangelieberättelserna uppvisar allt oftare symboliska händelser, där mer ingående beledsagande lärdomar saknas. Senast här kan vi lägga de tillrättalagda kommersiella "Allt-om-Jesus-reportage" åt sidan, vid vars slut vi fortfarande inte vet något. Visserligen kan också här flera yttre kunskaper göra det lättare, men det avgörande kan här över huvud taget endast åstadkommas genom ett meditativt betraktande. Detta kan emellertid för andra endast utgöra en stimulans för egna insiktssträvanden, och ingen präst eller historiker kan befria oss från dessa.

Fottvagningen omskrivs i bibeltexten - *Johannes 13, 1-20* - som rening. Eftersom sådana "esoteriska" ställen senare i alla fall knappast förstods, fick de åtminstone stå kvar ocensurerade. Vederbörande är "helt ren", det handlar alltså inte om fötterna, utan om deras symboliska innebörd hos människan i sin helhet. I de mest olika kulturer var detta tänkande på samma sätt vanligt: Samma funktioner kan återfinnas i den mänskliga organismen, alltså i mikro- eller mesokosmos och i den yttre naturen, alltså makrokosmos. Fötterna är vända mot det jordiska, deras rörelse följer viljan. Om människan till det yttre "går" den ena eller den andra vägen, kräver ett beslut av medveten vilja. En rening av denna vilja och dess

motsägelsefulla kapioler visar sig vara innehållet i fottvagningen. Jämför också, att Jesus i *Matteus 25, 31ff.* värdesätter den goda gärningen högre än bekännelser från kristna läppar .

Visserligen utgör denna liksom alla därefter följande tilldragelser ingen enkel upprepning av de under föregående år givna impulserna till rening av människans olika väsensområden. Allt står under det nya förtecknet som innebär, att Jesus inom sig vet, att "hans tid var kommen" och att hans lärjungar skulle bli mogna nog att på egen hand föra det "där vissa" vidare i allt vidare kretsar. Inte längre bara deras personliga kvaliteter, här deras goda vilja, under överinseende av deras inre jag är målet, vilket det varit fram till denna punkt. I stället kan detta **högre icke egoistiska jag - nu förenat med "personen", nu själv desto mer bli ett med denne "Kristus, som tagit sin gestalt i oss", som "jagenas jag."**

Denna erfarenhet kan naturligtvis omskrivas så, att en inre efterföljd av denna handling kan medföra en sådan renhet, att allt nu kan styras mera direkt från den innersta källan rakt genom alla väsensskikt. Men först kommer viljan. Kännandet och insikten fulländas först i det vidare skeendet så, att människan närmare kan förklara sina impulsers varför. Även Gud följer i oss den ordningsföljd, som den ser ut på en djupare nivå under barnens uppväxt. Det betyder inte, att detta nya avsnitt i utvecklingen till exempel förlöpte "huvudlöst". Den mänskliga utvecklingen av etiskt kännande och klar insikt har redan tidigare tydligt berörts. Endast ett ytterligare fullkomnande av den i Kristi betydelse återstår, som viljans område redan innehåller den.

En annan sorts upplevelse av dessa faser, som är svåra att beskriva, kan se dessa i förhållande till uppmärksammandet av det egna medvetandet, resp. blicken, med vilken "ängeln" resp. det högre jaget kunde betrakta livet. Det (änglalika) högre jaget kan nu visa sig i högre grad förenat med Kristus och genomgår också en förvandling. Änglaupplevelser är idag mycket vanliga i delar av de nya andliga rörelserna. Medan kristna trots Bibeln fortfarande många gånger betvivlar, att något sådant över huvud taget finns, för att inte nämna hur det verkligen förhåller sig med det folkliga talets "egen ängel" resp. "skyddsängel", och hur en sådan förbindelse kunde se ut. Kristus står dock för människans formade, individuella väsen och för bibehållandet av människolivets landvinningar, när man öppnar sig för "änglarnas" opersonliga krafftält. För Kristus är även en människa, som har en sådan erfarenhet, inte på långt när fullkomnad. De första inblickarna om det lät han lärjungarna få redan i Johannes 1. Många andligt orienterade menar, det att över huvud taget endast handlar om änglaupplevelsen, och att man därefter kan dra sig tillbaka från det jordiska. Emellertid förutsätter ett forskande på dessa områden stor, redan förvärvad stabilitet, om det hela inte skall sluta i illusionernas labyrint. Dessutom börjar säkerligen i och med denna fas verkligen en möjlighet till ett mera omfattande andens genomträngande av det jordiska. Som stöd för detta kan här nämnas, att till exempel R. Steiner som andlig forskare tillskriver människans evolution på jorden ännu en lång tidsålder, liksom också mången annan tankeriktning gör. Att även andra förfaringssätt, som hypnotiskt-spiritistiska "andebesvärjelser" över huvud taget inte har något att göra med den här avsedda arketypiska grundläggande erfarenheten av änglar, behöver väl inte ytterligare framhållas här. Det finns dock vid det här laget många ansträngningar hos människor, att i sitt dagliga liv ha kontakt med änglar, vilka måste tas på fullt allvar.

Vid fottvagningen har man hittills knappast lagt märke till, att det där stället - till exempel *Johannes 12* – står i ett inre sammanhang med situationen, där **Maria från Betania symboliskt smörjer Jesus och torkar hans fötter med sitt hår**. Står hon här helt enkelt för egen del som människa eller står hon här också för Guds kvinnliga aspekter, vilka på andra ställen kunde tillskrivas Maria, Jesu moder och Maria från Magdala – sannolikt inte identisk med Maria från Betania? Varför föregår detta den bekanta fottvagningen? För de – förvisso motsägelsefulla – ansatser till feministisk erfarenhetsteologi finns det säkerligen också ännu icke upptäckta eller endast delvis upptäckta skatter. Katolska kyrkans "sista smörjelse" kan till exempel också uppfattas som en efterklang till detta skeende.

Vidare är värt att lägga märke till, att fottvagningen inte utgör en enstaka handling genom Jesus personligen, utan att också lärjungarna sinsemellan uppmuntras, att tvätta varandras fötter, på liknande sätt som Nattvarden helt enkelt läggs i den uppstående gemenskapens händer – i betydelsen ett allas prästerskap. Den vid fottvagningen förfinade viljan resp. livsviljan **utvidgas till att gå utöver ens eget väsen och över till omgivningen**, först på den andre, som tvättar ens fötter, sedan också på medansvaret för andra och lärjungarna i sin helhet.

Fottvagningen kan också förstås som att tjäna andra. Endast med denna fottvagning har de "del i honom", som Jesus kallar det. Det understryker detta stegs i många avseenden omfattande innebörd. Först tas det område upp, som unga människor kallar så här: Han/hon "går med mig" Dock handlar det sedan inte längre om, " att ha en relation ", utan att vara "i (en levande) relation ". Endast som "steg framåt" är fottvagningen möjlig att förstå. Det kommer mindre an på, hur denna handling gestaltas till det yttre. Att som i alkemistisk praxis utnyttja yttre gärningar som åskadningsmaterial också för inre hållningar och processer hos människor, kan vara meningsfullt, men endast med en därtill hörande inre hållning. Även en tänkbar ytterst riktig inställning hos en verkande präst skulle inte räcka, den behövs hos de drabbade själva, ty det är dem det handlar om. Detta gäller också för Nattvarden – om de mest olika av dessa aspekter strider teologerna. De kan på ett sätt t o m var och en ha rätt, men denna aspekt av den medvetna förvandlingen hos de drabbade själva som saken vid ett närmare betraktande egentligen gäller, har varken de katolska eller de evangeliska kyrkorna tillräckligt värdesatt.

Om det vid enklare läror handlade om till exempel 5000 människor och senare 500 eller 70, som kunde följa exemplet, så deltog vid fottvagningen först endast de elva lärjungarna, som hade lärt sig mycket av Jesus och var så förberedda, att de kunde ta vara på möjligheten. Judas kunde eventuellt ännu inte göra det. Även Jesus lämnar inte ut alla lärdomar genast till alla, utan gör det stegvis. Det är dock möjligt, att enskilda också gör framsteg, när deras djupare begrundande genast riktar in sig på dessa lärdomar, händelser i riktning mot korsfästelsen . Detta försökte de kristna Rosenkruzarna. Fottvagning, gissling, törnekröning, korsfästelse och gravsättning, uppståndelse och himlafärd kom att kallas "kristna invigningar". Överförda till en nyare tids djupare omsättning av dessa idéer uppstod också de sju dagarnas drömbilder i "*Kristian Rosenkruz kymiska bröllop*", publicerat 1616, maskerat som satir av den lutherske teologen J. V.. Andreae.

Ett sådant steg är säkerligen mestadels inte avslutat i och med den första upplevelsen i yttre mening, i meditationen eller i drömmen. I många trosriktningar kan människornas jag utvidgas med all sin begåvning, andra steg kan sedan följa, överlappa med andra föregående steg, men i sig och i viss mening avrundade blir sådana nya kvaliteter först, när det föregående, på vilket de bygger, blivit avrundat.

Efter smörjelsen i Betania följer i *Johannes 12* Jesu intåg som Messias i Jerusalem. Efter fottvagningen lämnas till exempel i arv till eftervärlden i *Johannes 13-17* tillkännagivandet av Judas Iskariots förräderi, avskedstalen och Jesu högrästerliga bön.

Teologer har i fottvagningen ofta sett en symbolisk handling som pekar fram mot korsfästelsen som närmar sig; eller som ett exempel på hur Guds renande kärlek tjänar. Den sades emellertid också ha en direktverkande effekt.

Därtill kommer på den tyska och den engelska sidan ett utdrag ur Johannesevangeliet 13,3-15: Fottvagningen.

Fråga:

Kan jag få be* Gud om – om det inte redan skett – att min goda vilja i förhållande till andra människor blir en självklarhet för mig – även om det är påfrestande?

*Senare – i stället för be (bedja) - tro, dvs. att vara övertygad om. Ännu senare att erfara Guds kraft (nåd).

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Nattvarden, intåget som Messias, tillfångatagandet och gisslingen

Jesus hade, firad som utlovad Messias, intågat i Jerusalem - *Johannes 12, 12-19*. Det förhårdade prästerskapet förstod, hur de effektivt skulle trycka på människornas "psykiska knappar" och på så sätt vrida massans sinnesstämning i delvis negativ riktning. Individer, som själva beaktar det negativa och det likgiltiga och använder detta för förändring kan först få den stabilitet och gudsförbundenhet, med vilken de inte längre skulle vara så manipulerbara genom massuggestion – och yttre negativa krafter, vars realitet man även i flera fall försökt belägga i företeelser under nittonhundratalet.

Vid tillfångatagandet i *Johannes 18* – det kastar till en början bokstavligen omkull soldaterna – visar Kristus, att han inte står under deras kontroll. Ändå låter han därefter villigt allt ske med sig.

Jesu "gissling" - *Johannes 19, 1* - träffar hans rygg. Människans centrala område, hennes känsloliv, hennes kraft att övervinna lidande på känslornas område är kvaliteter, som kan dyka upp vid meditativ förståelse och är inte något slags passivt uppgivet lidande. Ändå berättar alla kristna mystiker, som frivilligt eller ofrivilligt i efterhand upplevde det i sitt inre, om smärta. Kristus flyr alltså inte heller räddhågat från detta, vilket säkert hade varit möjligt för honom – som liksom en indisk mästare Pratjahara behärskar tillbakadragandet av sinnen. Snarare kan man också här känna en vidgning av medvetandet om andras lidande.

Här kan nämnas, att det inte var hela sanningen, när, som nämnts, Jesu gissling gjordes till symbol för ett visst "invigningssteg", alltså ett utvecklingssteg hos dagens människor på vägen till större fullkomning. Det egentliga steget tas av Jesus redan vid den på smörjelsen i Betania följande **nattvarden** (*Matteus 26, 26 - 29*). Denna nattvard är en bättre symbol för det, som Jesus ger till det lidande människosläktet. Brödet står framför allt för substansen Jesu Kristi (resp Hans själ), dvs "ordet". Vinet står för Kristi gudomliga ande, som gör ordet levande för altruistisk verksamhet. Den katolska kyrkan betonade förvandlingen av brödets och vinets substans till Kristi kött och blod. De evangeliska kyrkorna betonade firandet till Kristi åminnelse. Båda har i det avseendet visserligen rätt - redan vid vanligt "vignvatten" har vetenskapliga undersökningar visat på en förändring av vattenmolekylernas vinkel. Men den egentligen viktiga punkten är förvandlingen hos den deltagande själv, i det att denne koncentrerat ställer in sig på att bli förvandlad av det, som utgår från det förvandlade och från Kristi förvandlande "kött och blod". Därför är brödet och vinet samtidigt ett åskådningsexempel. Några försökte till och med att rent andligt, utan bröd och vin, ställa in sig på det förvandlade och sig förvandlande "Kristi kött och blod" - och fick känna på effekten. Detta är dock minst sagt svårare. Och - om någon skulle vilja genomföra en välsignad måltid, utan kravet på ett kyrkligt "sakrament", skulle detta snarare kallas "agapemåltid" - "kärleksmåltid".

Gisslingen kan förstås som en slags yttre, ovetande makters karikatyriska svar på det, som egentligen försiggick och måste därför inte stå så mycket i centrum av livet efter detta. Detta gäller också för den efterföljande törnekröningen. Den ibland något ensidiga betoningen av lidandet i den gamla kristna esoteriken förhåller sig till sådana nyare insikter ungefär som Johannes Döparens äldre framställning av Jesu och hans lärjungars sätt att undervisa. Människan är fri att välja, vilken av dessa vägar hon i första hand vill följa.

Inom teologin diskuterade man också om nattvarden representerade en egen form av den judiska påskmåltiden eller om Jesus, som här själv framställde sig som ett verkligt offerlamm, bytte ut den gamla högtiden. Guds nya förbund med människorna (Nya Testamentet) genom Jesus (*Lukas 22:20*) ansågs kopplat till *2 Moseboken 24:8; Jeremia 31:31-33; Jesaja 53:12*. I brödet sågs i första hand Jesus lekamen, i blodet den fullständiga frälsande hängivelsen. Andra har tvivlat på traditionens ursprung (de så kallade instiftelseorden) – vilket med hänsyn till att de tillhör de tidigaste skrifterna inte precis ligger nära till hands.

Därtill kommer på den tyska och den engelska sidan ett citat ur Matteus 26,26-29 till nattvarden (Den heliga Nattvarden, eukaristi/tacksägelsen).

Frage:

Kan jag få be* Gud – om jag ännu inte upplevt detta – om en förmåga till kärleksfullt samarbete med andra – även om detta kräver andliga anpassningar?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Törnekröningen och avskedstalen

Eftersom gisslingen hos romarna var ett brukligt lägsta straff, träder här tolkningen av detta begrepp i betydelsen förkristna mysteriekulter i bakgrunden. Törnekröningen - *Johannes 19, 2-3*, ett därpå följande begrepp från dessa mysterier, är däremot inte en i den normala romerska repertoaren ingående beståndsdel. Säkerligen är den möjlig att se som ironi: Törnen istället för guld. Ändå återstår frågan, hur det kommer sig, att soldaterna så exakt knyter an till mysterietraditionen, även om det kanske inte stod klart för dem i det ögonblicket. Även om de må ha varit medvetna om den yttre likheten – många romerska soldater var anhängare av sådana kulter –, hade de förvisso inte kunna reducera Kristus på det för dem bekanta upplevelsesättet.

Medan den gyllene kronan hade varit en symbol för världslig makt – inte nödvändigtvis i negativ mening –, var törnekronan hos Kristus en symbol för ett slags mästerskap, som i världens ögon inte hade något värde. Därvid stack törnena in i hans huvud. Även här gäller det inte endast smärta, utan en kraft, som övervinner all tankarnas misströstan, vilken Kristus i detta sammanhang inte visar någon antydning om. De hittas endast i detta ögonblick, innan han slutgiltigt bestämt sig för att inte låta "kalken" gå sig förbi. Med gissling och törnekröning finner vi något antytt, som i detta sammanhang utgör en fortsättning på fottvagningen. Också kännandet och insikten framstår – trotsande allt motstånd – snarare som "helgade".

De nämnda ständiga tendenserna i händelseförloppet att växa utöver sig själv har som kraft också ett samband med nya rörelser som fredsrörelse, miljörelse, andliga strävanden, som vill "kurera jorden".

Liksom redan vid "gisslingen" handlar det också vid "törnekröningen" om en reaktion, om en dålig kopia av det som redan tidigare egentligen hade framgått. Den egentliga punkten, varifrån, positivt sett, denna andliga öppning att växa utöver sig själv kommer till uttryck, ligger i Jesu "**avskedstal**", till exempel *Johannes 13,31 - 17* och i sammanträffandena med Pilatus, till exempel *Johannes 19,5** (*"Se människan", som i meditation kan visa sig som en föräning av Jesus Kristus som urbild för en förlöst människa) Inte endast fottvagningen och nattvarden som sådana, också Jesu ord var samtidigt gärningar.

Det kunde på motsvarande sätt vara meningsfullt för dessa insikter att, när man idag talar om "kristna invigningar eller utvecklingssteg", i större omfattning ta hänsyn till de positiva grundvalarna.

***) I religionshistorien förekom faktiskt en narr eller narrkonung som i någons ställe fick ta emot folkets vrede. I Gamla testamentet fanns det en syndabock som skulle sona folkets synder (3 Moseboken 16:15). I båda fallen fungerade det snarast som en symbolisk ritual. Därför har den traditionella teologin bemödat sig om att visa att Jesus var den förste som verkligen genomförde en effektiv offergåring för alla. Många kritiska teologer påstod att man på grund av dessa likheter med gamla offerkulturer helt enkelt kan ifrågasätta offertanken. Det kan ha varit obetänksamt – men som framgår ovan finns det andra aspekter på händelsen än att offra sig. Det gäller också för vad.

Fråga:

Kan jag få be* Gud – om jag ännu inte är medveten om det – om ett klokt umgänge med grupper som jag tillhör – även om detta kräver att jag arbetar hårt med mina gamla tankemönster?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Korsfästelse och gravsättning

Sätten att betrakta Jesu korsfästelse och död är ännu mer varierande än andra steg i hans utveckling. Det beror å ena sidan på den betydelse man från kyrkligt håll givit dem, å andra sidan på att uttolkarna ville inordna allt i sina respektive världsåskådningssystem, till exempel *Johannes 19, 12-37*.

Sålunda var gnosticistiska strävanden i utkanten av den tidiga kristendomen visserligen beredda att befatta sig med Kristus. Med sin gammalgrekiska bakgrund kunde de dock inte föreställa sig, att en så stor ljusgestalt kunde vara av kvinna född och dessutom död. Alltså måste han göra sig synlig som ängel, resp. som senare tillskrevs många orientala mästare, som skenkropp, som sedan inte heller var dödlig, utan helt enkelt åter upplöstes. Eftersom i deras lära den jordiska världen och materien gällde som för evigt ond, var det dem också fjärran att anta, att en sådan gestalt genomlöper alla steg av det jordiska livet eller till och med tränga igenom det med sitt ljus. Begreppet "gnosticistisk" används här till skillnad från det apostoliska Gnosis, en distinktion som till och med sektkritikern F. W. Haack lät gälla. Dock fanns det de mest olika övergångar i dylika läror. Exempelvis godkänner det gnostiska "Sanningsevangeliet", att Jesus spikades fast vid korset.

Människor med mera materiella eller avvisande inställningar spred inte endast legender om att Jesus skulle vara en oäkta son till en romersk soldat, vilket enligt dåtida moralföreställningar var något maximalt diskvalificerande. Det spekulerades också i att Jesus inte skulle ha dött, utan ha vårdats resp. tillfrisknat. Fram till våra dagar görs liknande försök, till exempel att tillskriva den bibliske Jesus den grav som lär ska tillhöra en viss Jesus i Kaschmir. Även minst ytterligare en annan, ännu inte funnen europeisk Jesu gravplats dyker upp i modern litteratur. Till detta måste också sägas, att Jesus eller också Jehoschua, Jeschua, Jesat kallad, inte var något unikt namn. Även i apokryferna (inte i de i bibeln som "Kanon" upptagna skrifterna) dyker flera andra Jesusar upp: Jesus Sirach, Jesus ben Pandira; bortsett från att t o m den riktige Jesus enligt R. Steiners tolkning av de divergerande härstamningangivelserna i Matteus och Lukas uppfattades som två olika med varandra i sammanhang stående Jesusbarn.

Delvis i sammanhang med sådana teser har motsägelsefulla undersökningsresultat rörande Jesu Turinska gravsvepning. Först skulle svepningen innehålla pollen från Jesu tid och hemtrakt, sedan stammade den åter "från medeltiden". Än kunde dess bild endast fås fram med högenergistrålning, till exempel genom plötslig upplösning, än skulle blodspår tyda på, att Jesus vid nedtagandet från korset fortfarande skulle ha levt. Ett erkännande av forskningens nyare ståndpunkt talar återigen för denna svepnings äkthet och en ovanlig tillkomstorsak hos bilden. Detta kan hjälpa människor att också med sitt jordiska förstånd

tränga fram till Kristuskeendet (*jfr. Anmärkningar till lärjungen Thomas väg i Del 3, Kapitlet "Naturvetenskap och Gudstro"*). Hos Lorber behandlas endast "Trier-klädnaden" som oäkta. Detta dock med den tydliga målsättningen att söka sin tro i sitt inre och inte göra den beroende av sådana häftiga kast, vilka beror på det ena eller det andra fyndet.

Sådan forskning kan dock stimulera till meditativa undersökningar. Därvid låter sig anas, att något föreligger, som inte passar in i något känt schema. *Jämför också Grönbold "Jesus i Indien- slutet på en legend" (på tyska). (...).*

Som redan tidigare konstaterats, är mystikernas vittnesmål ofta till större hjälp för att komma närmare frågan om innebörden av tidigare händelser för människans nu rådande utveckling och därmed också frågan om hennes karaktär. Ju mer andliga erfarenheter i denna riktning någon har, desto mer förstår han. lakttagelserna hos kristna mystiker och stigmatiserade – bärare av Kristi sår– är, oberoende av kontakt, delvis besläktade. De innehåller flera i bibeln inte bekanta fakta om Jesu upplevelser, som dock är liknar varandra från Franz von Assisi till Pater Pio och Therese von Konnersreuth. Alla är därom överens, att Kristi korsfästelse och död är reella och djupt inpräglade i denna värld, och låter oss känna en oförmodad eller också medveten förbindelse med detta skeende av ett ofattbart lidande , men också en kraft, inte neddragande utan allt upplyftande, som är svår att föreställa sig. Det som rör det existentiella, ja hela karaktären i Jesu korsfästelse står sådana framstående personers liv säkerligen närmare, än ett angreppssätt, som bara inriktar sig mot intellektet. Vid temat döden och livet handlar det om mer, än om enstaka väsensskikt, som här gemensamt deltar i processen, här innefattande den "kausala" nivån vid skapande av principer och levnadsödet. Även människor utan sådan utpräglad mystisk gudsförbundenhet kan meditativt nyttja händelserna som bro till verkligheten, hur ofullkomlig denna än må vara. Med uttalandet till sin korsfäste 'medbrottsling' att denne snart skulle vara med honom "i paradiset", antyder Kristus, att det är möjligt att snabbt förstå hans väg.

Det medvetna genomträngandet av dessa de djupaste processerna i den mänskliga existensen, som är förbundna med förstämning, lidande och degeneration, kan visa sig som en verkligt existerande möjlighet i vilken utsträckning det än må vara. Även om denna möjlighet inte är bunden till årstiden eller till de geografiska platserna för skeendet, verkar Påsken underlätta möjligheten att erfara något. **Det är som om den gamla, av årstiderna och traditionerna betingade rytmen av för förgång och återfödelse genom Kristus präglades med ytterligare en "oktav".**

Att Jesus inte längre godkänner överenskommelsen att den fysiska materien satte upp för anden oöverbärliga hinder, visade sig redan i fallet Lasarus. Intet förutom Gud, oberoende av hur trögt eller rentav negativt det må vara, är i hans ögon giltigt för evigt, utan allt är till slut möjligt att förvandla. Ju djupare resp. ju mera omedvetet det som ska förvandlas är, desto svårare är naturligtvis en påverkan.

Vid korsfästelsen har också , som vid kort förut timade händelser, jämte en övervinnelsekraft antytts ett universellt medvetande, till exempel i orden på korset, som mynnade ut i meningen "Det är fulländat!" Den i detta sammanhang påtagliga, universellt hjälpsamma "**sig offrande kärlek**" är förvisso också i den gamla, rentav juridiskt klingande formeln av ett "människornas friköpande genom Jesu offer" inte tillräckligt tydligt uttryckt. Den kan numera anses som ett försök att även med förståndsmässig medvetenhet kunna tänka sig in i det; ursprungligen kan det dock ha varit en anpassning till dåtidens israeliters föreställningsvärld, där det gällde att genom rituella offer (djur eller annat) kunna vinna Gudomens nåd – något, som Jesus själv aldrig har lärt ut.

Lika litet ger andra teologier, i vilka tyngdpunkten till exempel läggs på att Jesus står för sina principer ända in i döden, en tillfredsställande förklaring till de mystiska erfarenheterna; inte heller till deras fysiska följeföreteelser som stigmata, näringsbrist o.s.v.; jfr. till exempel

Thurston *"Mystikens kroppsliga följföreteelser"* och Höcht *"Från Franziskus till Pater Pio och Therese Neumann"*, liksom nästa kapitel.

Rupert Sheldrake, en biolog, som blev bekant på grund av sina väl sammanhängande reflexioner bland annat i den nya andliga rörelsen, utvecklade teorin om det "morfogenetiska fältet". Om apor på en ö utvecklade en ny färdighet, kunde apor av samma art på fjärran öar utan yttre kontakt snart utveckla samma färdighet. Ett mer än tillfälligt inflytande genom ett kraftfält, som förbinder djur av samma art med varandra, måste vara givet. När författaren Rupert Sheldrake frågade, om han kunde föreställa sig, att till exempel Jesu utveckling fram till korsfästelse resp. uppståndelse kunde ha strålat ut över hela mänskligheten via ett sådant kraftfält, sade han efter förvånat eftertänkande "Ja. Dock kunde detta inte antas ske via ett morfogenetiskt utan via ett andligt kraftfält."

Även det är inget "Gudsbevis", men flera nya vetenskapliga strömningar levererar redan bättre närmandemöjligheter inför dessa svärförståeliga sammanhang, som de teologier, som helt enkelt dogmatiskt håller fast vid de gamla lärdomarna eller också bortförklarar det som är svårt att förstå.

Även vid korsfästelsen visar sig vissa likheter – men just ingen identitet – med gamla invigningsriter. Korset resp. trädet, vid vilket människan hängdes upp, finner man bland annat i Norden – jfr. myterna om Oden, som hängde nio dagar från trädet och under denna tid blev rikare på högre erfarenheter. Gravmotivet som invigningsplats finner man vitt utbrett under megalittiden men även i keltisk tid och särskilt utpräglat i Egyptens pyramidkultur. Pyramiderna, oavsett om de faktiskt var begravningsplatser – vilket inte är bevisat, ty en Namninskrift bevisar litet – eller inte, de användes i alla fall kultiskt liksom också keltiska gravhögar. Då det idag skulle krävas att man bortsåg från många fakta för att bestrida detta, går vi här inte närmare in på det. R. Steiner har uppmärksammat, att båda dessa andliga utvecklingsströmmar, kors- och gravmotivet hos Kristus på nytt flyter samman.

Återupplevandet av korsfästelsen, resp. "själarnas midnatt", av "den mystiska döden", av genomlidandet att vara lämnad ensam av allt, som människan kunde klamra sig fast vid, som alla kända kristna mystiker i en eller annan form fick uppleva, har också en viss släktskap med yogans höjdpunktsupplevelse, Nirvikalpa Samadhi resp. erfarenheten av tomheten i "Nirvana". Kristen mystik gav dock erfarenheten, att i resp. bakom denna tomhet finns "något", nämligen Kristus resp. Gud. Att det också enligt det indiska synsättet är möjligt att komma bortom detta Nirvana till det där existerande, visade Aurobindo. På den kristna vägen kan dock något av denna bakom allt liggande rikedom finnas ända från första ögonblicket på den religiösa vägen, eftersom Kristi tvärs genom jorden genomsyrade väsen utgör en bro.

Det ger intryck av en svår balansakt, när någon som Aurobindo konfronteras med krafter, som framhäver sammanhanget med Kristi utveckling, men där bakgrunden därtill fattas. Omöjligt är det dock inte. Man behöver bara påminnas om fallet med hindugossen Sadhu Sundar Singh, som inte visste något om kristendomen, men genom sina intensiva inre frågor om Gud plötsligt gjorde en Kristuserfarenhet och senare utarbetade den i bokform. Även vid hinduistiska, tantriska övningar dök plötsligt upp en Kristusvision hos människor, som snarare hade räknat med, att indiska Gudagestalter skulle visa sig. "Anden blåser dit han vill".

För en vid kristendomen som religionsgemenskap förankrad teologi svårare användbar, men för andra kulturkretsar kanske desto intressantare kunde R. Steiners förslag vara att i Kristus se ett solliknande väsen, som i förkristna tider var väl bekant för några få vise män - *Se kapitlet "I början var ordet..." i denna text och i Del 3, kapitlet "Det Gamla Testamentet och förkristna religioner"*.

Senare, för 2000 år sedan kom så Kristi förkroppsligande på jorden, som måttstock vid en vändpunkt i världens utveckling, som **så att säga tog på sig utvecklingen resp mänskligheten, ja återupptog den i sitt liv**. De gamla kulterna är delvis degenererade,

precis som senare kristendomen blev ytlig, men en forskning i sådana riktningar skulle trots detta vara av betydelse. Kristus skulle visa sig som något, vilket inte passar in i hans ibland tilltänkta roll som maktgarant för en särskild religionsgemenskap. Ett väsen, som just förkroppsligar det förnyade generellt mänskliga, som "den nye Adam" från Golgata.

Det handlar teologiskt om syndaförlåtelse. Det som dock kan upplevas som verkligt är, att "frälsning" liksom en spirande möjlighet behöver en "efterföljelsegärning" för att i det verkliga livet komma till uttryck. Det som kan upplevas som verkligt, är att vid inställningen låta sig styras av den genom Kristus förmedlade Guden, detta liv kan förlöpa mer organiskt än vid en inställning mot mekaniskt verkande ödes- och/eller karma-utjämningslagar. Även Kristus **talar om upparbetning "på öret", men han säger inte, att detta precis som förr måste ske "öga för öga, tand för tand". Människans nya uppgift står i förgrunden** – det som är fruktbart för henne och hennes miljö, tas fram ur hennes möjligheter för att sedan omsättas. Ingen bearbetning av det förgångna som självändamål eller som utvecklingsmotiv krävs längre. En hjälp "ovanifrån" vid samspelet mellan människornas olika möjligheter kan idag iakttas.

Medan vid detta tema R. Steiners studium kunde ge det intrycket, att Kristus endast befattar sig med mänsklighetens öde och den enskilde själv måste bearbeta sitt eget öde, är det trots allt en entydig och lätt begriplig erfarenhet hos många kristna, att Kristus också mycket individuellt kan hjälpa till vid bearbetningen av ens eget öde. Han kan föra det till förvandling, istället för till hundraprocentig utlevelse av allt man bestämt sig för – dock inte utan hänsyn till resten av mänskligheten kring den enskilde. Även **förlåtelsens kraft** mellan människorna är en i högsta grad verklig erfarenhet, som tillhör det specifika och det egentligen kristna. **De eviga strömningarna till exempel av våld och motvåld vänds därigenom upp och ned. Det är dock inte bara en lära för att befria sig från de jordiska förvecklingarna resp. för att inte identifiera sig med dem – såtillvida kan man notera likheter med till exempel Buddhas lärdomar. I stället finns det vid en djupare känd inställning därpå en kraft – som gör det möjligt, att lösa upp förvecklingarna inifrån utan att dra sig tillbaka, vilket nu skulle vara möjligt; utan att samtidigt ha kraft att i vidaste mening förbli kvar "i världen", som "Arbetare i vingården".**

Även på denna anspråksfulla nivå flyter människan uppenbarligen inte ut som en droppe i havet. Det har inte ännu på ett tillfredsställande sätt beskrivits genom detta plötsliga kvarlämnande av denna sig i tusen delar förflyktigande person, inklusive psykiska och mentala delar, som "korsfästelsen" till exempel beskrivs inom det teosofiska området och som *Castaneda* beskrev liknande företeelser inom det shamanistiska området utan begreppet korsfästelse - vilket också utgör verkliga upplevelser.

En cell i sin helhet, med ansvar för allt som hör till sitt väsens sammanhang är också i detta stadium en ännu mer passande beskrivning av en människa, som "tog på sig sitt kors", och vars tidigare ansträngningar nu med ökad koncentration fördjupar sig i bemästrandet av livets existentiella.

Vid alla ansträngningar, att använda skeendet och korsfästelsens symbolik för andliga ändamål i vår tid, borde förvisso inte heller här förbises, att mer kommer till:

- att Jesus måste genomgå alla människans stadier, från födelsen till döden, förvandlande allt genom en ny hållning till det

- att korsfästelsen - oberoende av andra gamla innebörder hos korset – är möjlig att helt enkelt förstå som en dåtida världslig typ av dom och som i detta fall också kom till stånd genom entydigt bedrägliga, rättsvidriga och materialistiska förfaringssätt hos hans motståndare. Det var, som det var och som det inte annars kunde vara och det är därför inte möjligt att bevisa någon korsfetischism. Det var en sista, uppblussande reaktion från dåtidens rigida, till negativitet utvecklade omedvetna makter, åter en karikatyr av Jesu sig förvandlande medvetande.

Skeendets till sist segerrika verkan berodde inte på detta våldsamma agerande mot honom och kan

också ses i sammanhang med återuppståndelsen. Det är Guds verk.

- Korset som symbol inbegriper de dåvarande sammanhangen, även om det senare i allmänhet blev till en symbol för den uppoffrande kärleken, i vilken betydelse det också ännu idag kan användas meningsfullt - som motbild till likgiltighet, hat o.s.v.

- En mera neutral bild för de inre skeendena hos Jesus bortom de tidsbetingade sammanhangen vore Jesu sista ord på korset, även "i dina händer lämnar jag min ande "; liksom graven, som till skillnad från tidigare skildringar inte utgör ett speciellt "Steg", utan hör ihop med korsfästelsen, och meningen med Jesu död ligger inte i själva döden, utan i övervinnandet människornas 'dödsprogram'.

Att de "sista händelserna i Jesu liv" i denna skrift behandlas så utförligt, har därmed att göra, att de ännu är mycket mindre andligt penetrerade än de mera lättbegripliga föregående tilldragelserna, och att på grund av detta så många förvirrande teorier har uppstått – vilka kräver desto större ansträngningar för att bli uppklarade och för att också här tränga igenom till en påtaglig upplevelse. Å andra sidan ska dock döden inte missuppfattas som det viktigaste i Jesu liv, som vissa teologiska riktningar har betraktat den och där korset verkar vara centrum för allt.

Den traditionella teologin insåg, liksom redan Jesus första lärjungar efter korsfästningen och uppståndelsen, att flera gammaltestamentliga texter in i minsta detalj kan läsas som anspelningar på den senare historien om Jesu lidande och död (passionshistorien) och frälsningen. (*Lukas 24:27; Psalm 22; Psalm 40:7ff.; Psalm 69:22; Jesaja 52:13-14 och 53; Sakarja 12:10 und 13:1; Visdomsboken 2:10-20; bl.a.*) Också i traditionen om Jesus läroår hittades många likheter med den senare korsfästelsen och uppståndelsen – som delvis är något svåra att upptäcka och också just därför inte helt enkelt kan bortförklaras som ett senare tillägg. För övrigt anade redan den förkristlige grekiske filosofen Plato att hans idealbild av fullkomlig rättvisa i denna värld skulle sluta med en korsfästelse (i *Politeia II*). Det har uppmärksamats att dessa händelser också hos romarna måste ha efterlämnat ett outplånligt intryck (t. ex. *Markus 15:38*). Trots den erkänt stora betydelse som offergåringen har i den bibliska helhetsbilden kunde många kritiska teologer inte göra mycket åt den. Redan under kristendomens tidiga år lät sig olika grupper ryckas med av de gärningar som deras medlemmar också upplevde eller som de personligen kunde leva sig in i – något som ledde till olika prioriteringar.

Fråga:

Kan jag få be* Gud om att hjälpa mig att försöka övervinna de gamla begreppen ålderdom, sjukdom och död?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Frågan om den tomma graven, färden till "underjorden" ("Dödsriket") och resan till "paradiset"

Det vore möjligt att gå in på ytterligare frågor i sammanhang med korsfästelsen. Man kan till exempel ställa sig frågan om Jesu tomma grav - *Johannes 19, 38 - Johannes 20, 10*. Att det inte kan ha handlat om en normal vård av en levande med örter har redan nämnts.

Nikodemus använde också helt klart balsamerings- och mumifieringsämnen. Att också ett helt simpelt likrov – med begravning någon annanstans – ur ett inte av materialism inskränkt betraktelsesätt praktiskt kan uteslutas, kommer att visa sig med ledning av undersökningsresultaten vid "uppståndelsen", vilka kommer att beskrivas i nästa kapitel. Mer kan man få se vid bearbetandet av mindre vanliga frågeställningar:

Så kunde till exempel frågan tas upp, vad som över huvud taget brukar ske med människor vid och efter deras död, och om det därvid finns olikheter. Detta har många gånger hänt på grundval av religiösa uppenbarelser och muntlig tradition, också genom filosofiska

spekulationer, vidare med hjälp av till exempel den parapsykologiska forskningen, liksom humanistisk och transpersonell psykologi, samt kliniska och individuella erfarenheter. (till exempel Elisabeth Kübler-Ross)

Praktiskt taget alla religioner utgår slutligen ifrån, att människan inte endast "lever vidare" i sina efterkommande och genom kulturella efterverkningar, utan att hon som individ andligen fortsätter att existera. Även naturfolkens förfäderskult är inte helt inriktad på "ett fortsatt liv" i det efterkommande, utan utgår i regel från förfädernas verkliga fortsatta andliga liv, ja till och med från deras ev. faktiska närvaro i de efterkommandes kulturer eller också i deras jordiska liv. Även där föreställningar har uppstått om att människan kunde gå in i andra livsformer, till och med stenar eller annat, accepterades regeln om ett fortsatt liv som andligt väsen. De nyare högre religionerna betonar också den fortsatta existensen. De ser detta ännu tydligare på högre existensnivåer än den fysiska. De talar delvis om kontaktmöjligheter mellan dessa existensnivåer, men också om deras problematik. För ett medvetet uppstigande till de högre sfärerna utvecklades delvis storstilade ceremonier, jfr. till exempel den "*Tibetanska dödsboken*", med vilken också till exempel C. G. Jung har befattat sig. Rörande frågor som återförkroppsligandet har ett flertal mycket olika erfarenheter och föreställningar redovisats. Kristna är med andra religioner så långt överens om, att livet går vidare efter döden. När det gäller detaljer fanns dock redan i tidig kristendom olika åsikter; till exempel rörande frågan om själens "ev. tidigare existens" före avelsen, resp. reinkarnationen... . Det finns idag några teologer, som själva inte längre tror på det fortsatta livet efter döden resp. det genom Kristus möjliga "eviga livet"*. De hade anpassat sig till en naturvetenskaplig o.s.v. forskningsståndpunkt, som i det väsentliga stammade från 18-talet, och som sedan länge är passé. Till praktiska erfarenheter leder snarare människornas ständiga fråga "vad finns förborgat bakom det (bakom världens yttre fasad)?"

*Det eviga livet i kristen bemärkelse som ett löfte till de "Rättfärdiga" (*tex i Matt 25:46*) resp till dem, som följer Jesus (*tex i Luk 18:29-30*) och till dem, som tror på Kristus (*tex i Joh 3*) har inte nödvändigtvis endast en betydelse vad gäller "bortom det jordiska livet". Från det, som i oss med hjälp av Kristus har börjat likna "Himlen", förändras också livet i den "kommande världen", som omnämns i sådana bibelställen.

På det medicinska området finns det inte endast berättelserna från drogberoende eller skendöda, som kom tillbaka till livet och berättade om sina upplevelser inom andra medvetandedomäner. Det finns också enstaka vetenskapliga undersökningar om detta, att till exempel i dödsögonblicket alltid följer en viktnedgång med ca 21 g. i antroposofin och teosofin talades om åtskillnad mellan jaget resp. andliga "väsens" och "den astrala resp. emotionella kroppen" samt "eter- resp. energikroppen" och den fysiska kroppens fantomlemmar, efter vilken följer ett ytterligare tillbakadragande till det emotionella och därefter in i jaget resp. den mentala nivån och orsakernas värld, ständigt med sitt högre jag däröver.

Särskilt rapporterades gränsvetenskapliga och mediala undersökningsresultat om att självmordsförövare för lång tid förblev fjättrade vid sin jordiska omgivning. Deras oangenäma minnen var ingalunda så uttraderade, som de önskat sig.

Dagens vetande kunde säkert i hög grad bidra till att man befattar sig med bestående värden i sitt inre, vilket till exempel bibeln alltid försökt stimulera till. Den som till största delen har fört ett destruktivt, egoistiskt och sniket liv, får genom denna ballast problem och måste gräma sig över sina försummelse. Den som istället snarare umgicks hänsynfullt med sina medmänniskor och lärde sig att uppskatta skapelsen som en del av sig själv och att vara hjälpsam, kommer att tack vare sin ljusare karaktär göra goda erfarenheter.

Man kan också ställa följdfrågan, hur människornas väsen vid döden umgås med de i sina olika väsensskiktets inklusive kroppens i livet noterade färdigheter, erfarenheter och ämnen; även hur det i detta sammanhang ser ut med skillnader. Även om denna fråga finns det i litteraturen berättelser, till exempel *Pastor Roesermüller*. De visar på ett mer eller mindre utpräglat "medtagande" av det essentiella i alla väsenets delar, liksom också på en jordbegravning, som ev föredras eldbegängelsen

p.g.a. den nämnda processen. Det talades Till och med om plötslig, oväntad substansupplösning i en grav.

Vidare existerar från flera århundraden ända in i nutiden kyrkligt kontrollerade berättelser om "icke förmultnande lekamen", till exempel ännu idag Bernadette Soubirius i Lourdes. Likaså finns det många berättelser om "tomma gravar". I sådana fall kunde ofta konstateras, att dessa människor hade levt ett särskilt gudsförbundet liv.

På ett sammanhang med Jesu tomma grav tänkte man till att börja med uppenbarligen inte, den tanken har först senare dykt upp i den esoteriska pressen. En rad ytterligare egendomliga tilldragelser, som inte alla utan vidare går att kontrollera, men som inte heller generellt kan behandlas som oseriösa, kunde räknas upp. Säkert är emellertid, att den fysiska materien ännu döljer avsevärda hemligheter. Kemi- och fysikforskningen skakar ytterligare om bilden av förment relativt oföränderliga atomer i kroppen, vilket här endast ska nämnas i förbigående, eftersom det vore ett kapitel för sig.

Dessutom skulle man tänka på de apokryfiska skrifterna från tidig kristendom, som av kyrkorna inte behandlades som "kätterska", men betraktades som inte till hundra procent korrekta och därför inte är medtagna i bibeln. En del av det s.k. "Nikodemusevangeliet" skildrar "Jesu färd till Dödsriket" efter sin död, hans inflytande på de varelser där, som genomgick en - antagligen emotionell - rening . Vidare beskrivs hans möte med de i – det sannolikt däröver liggande som andligt tänkta – paradiset levande gestalterna från till exempel det Gamla Testamentet. Å ena sidan låg sådana föreställningar nära, de kan dock mycket väl också vara äkta visioner, som sedan kan dels vara direkta, dels symboliska.

Som bild visar graven faser av Kristi väg och en sista förvandling av – den redan i livet förändrigade – Jesu lekamen å ena sidan och motsvarande skeenden hos hans från kroppsmedvetande lösta andliga väsen. Uppkomsten av en åter integrerad "**ny Adam**" ger sig här tillkänna. Symboliskt är också, att enligt motsvarande muntlig tradition skulle "Adam och Eva" vara begravda i denna trakt vid Golgata ("Döds-kalleplatsen").

Ännu inte uttömd är också innebörden i berättelsen i *Johannes 20, 11-18*, enligt vilken Maria från Magdala, kallad M. Magdalena, som den första upptäcker den tomma graven och som varseblir Kristus i ett mellanstadium*. I andliga sammanhang verkar hon här symbolisera Evas roll. – *"rör mig inte, ty jag är ännu inte gången till min fader." Detta skiljer sig från den senare uppenbarelsen som återuppstånden, när han till exempel uttryckligen låter Thomas beröra sig. Den döda kroppen verkade som av ande på ett nytt sätt väckt till liv. Men de muntliga traditionerna ger heller ingen näring åt spekulationerna om Jesus som en friskvårdad skadad människa. Hans utseende var starkt förändrat, och Maria Magdalenas reaktioner antyder på intet sätt, att dessa förändringar kom till stånd genom många sår och sårskorpor, som skulle ha varit iögonfallande. Även de båda kryddmixturerna, som Nikodemus använde sig av, var i denna sammansättning entydigt avsedda för balsamering av döda och var av känd typ. Det som här skedde, passar inte in i schemat liv och död i klassisk mening; och inte heller i schemat om tidigare redan kända gränsupplevelser mellan liv och död. Detta har också en betydelse för framtiden. Jämför "Johannes uppenbarelse".

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Uppståndelsen

Den tomma graven och Kristi uppståndelse utsätter många människors medvetande för en maximal utmaning – se till exempel *Johannes 20, 11- Johannes 21*. Deras

erfarenhetsbakgrund, att människan måste dö och den förståeliga tendensen att förtränga det oförklarliga, liksom föråldrade - men fortfarande i skolorna utlärd - , ensidigt materiella betraktelsesätt om livet är några av de främsta orsakerna därtill.

Ändå finns det också just bland de delvis rätt materiellt tänkande historisk-kritiska utolkarna röster, som konstaterar, att uppståndelseberättelserna tillhör de bäst belagda urkristna berättelserna, bättre belagda till och med än samtliga andra berättelser om Jesu liv; med andra ord berättelser, som belägger Kristi uppenbarelse på olika platser i nybliven gestalt, som inte alltid genast kunde kännas igen, men som med några nya egenskaper trots detta kunde ses med fysiska ögon .

Egentligen måste av detta också följa, att man tar ställning för att den bibliska framställningen, förutsätter en verklig förvandlingsprocess i Jesu – genom livet förändligade – lekamen, och/eller i Jesu "kropp" efter döden (s.k. "andar" är normalt inte synliga). I det mänskliga livets i olika utvecklingsfaser uppdelade medvetandetillstånd kunde förlora sin åtskillnad: " Åtskiljande" är den ordagranna innebörden i uttrycket "synd". Åtskiljandet var också en separaration mellan människan och Gud, hennes ursprung. Så kunde "det lägre", alltså kroppen, på nytt tas upp till Kristi övriga väsensområden. Jämför det föregående kapitlet: "Och graven var tom".

"På 3 dagar kommer jag att bygga upp detta tempel igen'. Han talade dock om sin kropps tempel ": Efter det även för andra avlidna förmodade väsenets uppstigning till andra nivåer resp. sitt innersta (jfr. sista kapitlet) kunde, då nu allt i brist på skiljande egenskaper lyder det innersta, därifrån följa ett nyskapande av personens olika skikt inklusive en fysisk lekamen – utan "omedvetna" områden.

Även enligt Rudolf Steiners antroposofisk synsätt, är Kristus "återuppståndna kropp" "den nya Adam" – *1Kor 15:45-47* – att se som en återskapelse och finns tillgänglig för alla människor sedan dess som ett väg för personlig utveckling (den så kallade fysiska "fantomkroppen", skapad i anden, men potentiellt verksam i det fysiska. Det finns här ett samband med erfarenheten av mystikernas Inre Kristus, som förenar sig med människans utveckling). I teosofiska (A. Bailey) kretsar ses uppståndelsen som verklig nyskapelse. Hur oprecis det teosofiska synsättet i detalj än kunde vara, måste kristna teologer i alla fall fråga sig, varför de inte själva utvecklar sådana – ev. ännu riktigare – föreställningar, som åtminstone skulle kunna tillfredsställa dagens breda allmänbildning. Många teologers tvekan att över huvud taget på något sätt ta uppståndelsen på allvar, kan i dag väl knappast sägas motsvara kravet på en god allmänbildning.

Här må också anmärkas, att "uppståndelsens lekamen" som reellt tillhörande väsenet inte utan vidare kunde likställas med den esoteriska litteraturens skenlekamen (Mayavirupa), med vilken några mästare enligt uppgift, som genom ett kläde, kan göra sig synliga. I alla fall är det gemensamt, att andens överhöghet över materien visar sig här.

Även de av många oklart formulerade lärorna om "ljusgestalter" kan tydligt ses i detta sammanhang . Därvid handlar det bland annat om det, som uppstår, när människornas högre väsensskikt speglar sig i det fysiska. Detta bildar en bro, över vilken människan utan att befria sig från kroppen kan sjunka in i den över det fysiska planet belägna verkligheten, på hebreiska även kallat "Merkabah". Många grundvalar för sådana lärdomar har *Prof. J. J. Hurtak, USA bidragit med: "Henoks nycklar" och "De synoptiska evangelierna" (Zentrum d. Einheit, Schweibental, CH-3855 Brienz)*. En organisatoriskt inte särskilt konkret rörelse har utvecklats , som genom "**Ijusarbete**" skulle vilja hjälpa till under denna övergångstid på de mest olika sätt med andliga krafter. Dock är frestelsen stor att påstå, att endast den ena eller andra nya övningstekniken äntligen skulle frambringa de efterlängtade resultaten - "**uppstigningen**". I verkligheten hör till andliga framsteg alltid en integrerad utveckling, alltså även till exempel en mognad av karaktären . Se även nästa kapitel.

De i de mest olika religioner i en eller annan form förekommande föreställningarna om reinkarnation, det vill säga återförkroppsligande av själen i en ny kropp, skulle vara en djupare, mer ofullkommen "Oktav" i det nya uppståndelseskeendet och därmed inte identiska. Läror om en själens preexistens före befruktningen liksom läran om återförkroppsligandet var också under tidig kristendom vitt, enligt Ruffinus t o m allmänt utbredda. Men det är intressant att konstatera, att därefter ingen särskild vikt lades vid detta. Detta kan inte endast tillskrivas det faktum, att människorna under en tid skulle komma att koncentrera sig mer på jordelivet, - som R. Steiner skriver -; inte heller endast en eventuell strävan av maktahungriga påvar att genom begränsningar, som ligger i att man bara har ett liv, göra människor mer beroende, vilket andra andliga författare förmodar. Härtill kan man finna ytterligare upplysande fenomen. Det viktigaste är förankringen av uppståndelsemotivet hos människorna. Även om detta i praktiken må låta som framtidsmusik, får därigenom reinkarnationen karaktären av ett genom Kristus till slut föråldrat skeende. Den återuppståndne Kristus behöver inte på nytt förkroppsligas, för att åter kunna träda fram inför människorna. Genom många – dock inte alla - kristna gruppers kritik av reinkarnationsläran kan man alltså inse, att föreställningen om stela "själsmekaniska" lagar om öde, död och reinkarnation, åtminstone, om man betraktar det som självändamål, inte motsvarar det av Kristus demonstrerade sättet att leva. Det betyder dock inte, att reinkarnationen aldrig kan ha funnits eller inte finns. Många tidigare och nutida s.k. "reinkarnationsupplevelser" – även om inte alla dessa upplevelser behöver bero på faktisk reinkarnation, utan ofta på vissa andra faktorer – kan inte diskuteras bort. Just på det kristna området visar de sig, där de dyker upp, som särskilda specialfall, ungefär som i fallet med Johannes Döparen. I stället för att han övertagit Elias funktion – vilket är den vanligaste tolkningen – sade Jesus helt enkelt "Han är det". Det skulle dock vara en roll för ett väsen, som på nytt sänts för att hjälpa människorna och inte för en som är fången i födslocykeln tvångskretslopp. Vidare betonas på den kristna mystikens område, även där reinkarnationen accepteras som ett faktum (ungefär som hos Lorber), ofta den större vikten av nyare utbildningsvägar om andra sidan. Oerhört mycket kan idag läras under ett människoliv. Reinkarnation till normal rening/vidareutveckling, möjligen med nya uppgifter i förhållande till ens omgivning, behöver efter motsvarande erfarenheter i alla fall inte längre ha den gamla automatiska karaktären – där den förekommer. Dessa gamla föreställningar kan ha varit orsaken till, att reinkarnationsläran enligt kristet betraktelsesätt blev särskilt misstänkt. Därtill kom, att Gud och Kristus i reinkarnationsläror av annat ursprung inte hade beaktats. Det betyder dock inte, att det vore sakligt berättigat att betrakta alla fenomen, som idag övervägande hävdas av andra religioner, som för kristna à priori inte relevanta. Människans kroppsligt-sjäsligt-andliga natur är ju överallt densamma, och därför kan alla lära sig något genom jämförelser - utan att förfalla till härmning.

Om verkan hos mekaniska föreställningar om karma och reinkarnation skrevs redan i kapitlet "Korsfästelsen".

Idag kan man många gånger hos utpräglade personligheter konstatera, att de knappt vuxna, är ganska olika sina biologiska föräldrar. Ibland verkar det, som om deras gestalt ur en annan resp. tidigare kultur starkare hade präglat deras nuvarande kropp, än detta annars är fallet. Det kunde hänga ihop med en **visavi ålderdomen förstärkt innebörd hos själsligt-andliga väsen jämfört med släkt- och arvssammanhang**. R. Steiner tänker på ett sammanhang med Kristi gärningar på jorden.

Trots detta fenomen finns ingen anledning, att i Kristi gärningar se en ensidig betoning av det själsligt-andliga, utan på lång sikt **snarare en impuls att förfina båda dessa områden och att bringa dem till överensstämmelse. Ande, själ och kropp bör passa ihop (vilket idag säkerligen inte överallt är fallet)**. I synnerhet är inte vägen till återuppståndelse endast spirituellt arbete "att fria kroppen, men kroppen blir andlig och anden blir fysisk - början är bortom all ensidig intellektuell godtycklighet. Jfr till ex. *Lukas 24:36-43*. En ideologi för utsläckande av folkens mångfald o.s.v. i en enhetlig mänsklighet ligger denna impuls lika fjärran, som en ideologi om ett herrefolk, som diskriminerar alla andra folk. Det

finns delar och en helhet, vilket kan låta självklart, men idag är ingenting självklart, allt måste medvetet skaffas genom att på nytt ställa sig frågorna.

Kristi motto är "Se, jag gör alla saker på nytt". Även när han slutligen riktar sig mot individualitetens kärna, där människan "inte är vare sig är jude eller grek...", utan människa, menas trots detta därmed inte något enhetligt mänskligt översamvete, utan tanken, som Gud tänker resp förverkligar genom den individuella människan. Utifrån individualiteten kan människans bilda nya gemenskaper, som inte stammar från de gamla familje- och ståndsbindingarna. Bland de nya andliga relationerna kan också "gamla" relationer finnas, som från gamla omedvetna tvång har förvandlats till fritt beslutade relationer.

I samband med kommentarerna om konsekvensen för hela mänskligheten genom kraftfält, ungefär som de skildrats i kapitlet om korsfästelsen, skall man betänka, att **efter det att Kristus redan genomgått alla dessa steg, är de i sin helhet och samtidigt "där"**. Även om Kristi steg och deras följd ingår däri, är upplevelsen efter "korsfästelse" något annat, eftersom uppståndelseimpulsen nu redan lyser igenom. Det är inte självklart, att, också vid den mest allvarliga efterföljd den fysiska döden måste inträda, innan "uppståndelsekraften" kan verka. Mystiska erfarenheter förstärker detta: Uppståndelsekraft kan upplevas som en bakom alla, också mycket enkla steg, närvarande attraktion. På en annan grundval fann R. Steiner, att påskhändelserna idag verkar som en enhet. Ytterligare utlåtanden, som "eterisering av blodet", tillfogades.

I denna kontext är det intressant att konstatera, att nya strävanden existerar, som liksom Kristus inte längre delar det allmänt förekommande antagandet om kroppens självklara tvångsmässiga dödlighet.

Den indiske filosofen och yogin *Aurobindo* arbetade efter att ha genomgått nirvanaerfarenheten i liknande riktning och försökte ta ner "supramentala, det vill säga övermentala krafter till det jordiska livet". Hans andliga livskamrat, "Moder" Mira Alfassa kunde därmed tränga igenom den fysiska kroppens minnesbelastade skikt, till exempel cellerna, som har att göra med sina gamla dödsprogram. Hon upplevde detta samtidigt som "arbete med mänsklighetens kropp".

På annat sätt talade *Rudolf Steiner* om nybildade högre väsensdelar resp. "kroppar" i dessa över förståndet liggande områden, som sedan skulle göra det möjligt, att avsiktligt åskådliggöra de tidigare emotionella, eteriska livskrafterna - och ett efter annat de fysiska väsensområdena. Han nämner som högre väsensdelar: "Andeegot, livsanden, andemänniskan". Det kan hos honom uppstå intrycket, att denna profetia först ser detta förverkligat långt, långt senare. En jämförelse med den nutida utvecklingen visar dock, att detta åtminstone ansatsvis redan nu kan vara relevant.

I den esoteriska buddismen var dessa högre "kroppar" åtminstone antydda som möjlighet även för Buddhaväsen - "Dharmakaya, Sambhogyakaya, Nirmanakaya". Visserligen blir i dessa olika riktningar inga klara målsättningar, metoder eller resultat tydliga. Det som dock blir tydligt, är, att olika människor oberoende av varandra tar upp samma arbetsområden, så att dessa som sådana måste bedömas som desto verkligare.

Här kan tillfogas ytterligare en erfarenhet från vårt århundrade: *Carl Welkisch*, "*I Guds andes eld*". I egenskap av kroppsligt ovanligt sensibel mystiker kände han, bekräftad genom visioner, som uppgift att förmedla, att nu också Guds kroppsmaterie kan förvandlas, och att han var ett verktyg för detta. Eftersom det dock ganska ofta förekommer, att människor med extraordinära "ovanifrån erhållna uppgifter" till exempel kan anse, att de är de enda som utsetts till denna uppgift, under det att Guds fördelning av uppgifter snarare är något mer komplicerad, är det ofta lätt, att avfärda dem som "knäppskallar". Den som är förtrogen med dessa slags mystiska upplevelser, kan dock inse, att upplevelserna trots ev. subjektiva avdrag är av verklig betydelse. Det gäller också för Welkisch.

"Immortality", odödlighet, predikas av speciella nya andligt-terapeutiska grupper, särskilt i USA. "Föreställningar om dödlighet" försöker man att få bort med terapi, vidare försöker man att genom andningstekniker som 'Rebirthing' (för att bearbeta födelsetraumat), genom sund näring och annat förlänga livet, dvs åstadkomma ett liv, som utstrålar positivitet. Även om i dessa kretsar Kristus ofta förekommer i periferin, är där också kristna som mormonen *Annalee Skarin*, ett begrepp. Hon har

skrivit om som egna erfarenheter från de- och rematerialisering av kroppen, här mot bakgrunden av sin förbindelse med Gud.

Andra på det medicinska området forskar om hormonella metoder för en viss föryngring. Denna utveckling innehåller meningsfulla motiv. Man bör inte schablonartat misstänka dem för att vara allmänt storhetsvansinniga .

Man skall dock betänka, att det enligt Kristus handlade om människans hela väsen och inte kroppskult, som betraktar det kroppsliga livet som det högsta och från allt annat skilt värde. För honom handlar det inte heller om ett isolerat upplivande av cellerna, utan om en integrerad helning av kroppen - inklusive organ, celler, o.s.v. - och människans andliga domäner. Det handlar för Kristus även om friheten att leva och inte om ett tvång att leva. Allt detta ska inte generellt underordnas dessa strävanden, men de måste vid denna svåra balansakt nämnas som möjliga farokällor.

Uppståndelsekraften, upplevd med Kristus, som synbarligen och i sin helhet satt den i verket, verkar utgöra den egentliga "pådrivande faktorn" i en harmonisk utveckling i denna riktning. Mycket, som han angivit som groende frö, är fortfarande för lång tid ofullbordat. Därför är det meningsfullt att häri medvetet återöppna honom.

"Uppståndelse" är emellertid inte endast en andlig erfarenhet. Den kan på ett bestående sätt förnya allt i livet, för vilket en av de mindre kända nyuppenbarelsegrupperna, nämligen "*Ljuscentret Betania*" i *CH-Sigriswil*, i sin tidskrift "*Ljusbäraren*" har präglat begreppet "uppståndelseliv". **Efter korsets "trånga port" kommer överflödet. Jesus betonade, att hans väg först blir klar genom hans gärningar.** Endast framsteg på den personliga vägen i "Kristi efterföljd" kan ansatsvis göra dessa vidareförande steg förståeliga. Som vi har sett, är denna väg ingen likformig väg, inte heller ett likformigt stegrande, utmynnande i en enda höjdpunkt; utan den visar sig hos dem det angår som **Gud styrt uppförande av en omfångsrik byggnad, där varje ny sten har lagts på en föregående. Stenarna är färdigheter i den mänskliga existensen, som** överlever hans till det yttre uppförda byggnader. Så som urmänniskan enligt uppenbarelserna i olika heliga skrifter skapades i sin helhet, så kan hon efter att ha passerat genom den ofullkomna världens fria spel resp dramer långsamt på nytt "bli fullkomnad som Fadern i himlen", lovar Kristus människorna. Det gäller inte endast för de enklaste steg på vägen, utan till och med för uppståndelsens steg – han har inte satt några gränser och absolut inte förklarat vars och ens fattningsförmåga som måttstock. Han själv sätter upp nya normer, jfr. "Jag är..."-ord i evangelierna: "Jag är livets bröd", "Jag är världens ljus..."; "Jag är porten"; "Jag är den gode herden" och också "Jag är uppståndelsen och livet". Den som tror "kommer att" leva (i evighet), även om han genast dog" d.v.s. inte först vid den allmänna "Yttersta domen", som vissa kristna riktningar hävdar. "Jag är vägen, sanningen och livet "; "Jag är den äkta vinstocken och min fader vinodlaren... Ni är vinrankorna..."; "...jag är en konung, jag är därtill född och kommen till världen för att säga sanningen ". Kristus är det egentliga JAG ÄR i människorna, väl att skilja från det egoistiska vardagsjaget.

I den judiska tron fanns en uppståndelse eller en återuppväckelse, men först vid tidens slut. I den traditionella kristna teologin betraktas uppståndelsen som en ny möjlighet genom tron på Kristus – utan att man ändå utöver nattvarden skulle arbeta på genomföra den. Enligt moderna kritiska teologiska tankar kan det väl betraktas som ett framsteg gentemot en snarast materialistisk teologiriktning, vilken helt enkelt ville bortförklara allt som var svårt att föreställa sig, att uppståndelsen som metafor = i en överförd allegorisk mening åter tas upp. (*Hans Kessler, Antologi "De dödas uppståndelse"*). Många kan behöva ett sådant närmande till det som är svårt att föreställa sig men inte obetingat just de som som är i stånd att direkt tro på uppståndelsen som en inre och yttre realitet. Denna tro hos enkla kristna motsvarar i mångt och mycket mer hur det ser ut i dag på många områden inom forskning och vetenskap och hur det tas upp i våra undersökningar. Hos den som ser allt enbart metaforiskt får det enligt våra undersökningar snarast en effekt på själslig uppbyggelse; den botande verkan som också i dag kan sträcka sig ända till den fysiska kroppen kan i varje fall förhållas eller förminska.

**Till detta kommer på den tyska och den engelska sidan ett utdrag ur Johannesevangeliet 20:
Två av den återuppståndnes uppenbarelser.**

Fråga:

Söker jag utröna med Gud hur uppståndelsens kraft kan bära frukt i dag?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

"Himlafärden"

Anmärkning: I den engelska versionen är begreppen "Himlafärden" och "Uppstigningen" identiska: Ascension. Ordet "uppstigningen", så som detta ord används av moderna andliga strävanden resp. "ljusarbetare", visar dock snarare relationer till föregående kapitel, om uppståndelse; se detta.

Om Jesus Kristus börjar med de 40 dagars tillbakadragenhet i öknen omedelbart innan han påbörjade sin undervisande verksamhet, så avslutar han sin synliga gärning på jorden med de 40 dagarna efter påsk, under vilka han visade sig för människor på olika fjärran platser.

Efter en sista måltid och samtal "förde han dem ut i riktning mot Betania och där lyfte han upp sina händer och välsignade dem. Och medan han välsignade dem, försvann han ifrån dem och blev upptagen till himmelen!" – *Lukas 24, Markus 16*. "... lyftes han inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras åsyn.... Då stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade '... Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen.' " (*Apostlagärningarna 1*). Uppenbarligen skilde lärjungarna mycket klart mellan de 40 dagar, då Kristus också alltid plötsligt var bland dem och åter försvann och den tid därefter, då de kände sig församlade i hans anda, men just utan hans personliga närvaro.

Kristus hade förebådat, att han skulle bege sig till Fadern. Först efter himlafärden sägs om honom, att han sitter "på Gud Faders högra sida", alltså på samma nivå med Gud bortom även det mänskligt nåbara "Livet efter detta". Här skymtar en punkt, **där Kristus verkar gemensamt med Gud. Gud är: "Jag Är den Jag Är"**. Han är allsmäktig och ändå frikostig, en levande utgångspunkt för alla krafter och väsen och ändå avskild. Han befinner sig utanför rummet men också allestädes närvarande. Han är evig och också en i alla tider dold realitet. Det betyder inte, att Kristus upplöst sig i intet, tvärtom finns han nu överallt. Även överbrygningen mellan människa och Gud genom att ställa in sig på Kristus kunde fortfarande upplevas i livet – "Bed till Fadern i mitt namn" (*Johannes 15,16*). Det är också oberoende av resp. föreställningar om händelserna för 2000 år sedan en realitet i sitt eget slag.

Lärjungarna blir nu medvetna om sin stora betydelse som apostlar som Kristi representanter på jorden. **Kristus framträder nu starkare i dem, via dem, starkare fram**. Det vore inte korrekt att bedöma detta tillstånd helt till det yttre, som om inget annat hänt, än att, en lärare inte längre finns på plats och de själva måste driva saken vidare. Om därvid den ev. fristående himlafärdens roll tas med i betraktandet, låter den sig omskrivas som en universalisering av Kristi gärningar. En bild för detta vore ett hologram, där varje splitter av detsamma återigen innehåller hela bilden. Kommentar: Denna jämförelse bör inte ses som en anspelning på den holografiska världsåskådningen, enligt vilken människan ändå genast står på samma nivå som Gud. Hon behöver alltså inte anstränga sig att bli lik Honom – f.ö. besläktad med den frälsningsföreställning, som glömmer, att frälsningen först kan gripas som ett frö vunnet genom ett individuellt beslut och efterföljd.

Förutom människans egna relationer får hon därtill Kristi relationer. I grunden torde just med himlafärden det ha beseglats som impuls **för lärjungarna och slutligen för alla, som under Jesu liv har grundlagts som en möjlighet** – så hänvisades i kapitlet om dopet i Jordan till möjligheten av Kristi gestalttagande i människan. Det vill säga: Det Kristus bragt resp. arbetat fram, har nu fått en vidgad innebörd jämfört med den verkan på mänskligheten av det, som vilken människa som helst arbetat fram. Det är förankrat i Gud, inte bara i ett "morfo-genetiskt" fält – se Kapitlet "Korsfästelsen". Ett annat sätt att tillnärmelsevis uttrycka detta vore: "Gud drar därigenom allt med sig".

Paulus är idag ofta bekant på grund av några traditionella kantigheter. Bortsett från att dessa genom ensidiga utläggningar ofta överskattas bör hans visionära upplevelser betraktas som äkta. Han kunde så på sitt sätt inse, vilket också kommer till uttryck i Johannesevangeliet o.s.v., att Kristi betydelse gick utöver en roll för judendomen, att snarare judendomen var utsedd att för den universelle Kristus bli utgångspunkt för hans bidrag till människorna. Som lätt kan förstås var detta ett av de första diskussionsämnen bland lärjungarna.

Kyrkliga utsagor har en tendens att likställa kyrkan och "Kristi kropp", även om också resten av mänskligheten till slut räknas dit i vidare mening. Antroposofiska utsagor ser mera entydigt mänskligheten som Kristi kropp. Teosofiska riktningar, som inte vuxit utslutande på kristet underlag, ser delvis också en betydelse av Kristus för hela mänskligheten, även om man nästan bara ser honom i hans undervisande roll.

Moderna kristna nyuppenbarelsegrupper, särskilt det "Universella Livet" ser idag en roll för Kristus också för de levande varelser som inte är människor – fram till den konsekvensen, att jordens vidare öden undandras människornas herravälde. Men de, som inte i första hand är en del av problemet, utan en del av lösningen, kommer säkerligen att ha sin roll, så som nämnts i bergspredikan.

Där någon verkligen gjorde något "i Kristus", vore det också gjort för Kristus och alltså gjort för världen.

Den som dock kunde förbinda sig med Kristus och hans gärningars riktning, som inte av människor godtyckligt kan ändras, vore för många av de teorier, uttryckssätt och gärningar helt enkelt inte förmögen att hantera det, som i flera århundraden på kyrkligt håll varit det allmänt accepterade. Kristus är enligt mystikernas vittnesbörd **inte medvetet och absolut inte omedvetet "möjlig att utnyttja" för honom motsatta strävanden.**

Varifrån kyrkorna sedan tog kraften till krig, förföljelser och hat – därtill oftast i tjänst hos världsliga makter – kan du själv tänka dig ur deras terminologi. Visserligen kan enligt i andliga kretsar allmänt bekanta erfarenheter ljus just också virvla upp "skuggor". Att dock göra sig till verktyg för skuggorna – som ofta var fallet i det förgångna -, istället för att bidra hos sig själv liksom hos andra till att motverka dessa skuggor, är ett hån mot kristna anspråk. Trots allt kan konstateras, att i nyare vittnesbörd som till exempel i *slutdokumentet från den europeiska ekumeniska församlingen "Fred i rättvisans namn för hela skapelsen" 1989, finns ett försök till bearbetning. En översättning kan beställas hos EKD Hannover.*

Även "Himlafärden" kan få en verklig innebörd inom ramen för Kristi efterföljd. Rosenkreuzare till exempel upplevde, hur dessa himlamoln sänkte sig ned på dem i bilder och drömmar. Att ha en upplevelse av detta slag en eller flera gånger betyder dock inte, att denna människa hade helt förverkligat ett sådant steg i livet, det betyder liksom vid andra steg helt enkelt bara, att denna kvalitet starkare har börjat verka i honom.

Att känslomässigt djupare sätta sig in i "Himlafärden", förutsätter en viss andlig utveckling ; ska alltså på inget sätt förväxlas med en "borttransport via "UFO:s" (Unidentified Flying Objects). För äldre återberättade slag av bibliska profeters "bortförande" är det med hänsyn

tagen till andra, andliga möjligheter inte heller helt sannolikt (se i kapitlet "Uppståndelsen"). Därmed ska dock i betraktande av överflödet på internationella "rapporter om UFO:s inte bestridas, att det kan finnas "UFO:s" som ett sätt för delvis utomjordiska astronauter* att visa sig, och att man på motsvarande sätt kan utgå från, att några sagor ur det förgångna kan syfta på likartade fenomen av såväl positiv som negativa natur, och att de ev. också kan få en roll i framtiden. Försöket från motsvarande kretsar, att identifiera varje andlig klippmålning med kretsar etc. med rymdskepp, är dock helt överdrivet och stammar ur en föreställningsförmåga så typisk för vår tekniskt-materiellt orienterade civilisation. Även om mänskligheten behöver gudomlig hjälp av de mest olika slag, måste den till slut själv klara av det räddande genombrottet. Genom framsteg i tillvaron, i handlingar och i medvetandet kan människorna på jorden överleva och därutöver finna och uppfylla sin uppgift. **Inget, inte heller egna yttre framgångar, kan ersätta växandet in i ytterligare medvetandeområden.** Den strävan, som till exempel ledde till Challenger-rymdfärjan och dess varnande olycka, verkar delvis som en yttre, avledande dålig kopia av det egentligen nödvändiga.

* Anmärkning: om den har t. ex. teologen Monsignore *Corrado Balducci* (Vatikanen) på den kyrkliga sidan också yttrat sig ett flertal gånger. För övrigt förmodade man i kyrkliga myndigheter att den ofta bara var ett psykiskt eller sociologiskt fenomen. I den officiella Vatikan-tidningen "Osservatore Romano" stod det i maj 2008 ändå: "Universum består av miljarder galaxer av vilka var och en är sammansatt av hundra miljarder stjärnor. Hur kan man utesluta att liv också har utvecklats på andra platser? Vi kan inte sätta några gränser för Guds skapande frihet. Om vi i likhet med Franciskus av Assisi betraktar jordens varelser som bröder och systrar varför skulle vi inte då också kunna tala om en utomjordisk broder? Möjligen lever andra intelligenta levande organismer alltså i full harmoni med sin skapare."

Därmed ska inte förbigås, att **också** teknisk utveckling är nödvändig, till exempel för avlösning av den livsfientliga atomenergin och några andra typer av elektromagnetisk strålning, genteknik och andra teknologier. Även detta kan dock endast ske utifrån en annan anda. Sker det nämnda inväxandet i ett omfattande medvetande i Kristi betydelse, borde det dock vara ett organiskt växande och ingen återigen teknisk manipulation. Ingen andlig "teknik" kan tvinga fram "lycka". Övningar av olika slag läggs slutligen, efter det att de tjänat rätt ändamål åter åt sidan. Endast, det som till slut blivit eget, räknas. Helt omöjligt är det, att genom dagens problematiska elektroniska "hjärnmaskiner" – i sanningens namn: hjärnmanipuleringsapparater – passivt och delvis undermedvetet "konsumera" Gud.

Kristus har i första hand i sin speciella roll på jorden lämnats till eftervärlden. Man måste dock också betänka, att det finns manifestationer på andra nivåer och områden i kosmos: Jfr med den något fantastiska skriften "*The Urantia Book*" (USA), som emellertid inte ska ses som källa, utan bara nämns som stimulans för fantasin; hans oförväxlingsbara uppgift på den mycket täta fysiska jorden sätts dock här inte i fråga. *Se vidare böckerna "Analekta" 1 och 2.* "Analekta" kan beställas ur restupplagor hos: Mag. Alois Thurner, Staudach 103, A-8230 Hartberg, Österrike.

Teologer har sammanställt upptagandet av Jesus i ett "moln" med de ställen i Gamla testamentet där det omnämns (2 Moseboken 13:21 och 40:34). De har behandlat lärjungarnas glädje över en tydligt upplevd, ny typ av Kristus närvaro i anslutning till det, vissa som något högst verkligt och andra som något subjektivt.

Till detta kommer på den tyska och den engelska sidan ett utdrag ur Lukasevangeliet 24 med kommentarer : Himlafärden.

Fråga:

Är en samtida eller kommande betydelse av himlafärden för mig en fråga som berör mig i mitt umgänge med Gud?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Pingsthändelsen

Före korsfästelsen hade Jesus förebådat, att genom hans hädangång till Fadern, den Helige Ande, av Fadern skulle utsändas som "tröstare", som "sanningens ande" *Johannes 14, 15, 16*.

Ungefär tio dagar efter himlafärden är den första kristna församlingen i Jerusalem samlad till bön. "Och det kom plötsligt från himmelen ett dån, såsom om en våldsamt storm hade farit fram; och det uppfyllde hela huset... och tungor såsom av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en på var av dem. Och de blevo alla uppfyllda av helig ande och begynnade tala andra tungomål..." - *Apostlagärningarna 2*. Med sådana ord beskriver ingen den vanliga känslan av uppfylldhet efter bön. Snarare då finner vi vissa likheter med sedvänjorna hos pingstvännerna och kväkarna. Den första pingstupplevelsen ansluter sig som ett till det yttre begripligt fenomen till det, som här i kapitlet beskrevs om himlafärden, en spridning av Kristi verkan till lärjungarna och deras omgivning. Genom **"nedsändande" av sanningens ande** meddelas åter något av en gemensam verkan från Gud och Kristus. I detta hänseende kan den första pingsten också ses som det första **tecknet på en begynnande "Kristi återkomst"** eller åtminstone ett närmande. Även ur denna synpunkt kan man förvänta sig, att den i profetiorna nämnda "Kristi återkomst" dock menad på ett annat sätt än som ett andra förkroppsligande till människa.

Anmärkning: "Tröstaren" resp. "sanningens ande" kan strängt taget inte utan vidare likställas med den "Helige Anden", resp. "Heliga kvinnliga anden", se under "Sophia".

- "Sanningens ande" verkar vara ett stycke av Kristus själv, som erinrar om gemenskapen med honom och hans ord och nu gör det möjligt för hans verk vidare på jorden. Det är därför i grunden inte längre seriöst att behandla religiösa och filosofiska frågor endast som en historia om litterärt mottagande och tankemässig förströelse. Om detta har mycket skrivits. Det finns andra faktorer med i spelet, också hos människan och det handlar i första hand om att i denna skrift känna av dem.

Den skapande gudens arv, av fadern i människan, såtillvida han "... är född av Gud" - *Johannes 1* - erbjuds i allmänhet till medvetet införlivande i Jesu liv och nu befästs sedan pingsthändelsen Kristi arv hos dem som blivit kvar på jorden, de som tar emot det.

- Den Helige Anden som "kvinnlig, moderlig" andligt-intelligent Gudsegenskap och -energi fanns redan före Jesu jordeliv på olika nivåer och i olika uppenbarelseformer, såväl utanför människan, som också i hans inspirerande verkan på människan.

Det finns t.o.m. förbindelser till "den himmelska Mannan" (*Andra Mosebok, Femte Mosebok, Fjärde Mosebok, Psaltaren, Nehemja, Josua, Johannesevangeliet, Hebreerbrevet, Uppenbarelseboken*).

Men det är inte heller helt fel, om begreppen "sanningens ande" och "Helige Ande" blir jämställda i relation till praktiska erfarenheter, som så ofta sker. Det kan förekomma allt oftare, att Guds krafter samverkar och slutligen verkar som enhet; liksom också människan, som ursprungligen "skapades till Guds avbild", kan erfara en differentiering av medvetandet och sedan integrationen av sitt väsen.

Först därigenom kan också mänsklighetens och jordens gemensamma liv verkligen bli tydligt på ett sätt som idag knappast är möjligt, vilket tas upp här i samband med Johannesapokalypsen, utan att därmed påstå, att denna framtid låter sig anpassas till nutida uppfattningsförmåga.

Den "Helige Anden" är inte helt enkelt ande eller livsanda, livskraft. Det kan vara ändamålsenligt att följa Kristi, som det verkar, trappstegsliknande väg. Den nämns i sammanhang med Marias bebådelse, alltså åtminstone i betydelsen av medverkan när det gäller enstaka händelser.

Den kan påträffas på det ställe, där den personligen närvarande Kristus i uppståndelselekamen "blåser på" lärjungarna och säger "Ta emot den Helige Anden" (*Johannes 20, 22*) – vilken alltså här verkar genom honom. En rening av deras uppfattningsförmåga resp. i djupare mening deras samveten kan ses som förutsättning för det ansvar, som överförs till resp. som medvetandegörs hos dem: "Förlåta synder eller inte" (inte göra något). Detta samvete, som också av mystiker som J. Lorber ses som den Helige Andes' verkan, är inte den blandning av individuellt präglad rädsla, som ofta felaktigt förväxlas med samvetet, bakom vilket dock ibland ett stycke äkta samvete kan vara dolt. Samvete i renaste mening innebär också en medveten inre ledning hos den enskilda människan.

Vid den första pingsthändelsen verkar den Helige Anden redan på ett icke personligt sätt, direkt "kosmiskt", dock på en mångfald sätt motsvarande de 'genomträngdas' olika möjligheter till realisering eller motsvarande de tilltalades resp. världens olika förutsättningar – att träffa exakta ömma punkter, att lösa upp dem genom tvånget att betrakta dem och att hela tiden bättre inse väsentliga skillnader och sanningar, är kännetecknen för ett medvetande, som verkar framkallat av den Helige Anden. Där det handlar mindre om upplösning av förvirrade sammanhang, visar sig samma kraft mer som kreativt formande, gemenskapsbildande, fullkomnande – förande fram till Gud.

Även 1800-talet med sina olika väckelse- och nyuppenbarelserörelser, liksom också 1900-talet kan vid närmare betraktande alltid visa nya framsteg för den Helige Anden och hans följdverkningar. Det låter sig överhuvud anas, att kristna impulser och den Helige Anden sedan länge erbjuder övergångar till det område, som Johannesapokalypsen befattar sig med, och vilken ägnar sig åt utvecklingen i stort.

I dessa avsnitt av Apostlagärningarna är med lärjungarna också alltid Maria och de andra kvinnorna resp. kvinnliga lärjungarna " förenade i bön och bönfallande ". Kvinnornas roll – oavsett om talande eller som hos Paulus "tigande", torde därvid av olika skäl ha varit oersättlig. De var till exempel känslomässigt mera mottagliga för fina inflytelser och kunde säkerligen också förmedla dessa verbalt eller icke-verbalt i kretsen. Även idag kan i församlingar av alla slag, även av andligt slag en skillnad iaktas, när inte endast män utan också kvinnor deltar. När det sedan inte handlar om manligt behov av att imponera, kan mötet avlöpa mera inspirerande och framåttförande, även om deltagandet i skeendet varit innerligt. I antroposofiska och rosenkreuzkretsar ses Maria som Jesu moder till och med som den egentliga källan, genom vilken den Helige Anden kunde verka på lärjungarna.

Här stöter vi också på "**hemligheten med Sophia**" som Gamla Testamentets "vishet", en kvinnlig uttrycksform för gudomlig kraft. I det område av den ortodoxa östkyrkan har Maria många gånger blivit identifierad med Sophia. Sophiologen och visionären *Solowjoff* har upplevt henne som ett – precis som Kristus antar – först i vår tid i sin kosmiska dimension närmarekommande väsen (vilket också antas för Kristus' del, till exempel i Steiners "Kristi eteriska återkomst" omkring 1909, bl a) Liksom Jesus och Maria i smått, så kan uppenbarligen den "kosmiske Kristus" och Sophia upplevas mystiskt som himmelsmoder i stort. *Se även. Hildegunde Wöller "En dröm om Kristus"*. Sammanhanget kan också uttryckas så: Guds "moderliga" egenskap medverkar däri, att skapelsen kan växa i riktning mot Gud liksom Gud kommer den till mötes.

Feministiska kvinnliga teologer har påpekat, att den Helige Anden på dåtidens språk egentligen hette "Heliga Andekvinnan". Maria resp. Sophia kunde eventuellt närmare ses som uttrycksform, i vilka den Helige Anden går in och tar gestalt, som i form av en duva.

Men också i olika strävanden hos kvinnorörelserna i väst och öst kan "Sophia-artat" påträffas, jfr. *Dr. Susanne Schaup i Protokoll från den Ev. Akademien i Bad Boll vid konferensen "New Age 3: Sophia"*. På liknande sätt kan också "Kristus-artat" påträffas inte bara i nya världsvida kristna strävanden med pilotprojekt som "Universellt liv" eller i förnyelsesträvanden i kyrkorna, utan också i andra, även världsliga rörelser. Nya Testamentets kommentar: "Vinden blåser vart den vill och du hör dess sus, men du vet icke, varifrån den kommer och vart den far. Så är det med var och en, som är född av Anden" (*Johannes 3*).

Det kommande har i alla fall manlig-kvinnlig karaktär, är inte längre patriarkaliskt, men inte heller matriarkaliskt.

Medan något av Kristi verkan finns i varje människa, såsom nämndes i de föregående kapitlen, kan detta nu genom den yttre Kristus och den Helige Ande på nytt förstärkas, också genom hans ord, men inte endast genom dessa.

Graalsridderkapet utgick på ett annat sätt ifrån att något blivit kvar av Kristi verkan för 2000 år sedan på jorden, och som kan av människor sökas och påträffas, nämligen som "Graal". Denna legend berättade, att en del av Kristi blod, som droppade från korset ner på jorden, fångades upp i en skål. Josef von Arimathia och hans följeslagare hade räddat den till Frankrike eller England och hade alltid samlats inför denna "undergörande Graal" till bön och för att hämta inspiration. Jämför: till exempel *R. De Boron "Historien om den heliga Graalen"*, nedskrivet c:a år 1200. Även om legenden kan vara baserad på en yttre realitet, faller det i ögonen, att den gyllene graalskalken med sin bågare uppåt, sin svällda mittre del och sin breddning resp. öppning nedåt symboliserar* människan; en människa, som från sin mittre del resp. sitt hjärta öppnar sig uppåt för den Helige Anden, nedåt för jordens frälsning, en "förlöst människa", på vilken "kreaturet väntar" (*Romarbrevet 8, 18-28*). I stort kan den också ses som en symbol för den mot Gud öppnade jorden. Kring denna strömning grupperade sig de katarer, som delvis blivit något världsfrånvända, d.v.s.: kättare och albigenser, minnesångare, trubadurer. Flera miljoner sådana esoteriska kristna blev av påvedömet utrotade som förmenta heretiker (kättare). Graalens djupare innebörd är alltså ännu inte uttömd i denna andra legend, enligt vilken Graalen skulle varit Jesu biologiska avkomlingar i konungasläkter.

Johannes 4: "... Kvinna, tro mig, den tid kommer, då ni varken på detta berg eller i Jerusalem kommer att tillbe Fadern... Det kommer en tid och är redan kommen, då sanna bedjare kommer att tillbedja Fadern i anden och i sanningen. Ty fadern vill ha dem som så tillber honom. Gud är ande och de som tillber honom, måste tillbe honom i anden och i sanning." Denna självmedvetna, fria hållning från riktningar inom andlig kristendom kan endast klaras av institutioner, om de har modet att förnya sig på grundval av fria kristna människor. Eftersom sådana riktningar inom en andlig kristendom blev så decimerade, att till och med deras innehåll endast med svårighet kan rekonstrueras, har kyrkan till slut ruinerat grundvalen för sin egen andliga tradition, som den idag långsamt måste erkänna som ett vakuum. Eftersom många, delvis också ganska tvivelaktiga erbjudanden från andra kulturer försökte fylla detta vakuum, söker nu också kyrkorna efter försvunnen kristen andlig praxis.

Den berömde abboten *Joachim di Fiore* (c:a år 1100) talade om Faderns tid – tiden för lagreligion enligt Gamla Testamentet –, liksom sonens tid medelst kyrklig förmedling och förutsade en tredje tid: "*Den Helige Andes tidsålder*" – (*boktitel, Turmverlag*) –, där i människorna själva deras individuella förbindelse till Gud växer. Även från denna profetia, vars betydelse vi ju längre desto mer kan inse, har element direkt och indirekt flutit in i de

mest olika strävanden, från Luther via Marx - till Hitler, där de missförstods resp. missbrukades. I de flesta fall finns i sådana förvridna varianter också en meningsfull urbild.

Här är det också lämpligt att göra en anmärkning om åtskillnaden mellan den Helige Andens andlighet och ett spiritistiskt förfaringssätt. "Att vara gripen av den Helige Anden", i idealfallet ett medvetet upptagande av den Helige Anden, går via människans innersta väsen. Hypnos resp. extatiska trancetillstånd och "besatthet" genom de dödas "andar" från andra sidan äger därvid inte rum och absolut inte deras "besvärjelse". Vare sig för människorna ifråga eller för andra i kretsen är denna erfarenhet lika kraftförbrukande som en spiritistisk sittning. Medvetandet begränsas inte utan vidgas. Så kan mycket väl enastående varseblivningar i omgivningen vara möjliga, men då medvetet och utan minnesförlust.

Den Helige Andens sätt att verka vore förenligt med såväl meditatív stillhet – saknas nästan alltid i västliga kyrkor – som med försök att tvärtom uppnå detsamma genom mer och bättre kommunikation, som den har utvecklats i väst resp. i Amerika. **Om stillhet och kommunikation resp. innehåll förbands med varandra – en möjlighet särskilt för mentaliteten i Europas mellersta del –, så kunde det av Kristus resp. den Helige Anden önskade särskilt tydligt bli möjligt att förstå. Han förkroppsligar många gånger en tredje väg bortom östliga eller västliga extremer, förvisso endast, då strävan inte är egoistisk, det vill säga inte är oetisk. Man kan endast föreställa sig Kristus med rätt förstådd anspråkslöshet, etik och meningsfullhet, som han gav världen i form av helningshistoria.**

Den Helige Anden kan inte heller betraktas helt löst från Kristus, resp. från hans önskan. Kristus tillskrev den Helige Anden egenskapen, att han "kommer att påminna lärjungarna om allt vad han sagt till dem ". Dessutom sade han: "Har jag ännu mycket att säga er, ni kan dock ännu inte orka med det. Men när sanningens ande kommer, leder den er till sanningen."

Allt, som klaras upp på resan mot sanningen, kan förvisso förena sig med den Helige Anden till en helhet av alla de krafter, som vill rädda jorden.

I Kristi läror finns människan med hennes subjektivitet, - men inte denna gränslösa relativisering, som enligt många moderna filosofiska föreställningar inte längre tillåter några som helst objektiva sanningar.

* Därtill kommer på den tyska och den engelska sidan en [symbolisk skiss av den heliga graalen](#).

Fråga:

Vad har med Guds hjälp redan utvecklats hos mig och vad kommer mig till del från Gud i dag?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

En Jesusbild

Den som skulle vilja ha en klarare föreställning om, hur Jesus såg ut, hänvisas här vid avslutningen av avsnittet om Evangelierna till den framställning, som kunde gälla som den mest äkta – även om ingen allmänt erkänd avbildning existerar:

Den s.k. enda verkliga "bild av vår frälsare", kan beställas hos Lorber-Verlag. Enligt den muntliga traditionen gjordes på kejsare Tiberius' order en avbildning på en smaragd och överlämnades ur Konstantinopels skattkammare via den turkiske sultanen till påven Innocentius VIII för att köpa loss sultanens broder. Därmed är en beskrivning av gestalten Jesus knuten till Publius Lentulus, vid denna tid ståthållare i Judéen, och senaten och det

romerska folket:

"Det uppenbarade sig i dessa dagar en mycket dygdig man vid namn Jesus Kristus, som ännu lever ibland oss och av hedningarna anses vara en sanningens profet men av sin lärjungar kallas Guds son. Han väcker upp från de döda och botar alla sorts sjukdomar. En man av medellängd med ståtligt utseende och mycket vördnadsfullt utseende, så att de, som ser honom, måste både älska och också frukta honom. Hans hår har färgen av helmogen hasselnöt, är till örönen nästan rakt, därifrån och neråt något lockigt svallande över hans axlar och enligt något mera orientaliskt slag enligt Nazarenernas sedvänja benat i mitten. Hans panna är öppen och slät, hans ansikte utan fläckar och rynkor, är vackert och lätt rödfärgat. Näsa och mun är så formade, att ingenting därvid finns att kritisera. Skägget är inte kraftigt, i färgen väl anpassat till håret och inte särskilt långt. Hans ögon är mörkblå, klara och livliga. Hans kropp är välformad och stram, hans händer och armar är välproportionerade. När han talar är han fruktansvärd, när han manar är han vänlig och intagande, när han talar är han måttfull, vis och ödmjuk, kombinerat med värdighet. Ingen kan påminna sig att ha sett honom skratta, men många såg honom gråta. En man, som genom sin säregna skönhet överträffar människobarnen.

Bilden är infogad i den tyska tryckta texten - med tillstånd från förlaget från år 1992.

Om avtrycket efter Jesu kropp på svepduken från Turin se även vårt kapitel "Korsfästelse och gravsättning". Sedan 1979 har dessutom "Slöjan från Manoppello" undersökts vetenskapligt av P. Prof. Dr. Heinrich Pfeiffer och Syster Blandina Paschalis Schlömer. Till skillnad från svepduken från Turin finns där endast ett ansikte, visserligen med öppna ögon: <http://voltosanto.com>. Även med denna duk är det svårt, om inte ogörligt att vetenskapligt förklara orsaken till dess tillkomst: Man kan t ex inte måla på väv av havssilke. Ansiktets mått är identiska på dessa båda dukar. Jfr Joh 20: 5-7. Dessa bilder har på ett avgörande sätt bidragit till att prägla den konstnärliga framställningen av Jesus från de första århundraden. På slöjan, som har varit lindad runt huvudet, är ansiktet framifrån sett ovalt, inramat av håret; det finns också en likhet med den ovan nämnda bilden, som visar den levande Jesus från sidan.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Del 2: Johannes uppenbarelses olika steg

Johannes uppenbarelse

I Johannesevangeliet är det vid ett mer intensivt meditativt studium möjligt att ana sig till, att hans val av betoning stammar från hans meditativa återblick på det under livet upplevda.

I Johannes uppenbarelse däremot är det uppenbart, att den bygger på visioner. Här handlar det inte om tankemässig projektion av yttre livserfarenheter in i framtiden. Visionernas form uppvisar också – med erfarenheter från kampen om valet av egna inre bilder m m som förutsättning –, att de härstammar från en högre nivå än den, där yttre förväntningar kan utmynna i fantasifulla bilder. En sammanblandning med det personliga är inte möjlig att förstå. Källan är också tydligt omnämnd, även om det vid sådana upplevelser inte vore någon garanti: "Detta är Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud givit för att visa sina tjänare, vad som skall ske inom kort och har uttytt den och sänt den via sin ängel till sin tjänare Johannes..".

Modern evangelisk teologi intresserar sig oftast ingalunda för denna apokalyptiska skrift. Man kunde inte riktigt dechifrera den med sina yttre metoder, eller endast styckevis, eftersom "metoden" bakom dess uppkomst och den därmed förbundna symboliken inte kan härledas ur egna erfarenheter. I den katolska kyrkan finns vissa föreställningar om apokalypsen, men människorna läser dem knappast, den verkar alltför avlägsen för dagens självbelåtna människor och kyrkor. Frikyrkor och sekter däremot återoppar direkt

apokalypsen*. De uppfattar det profetiska skådespelet förståndsmässigt, alltså också med en icke helt tillräcklig metod, som en enda yttre katastroftid och ser sig vid resp. tillfälle som de utvalda eller åtminstone som de utvalda som finns närmast till hands. *Apokalyps kommer ur grekiskan och betyder avtäckning, uppenbarelse och inte alls katastrof.

I kapitlet om pingsthändelsen hänvisades redan till övergångar mellan Jesu individuella verkan i sin omgivning och hans verkan i stort.

Om Johannes uppenbarelse bearbetas enligt evangelierna på detta integrerade sätt, som nämnts i "Inledningen...", uppenbarar sig oväntade saker, som inte står att finna i litteraturen:

Uppenbarelsen visar en följd, som är besläktad med förloppet i Jesu liv. Dock är det entydigt fråga om mänsklighetens resp. jordens och kosmos' utveckling. Även en aldrig så innerlig, mystisk bearbetning bekräftar endast, att det inte finns bilder, som endast är till för understöd av utveckling eller "invigning" av enskilda människor, även om de i betraktande av de tidigare nämnda parallellerna till evangelierna också kan hjälpa den enskilde. **Apokalypsens egentliga utvecklingssteg är snarare ett medvetande, som vidgar det urbildsartade skeendet kring Jesus Kristus för tvåtusen år sedan till en liknande, av urbildsartade steg präglad utveckling för mänskligheten och jorden mot en kosmisk bakgrund. Här finns också inbegripen Kristi universella aspekt, ställd mot hans gärningar som människoson vid tiden kring år noll.** Ur denna synpunkt vore återigen några slutsatser om skeendet i smått för c:a 2000 år möjliga.

Uppenbarelsen besitter förvisso en enastående större komplexitet än evangeliernas skildringar. De är alltså inte heller endast Johannes' projektion på världsskeendet av det under Jesu liv upplevda.

Uppenbarelsen beskriver i sitt egentliga "Element" ett skeende i flera dimensioner resp. existensnivåer. Endast sekundärt återfinns tidsföljden i de olika stegen. Redan av detta skäl står det klart, att många tolkningar av historiska händelser delvis i bästa fall kan gälla för att ha vissa likheter med det skedda och delvis måste vara uttalat vilseledande.

Ur en annan, också tillåten synpunkt ser R. Steiner mänsklighetens framskådade framtida medvetandetillstånd som delvis möjligt att föregripa genom några nutida andens disciplinärer. R. Steiner, att läsa i: *"Johannesapokalypsen", föredragsserie 1908.*

I *Otto Hanish' anda*, grundare av den Zaratustraorienterade livsreformrörelsen "Mazdaznan" fann Oberdörffer motsvarigheter till den fysiologiska utvecklingen, till exempel människornas nervbanor. *"Apokalypsen", Deutsche Mazdaznanbewegung, Gablonzer Str. 7, D-76185 Karlsruhe. (Tysk)*

En esoterisk tolkning kapitel för kapitel försökte *Artur Schult: "Johannesevangeliet som uppenbarelse av den kosmiske Kristus" och "Världars tillblivelse och Johannesapokalypsen"*. Naturligtvis är det kunskapsmässigt endast försök att komma saken närmare om vilka många kommentarer kunde göras.

Här kommer ännu en kommentar till de äldre profetierna: Det är till föga hjälp att vid uttydning av Johannesapokalypsen blanda ihop den med profetierna i det Gamla Testamentet. Även om på en del ställen besläktade bilder används, bör de gamla profeternas utsagor först jämföras med historiska händelser under förkristen tid och motsvarande tideräkning. Då visar det sig nämligen, att dessa profeter nästan utan undandag talade om då förestående händelser under förkristen tid och under Kristi tid: t ex om den babyloniska fångenskapen och judarnas återkomst på den tiden, samt om efterföljande krig i landet, om en seger för judarna på den tiden osv; och också om Messias' resp Kristi ankomst (angående Messias jfr med kapitlet om det Gamla Testamentet). Endast

på några få ställen kan man dessutom skymta något, som hänvisar till vår tid resp på det som skildras i Johannes' uppenbarelse (t ex Jesaja 24; 25; 27; 66:15; Daniel 7:9 - 28).

Johannes Uppenbarelsebok 5:6 definierades inom den traditionella (kristna) teologin som en grundläggande vision: lammet, som slaktades, och trots det står upprätt inför Guds tron. I kyrkligt hänseende betraktades kyrkan som den första plats där det nya genomförs. Annars behandlade teologerna Johannes uppenbarelse i samband med den "slutliga" (eskatologiska) förtröstan på ett kommande Guds "rike", särskilt i samband med motsvarande framställningar från Jesus läroår. Vad Gud har påbörjat med Jesus men som är ofullbordat utvecklas vidare ända till fulländning; jfr Filippobrevet 1:6. Därvid förekom det att en början på en "ny himmel och en ny jord" (*Johannes uppenbarelsebok 21*) visserligen accepterades med Jesus korsfästelse och uppståndelse – men sedan accepterades en kontinuerlig utveckling i den riktningen. Johannes uppenbarelse talar förvisso om en förändring som till och med en ganska så symbolisk tolkning låter förmoda hade en aldrig tidigare skådad omfattning. Den skenbara motsägelsen mellan något som egentligen redan finns och ett senare förverkligande kommer endast att verkligen lösas när det finns en ansats till att meditativt förstå det medvetande som Jesus visar när han flera gånger meningsfullt säger "Den tid ska komma, ja, den är redan inne..." (*Johannes evangelium 4 och 5*): Det innebär att något som redan reellt existerar på ett andligt plan senare kommer gälla på ett synligt plan.

Extra: [tyska](#) och [engelska](#) websidor "uppenbarelse av Matteus 24-25".

[Tillbaka till sidans innehållsförteckningen](#)

Om umgänget med profetior

Här kan det vara lämpligt med några allmänna tankar om umgänget med profetior, inte endast ur Johannesapokalypsen, utan också andra, oftast kortvarigare "apokalypser" ur den apokryfiska litteraturen under de första århundraden eller ur moderna apokalyptiska visioner av moderna klärvoajanter, som oftast har en "blandad" karaktär, och därutöver från andra personliga "förutsägelser" av olika slag. Johannes uppenbarelse's urbildlika steg torde som sådana vara lika lite möjliga att undvika som olika stadier i ett embryos resp. ett levande väsens utveckling eller vissa steg i en mystikers utveckling o.s.v. Hur dessa steg dock sker, om vid minsta orsak mycket lärs och på så sätt svåra prövningar undviks, eller om stora katastrofer måste ske, ligger i människans egen hand. Den som undersöker det yttre skeendet i världen, oberoende av profeter, kan se samma lagbundenhet, oavsett om man betraktar den enskilda människans öde eller större sammanhang.

Framtidsvisioners icke urbildlika och därför mindre grundläggande detaljer utgör andliga program, som på grund av det som förevarit till en viss tidpunkt mognat fram till ett läge, där i framtiden vissa händelser skulle följa, vilka som alltid begränsas till art, rum och tid. Ändrar sig genom mänskliga ansträngningar de orsaksmässiga andliga programmen i detalj eller hos grupper av människor, ändrar sig också framtidens detaljer, såvida dessa går längre än urbildernas nödvändigheter. Därför ändrar sig visionerna med tiden. Det gäller särskilt för visioner hos människor, som inte har utblick från Johannes' höga nivå. Deras visioner kan under vissa omständigheter på kort tid betraktas som föråldrade. Dock är mänsklighetens spelrum i betraktande av den mänskliga trögheten begränsad.

Klärvoajanter kan antingen varsebli vaga impulser, vilka under vissa omständigheter då ofta är de mest korrekta, eller de ser tydligare möjligheter i symbolisk form, eller exakta fysiska tilldragelser, vars detaljer dock ibland påverkas av det undermedvetna, eftersom de endast i ringa omfattning ligger fast, om man bortser från simpla framtidsprojektioner hämtade från upplevelser i det förgångna eller andra vanligen förekommande och vilseförande varseblivanden eller helt enkelt felaktiga tolkningar.

Andra motsägelser i sådana "varseblivanden av framtiden" återspeglar uppenbarligen fast etablerade, delvis varandra motsägande framtidsscenarier ('speglar': se även hänvisning i slutet av kapitlet om "de sista 7 plågorna" på Internetsidan). Dessa utgör på mänsklighetens psykiska nivå "verkliga, ännu inte klart avgjorda möjligheter", till vilka olika mänskliga föreställningar bidragit. Varje människa deltar medvetet eller omedvetet i denna fortskridande beslutsprocess om framtiden.

Å ena sidan är jorden en medveten, fri organism, och hur Gud ska ta tag i denna del av sitt väsen resp. sin skapelse, kan ingen säga. Å andra sidan är också människan för sin del fri att besluta sig för bättre lösningar, på samma sätt som hennes celler kunde tilldelas en avsevärd variationsbredd för sitt beteende – de styrs inte centralt av det mänskliga medvetande, vilket de mycket väl kan påverka med positiva tankar o.s.v.

Alltså kan man påverka och har påverkat mycket mer genom sig förändrande tankar och böner, genom kärlek och förtröstan på Gud, genom hjälpande gärningar och nåd än genom det, som ligger det fatalistiska nära.

Den varseblivning hos några mystiker, enligt vilka på de högsta nivåerna bortom tid och rum allt redan föreligger, och de jordiska varseblivningsnivåerna i kampen om riktiga beslut o.s.v. är båda oberoende av varandra riktiga. Att filosofiskt värderande spela ut dem mot varandra, överensstämmer inte med dessa nivåers karaktär, och gör resultatet av ens tänkande felaktigt.

["Privatuppenbarelser", \(Inspiration\)](#)

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Om innehållet i Johannesapokalypsen: De sju kyrkorna

I *Uppenbarelsens första kapitel* beskriver Johannes den första Kristusvisionen efter himlafärden. "Jag vände mig om" eller tydligare i 4. kap. "Stig fram...", "och genast var jag i anden" betyder, att Kristus här inte "stiger ner" till Johannes, utan att Johannes tillfälligt medvetet kan "stiga upp" på den nivå från vilken han tilltalas. Detta är viktigt och inte symboliskt. "Den Förste och den Siste och den Levande", som "var död", "...och som har nycklarna till helvetet och döden", den med Gud förenade Kristus talar till honom. Han namnger därmed också **det allmänna, många gånger varierade tema, som går som en röd tråd genom apokalypsen: Kristi genomlysande av livets olika kvarblivna resp. "dunkla" nivåer – inte med vilket ljus som helst, utan med "sanningens ljus", i Johannesevangeliets mening. Allt skrivs i början "i skyn" som en del av den nu upprepade profetian om Kristi återkomst.**

Kristus visar sig på ett målande sätt i sin egenskap av mittpunkt för de "sju församlingarna i Asien", solomspunnen och uppvisande urskiljningsstyrka. "Klädd i en fotsid klädnad" – dvs att Hans Ande tränger igenom allt, även viljan, som kommer till uttryck genom fötterna -; "och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte" – hjärtats kärlek är också bunden till visheten - . "Hans huvud och hår var vitt såsom ull ..." – genom denna förbindelse med kärleken är återigen huvudet strålande -; "och Hans ögon voro såsom eldslågor" – hans ögon 'lyser upp' världen -; "hans fötter liknade glänsande gyllenmalm, när den har blivit glödgad i en ugn" – hans steg har också en renande verkan utåt -; "och hans röst var såsom brus av stora vatten" – även i hans röst vibrerar Anden med -. "I sin högra hand hade han sju stjärnor" – han drar alla krafter, alla karaktärsegenskaper med sig med sin högra hand, som symboliserar framtiden, så att de följer efter honom -; "och från hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd" – han bär med sig den verkliga kraften till urskiljning och differentiering.

Denna vision framträder som en analogi till denna Johannes Döparens vision i början av Johannesevangeliet, med den sanna andens duva. De sju församlingarna motsvarar lärjungarnas kallelse - *till exempel fr o m Johannes 1, Matteus 4, 18-22.*

De "sju församlingarna" - sju kyrkorna, *Uppenbarelseboken 2-3* - existerade i verkligheten. De förkroppsligade olika kulturella problem, kvaliteter och möjligheter, som Kristus skoningslöst låter dessa församlingars "änglar" skriva. "Änglar" verkar här också referera till dessa församlingars jordiska ledare, och breven utgör ingen rent översinnlig angelägenhet. Jämsides med detta utgick man säkert ifrån, att de faktiskt leddes av var sin ängel. Begreppet ängel kan dock i tillägg hänvisa till, att de kristna församlingarna i de sju städerna också tilltalades som representanter för just de krafter, som de förkroppsligar, och som också kommer till uttryck på andra ställen.

Därför torde det också ha en viss sanningshalt, om strömningar som de Rosenkreuzka, de teosofiska och de antroposofiska utan större motivering utgår ifrån, att dessa församlingar utgör egna kulturer. De beskrivs som på varandra följande. Den västerländska kulturens nutida omvälvning till en vid horisonten uppdykande mjukare kultur identifieras antingen med ett byte från den femte till den sjätte församlingen eller med ett byte från den sjätte till den sjunde församlingen. Ibland försöker man upprätta ett samband med föreställningar om en kommande "vattuman-tidsålder", som enligt olika astrologiska och New-Age-riktningar ska börja mellan c:a 1961 och c:a år 2000 eller 2242, resp. enligt R. Steiner skulle dennes verksamhet dock påbörjas först c:a år 3500. Därvid antas delvis en mörkare tidsålder på 300-400 år. Även om realiteter ligger till grund för dessa kosmiska cykler, förbises här något.

Apokalypsen är till sin karaktär inte inriktad på ett cykliskt skeende av typ "samma ständigt återkommande tolv djurkretsegenskaper ". Bilden av en spiral, där allt utvecklas mot allt högre nivåer, vore i så fall bättre. De mycket grundläggande "kvantsprång" i mänsklighetens och världens utveckling i apokalypsen kan dock inte bara ses som vilande på en kontinuerlig cirkelrörelse, som jordaxelns precision därmed sammanhörande andliga omständigheter. Betraktar man t ex tidskeendet, går utvecklingen allt snabbare. Här kan ett ingripande från något högre stående anas. I perspektivet cykler måste för apokalyptiska förändringar en ytterligare, större cykel förmodas. Det kan dock också vara det inflytandet, som apokalypsen talar om.

Om man tar med den inte särskilt på allvar tagna forskningen om kosmiska förändringar i tidig historisk tid såsom kalendrar, arkeologiska fynd, skriftliga anteckningar, sagor, enligt bl.a. *H.J. Andersen*, visar sig himmelsmekaniken och därmed också tidsåldersrytmerna inte längre som konstanta. De kan uppenbarligen sättas ur kraft resp. förändras genom revolutionära inflytelser. Tidscyklerna skulle då snarare ha en ännu mer begränsad betydelse än hos de första fem "församlingarna" – däri sågs på det teosofiska området m m kulturer som Indiens, Persiens, Egyptens och Kaldéens, Greklands och Roms m.fl. och den hittillsvarande västerländska kulturen.

Komplettering: I "*Förklaring till Apokalypsen*" (ur "*Ärkeängeln Rafaels skrifter*" av *Helene Möller – 1884 -1969 -*, förlaget *Radona, Am Buchstein 14/15, D - 61250 Usingen - tyska/engelska*) hänförs de "7 församlingarna" till olika tidsperioder under kyrkans utveckling – och är snarare oberoende av kosmiska cykler:

1. 33 - 333 e. Kr.: Strider angående rätt efterlevnad av Jesu Kristi anvisningar
2. 333 - 633 e. Kr.: Problem och trohet inom den tidiga kyrkan
3. 633 - 933 e. Kr.: Insikt genom Skriften
4. 933 - 1233 e. Kr.: Faror genom "fåfänga, flärdfullhet, snikenhet, sinnlighet" inom kyrkan. (Kommentar: inom denna tidsperiod förekom också krigiska och inkvisitoriska förvecklingar inom kyrkan.)
5. 1233 - 1533 e. Kr.: "Orenhet och själviskhet inom kyrkan" med följderna, att folk i massor vände sig ifrån kyrkan.

(Både den katolska och den evangeliska kyrkan erkänns dock längre fram i resp bok som "de båda vittnen" enligt *Joh Upp 11*, resp som sammanhörande partner.)

6. 1533 - 1833 e. Kr.: Förytligad kristendom.

(Kommentar: Under denna tid växte också rationalismen och den äldre mekanistiska naturvetenskapen fram.)

7. 1833 - 2000 e. Kr.: Många människors likgiltighet gentemot kyrkor och Gud.

(Därefter vänder man sig i nämnda bok mot den stora omvälvningen med Kristi snara återkomst, som den skildras i den fortsatta Johannes' Uppenbarelse-boken. Detta har tygts som en från flera olika sidor belyst kosmisk företeelse. Visserligen överväger därvid fortfarande det gamla scenariet med stora krig bland de otrogna, men mot det anförts redan nu, att "Folkens bön till Gud" kan ändra på det, och att i synnerhet de allvarligt troende kommer att "ansluta sig" till Gud och Hans inspiration, samt att de på så sätt ska kunna lyftas upp till Hans närhet.

I förhållande till de därefter följande stegen i Uppenbarelsen framstår "församlingarna" i alla fall som på en nivå, som bara kunde förstås med den kraft, som det yttre livets medvetande ger.

De "7 församlingarna" och dagens kyrkor -

(på den tyska och den engelska sidan med ytterligare utdrag ur Johannes uppenbarelse 1 - 3)

a) De tidiga 7 kyrkorna i Mindre Asien

Tavla

Den tidiga kyrkan i	Kristus talar som:	Erkänsla för	Förmaning	Mål för dem, som övervinner sig själva
Efesos	"Den som håller de sju stjärnorna i sin högra hand och går runt mitt under de sju ljusen"	Goda gärningar, vederbörlig, tålmod, icketolerans av onda människor, "Nikolaiterna var motbjudande för er, liksom de är för mig "****", upptäckt av falska apostlar, tålmod, för Kristi skull burit bördor utan att tröttnas.	Har lämnat den första kärleken. Ska göra bot och de första goda gärningarna, annars kommer ljuset till dess vika från deras plats	"...till den vill jag giva att äta från livets träd som befinner sig i Guds paradiset."
Smyrna	"Den förste och den siste, den som var död och blivit levande"	Trångmål, fattigdom - "och ändå rik", "illasinade kommentarer från dem som säger, att de är judar men inte är det utan en satans synagoga "	"Frukta inte det du måste utstå! Se! Djävulen kommer att kasta några av er i fångelse på det att ni må utsättas för frestelser och ni kommer att vara i trångmål i tio dagar."	"Var trogen in i döden och jag kommer att ge dig livets krona. Den som övervinner sig själv skall inget behöva utstå vid sin andra död."

Pergamon	"Den som har det vassa dubbelklingade svärdet"	"..hållit fast vid mitt namn och har inte förnekat mig, inte heller under de dagar, då Antipas, mitt trogna vittne dödades"	Däribland Bileamanhängare: Balak- avgudakult med (tempel-) prostitution; några Nikolaiter! "Gör bot! Om inte, kommer jag snart över dig och strider mot dig med min mun som svärd "	"Den som övervinner sig, vill jag ge av den dolda mannen och en vit sten och på stenen är ett nytt namn skrivet, som ingen känner utom den som mottager stenen."
Thyatira	"Guds son, som har ögon som eldslågor och fötter som guldmalm"	Jag känner till dina gärningar och din kärlek och din tro och ditt tjänande och ditt tålmod och vet, att ju längre tiden går desto mer gör du.	Den som tolererar den falska profeten Isebel: Avgudaoffer med tempelprostitution. Hotelse: Stor bedrävelse, deras barn dör, alla får efter sina gärningar. De andra: inte ännu en last, "håll dock fast det som ni har, tills jag kommer".	"Den som övervinner... vill jag ge auktoritet över hedningarna (resp. deras länder) och han ska valla dem med en stav av stål och slå dem sönder och samman som krukorna hos en krukmakare", "... och jag vill ge honom morgonstjärnan.
Sardes	"Den som har Guds sju andar och de sju stjärnorna"	"Jag känner till dina goda gärningar". Några som inte smutsat ner sina kläder.	"Du har namnet, så att du lever och är död. Vakna och stärk det, som redan var döende ". Ofullkomma gärningar. Håll kvar det som tagits emot och hörts, gör bot. Annars "kommer jag som en tjuv...".	"Den som övervinner sig, ska kläs med vita klädnader och jag ska inte stryka hans namn ur livets bok, och jag vill erkänna hans namn inför min Fader och hans änglar."
Filadelfia	"Den helige, den sanne, den som har Davids nyckel, den som öppnar och ingen stänger, den som stänger och ingen"	Goda gärningar. Har bevarat en liten kraft och hans ord och hr inte förnekat hans namn. "Då du har bevarat mina ord om tålmod, kommer jag också skydda dig i frestelsens stund, som ska komma att komma över hela världen..."	"Jag kommer att skicka ut några ur Satans synagoga, som säger att de är judar och inte är det...". De bör "knäfalla inför er och inse, att jag har älskat dig."... "Håll fast i det du har, så att ingen tar din krona ifrån dig!"	"...Den vill jag göra till pelare i min Guds tempel och han ska ej längre lämna templet, och jag vill märka honom med min Guds namn och namnet på det nya Jerusalem, min Guds stad, som kommer ner från himlen från min Gud och mitt namn, den nye gudens namn."

Laodizea	"...som heter Amen, som trogna och sanningsenliga vittnet, början av Guds skapelse"	("Jag känner till dina gärningar", men här finns ingen klar positiv bekräftelse)	"...Eftersom du dock är ljum **** och varken varm eller kall, kommer jag att spotta ut dig ur min mun ". "...Du vet inte, att du är usel och bedrövlig, arm, blind och naken. Jag råder dig, att du köper guld av mig, förädlad i elden...", "och vita kläder...", "och ögonsalva...". "Dem jag älskar tillrättavisar jag och tuktar. Så var nitisk och gör bot!"	"När någon hör min röst och öppnar sin port kommer jag att gå in och hålla nattvard med honom och han med mig. Den som övervinner sig vill jag låta sitta med mig på min tron, liksom också jag övervunnit mig själv och tagit plats bredvid min Fader på hans tron."
----------	---	--	---	---

**** vanligare översättning "hatar" (Kristus hatar ingen!); se även Brevet till Efesierna i Paulus 4-6.
 *****med "ljum" menas inte en klart differentierad tredje position, utan frånvaron av en klar hållning.
 Redan att Kristus talar till kyrkorna i en annan egenskap antyder, att kyrkorna också i det positiva har något nytt att lära sig.

b) Idag existerande kyrkor

Dessa sju tidiga församlingar/kyrkor existerade i verkligheten. I huvudtexten på Kristusvägar.net hänvisas också till en mera allmän innebörd för olika människogrunder/kulturer. **Det är dock också möjligt att undersöka, om likartade egenskaper som i de "sju församlingarna" återfinns i dagens kyrkor resp. i inomkyrkliga riktningar och kristna rörelser. För att inte bidra till en förhastad identifiering och schematisering, nämns sådana insikter inte här, utan i den följande texten skisseras de olika sidorna hos dagens kyrkor var för sig, så att var och en kan göra en egen bedömning. Det skall betonas, att ingen kyrka döms här - detta kunde bara göras av Kristus själv. Tvärtom kan den dolda innebörden i ekumenikens "enhet i mångfalden" bli synlig, genom att en motsvarighet till universella grundläggande mönster som t.ex. de "sju tonerna" blir skönjbar.**

Tavla

Nutida kyrkor*/ riktningar	Starka sidor	Vad intressenter bör beakta
-----------------------------------	---------------------	------------------------------------

<p>Syrisk- ortodoxa kyrkan & några anhängare av den gamla keltiska kristendomen, den armeniska, den egyptisk-koptiska och etiopiska kyrkan, den grekisk-ryska, serbisk-ortodoxa kyrkor;</p> <p>(& utrotade grenar Arius kristendomen)</p> <p>"Thomaskyrkan" i Indien, Nepalesiska kyrkan;...</p>	<p>Ofta djupare tro, delvis stark andlig strävan hos munkarna o.s.v., uthållighet, konsekvens. Ett drag av ursprunglighet. Delvis krypta under kyrkan som en rest av gamla kristligt-esoteriska traditioner. Vishetslära (Maria-Sofia). ...</p>	<p>Mestadels vackra men strängt traditionella riter – t.ex. 3 timmars stående ställning - (förutom t.ex. i Tomaskyrkan). Ringa anpassningsförmåga till moderna resp. unga människors olika former av sökande, vilka ofta rört sig i en ateistisk miljö och som därför ofta snarare befinner sig i kyrkans utkant och har ett mer världsligt sätt att tänka.</p> <p>Hos några av dessa kyrkor ledde kommunistiska systemtvång eller nationell förkärlek till begränsningar i arbetet eller ökade fiendskapen till andra kyrkor eller folk. ...</p>
<p>Frikyrkor, evangeliska, liksom även pingstkyrkor, kväkarna</p> <p>andra gemenskaper, som ibland med tvivelaktiga motiveringar betecknades som "sekt"***: Adventister, Nyapostoliska kyrkan, Mormoner, m.fl.</p>	<p>Enkelhet och kompromisslöshet motsvarande den egna trosuppfattningen och moralen. Detta okomplicerade förhållande till Jesus Kristus ger särskilt därtill lämpade också en mera direkt tillgång till hans kraft: Starka troserfarenheter liksom utomordentliga bönhörelser, troshelande o.s.v., intensiva bibelstudier utan bortförklaring av svårförståeliga ställen, starkt ömsesidigt stöd mellan församlingsmedlemmarna - ingen enkel söndags- eller t.o.m. julkristendom ...</p>	<p>Förutom det mångsidiga stärkandet i tron inga direkta metoder, som förbereder andliga resp. troserfarenheter. Alltså mestadels också för lite stillhet eller metoder som kräver stillhet, som t.ex. kristen meditation (liksom är fallet inom andra kyrkor)</p> <p>Den väl menade moraliska strängheten i mellanmänskliga sammanhang består ofta i förbud och åtföljs sällan av tillräckliga hänvisningar om, hur t.ex. vänskapsförhållanden bör hanteras idag.</p> <p>Delvis begränsad vilja att förstå mångfalden av kristna erfarenheter utöver dem, som ingår i detta spektrum. Ofta åsikten, att det som dugt för en själv, duger också vid missionerandet bland andra.</p> <p>Delvis alltför stark känsla av utvaldhet i relation till den egna kyrkan (särskilt i den Nyapostoliska kyrkan o.s.v.).</p> <p>Ibland politisk monopolisering i strid med den egna personliga framställningen. ...</p>

<p>Majoriteten av de protestantiska/evangeliska kyrkorna & progressiva öppna kyrkor o.s.v.</p>	<p>Luthers t. ex. går i hög grad tillbaka på Bibeln som trons källa. Många sociala tjänster. Delvis öppenhet för att ta tron på allvar också vid egna politiska beslut, att själv tänka efter och att mana - också utanför "moraliska temaområden". Öppenhet för kyrkornas ekumeniska förhållande till varandra. ...</p>	<p>Det historisktkritiska teologistudiet accepterar idag tyvärr ofta tron på mycket, och på prästseminariet lärs sedan dessutom ut, hur detta ändå skall predikas inför församlingen. Vägar till andligt fördjupning i tron söks av några, men erbjuds sällan. Förflackning och alltför stor anpassning till samhället har brett ut sig ända in i kyrkliga evenemang. Ibland var kyrkor till och med medskyldiga till en problematisk utveckling på prestationssamhället (hos Kalvinismen).</p>
<p>Vänsterkatholicismen, feministisk teologi, befrielse-teologier i tredje världen</p>	<p>Mycket nära människornas liv, starka, kristligt motiverade ansträngningar om sociala och mänskliga rättigheter o.s.v. I detta sammanhang också inomkyrklig vaksamhet. Ansträngningar, att även för kvinnor finna en lämplig andlig och mänsklig roll. Sedan någon tid tillbaka också ett minimum av öppenhet för mystiska erfarenhetsvägar. ...</p>	<p>Hos några en förflackad tro. Delvis inskränkning till djuppsykologiska eller sociala sätt att mäta, (som gäller för alla, även för humanister). Inom den feministiska teologin ibland av gamla kulturer inspirerad tro, som inte alltid utsätts för en prövning huruvida den är kompatibel med kristendomen.</p>
<p>Katolsk kyrkotradition & strängare katolska strävanden mot t.ex. Mariaprofetican och mot mystik</p>	<p>Upprätthållande av det, som fanns i denna kyrka, när det gäller tro och riter. Inom t ex Mariadyrkan och andra traditioner finns också element, som saknas i en del andra kyrkor. Mycket karitativt arbete och social vaksamhet, också över världen. Utgör delvis en broms mot samhällets allmänna etiska förfall. Trots allt finns ansatser till förmedling av metoder (exercitier och även helt enkla meditationssätt) för ett litet antal kyrkomedlemmar. Hos mystikerna – som ofta förekom i denna kyrka - delvis en föreställning om hemligheterna i sammanhang med Jesu korsfästelse. (t.ex. också den bekante teologen Rahner insåg, att framtidens kyrka måste värda mystiken). ...</p>	<p>Mycket baserades på dogmer och en, även inom kyrkan, yttre självhävdelseförmåga hos kyrkoledningen, istället för på inlevelse och förstående utläring gentemot dagens självständiga människor. Moraliskt sett också mestadels endast bud och förbud. Få små ansträngningar om de språk, som kyrkor i vår tid måste finna, för att på ett levande sätt kunna förmedla trosinnehållet till olika människor. Den moraliska bromsfunktionen räcker inte till för verklig förvandling och förnyelse. Den påbörjade granskningen av den tidigare inkvisitoriska och krigiska praxisen och det tidigare samarbetet med vissa världsliga makthavare är svår. Läran går ut på att endast den egna kyrkan är fullvärdig. Även mystiker tolererades ofta i bästa fall, istället för att inse deras vägvisande funktion. ...</p>

<p>Rudolf Steiners kristna gemenskap och kristologi och kristna Rosenkreuzare,</p> <p>speciella samfund som nyuppenbarelserörelser****, andra riktningar, bl.a. baserade på Prof. J. Hurtak:s lärdomar.</p>	<p>Sådana ingångar till Kristus är besläktade med de försummade, delvis genom förföljelser utrotade många ansatser till en kristendomens insikt *** t.ex. på grundval av Johannesevangeliet - inte identisk med "gnosticism" -. (Deras frånvaro medförde många företeelser i dagens kyrkor som är i behov av en förbättring.) Olika utbildningsvägar för att öppna vägen till Gud. I Hurtak:s fall bl.a. arbete med de bibliska "Guds namn".</p>	<p>T. ex. i antroposofin menas ofta endast "arbete i Kristi mening", istället för att också direkt inbegripa honom i bön m m. (Den också av R. Steiner inspirerade kristna gemenskapen räknas inte direkt till antroposofin). (Inte hos alla moderna Rosenkreuzgrupper är det kristna sambandet genast tydligt). Nyuppenbarelsegrupper, som stöder sig på mystikern Jakob Lorber, inbegriper förutom bibeln huvudsakligen olika former av "profetior" ". Den som vill bilda sig en mening om deras åsikter och problem, måste skaffa sig motsvarande urskilningsgrunder för det.****</p>
<p>Några organisatoriskt knappast gripbara kretsar i kristendomens utkanter, t.ex. med närhet till New Age-grupper</p>	<p>Delvis ansträngningar att nå en ny tid bortom ofullkomligheten i dagens materialistiska samhällen, i det avseendet besläktade med uppenbarelsens löften. Beträktande av de egna egenskaperna och erfarenheterna istället för att anklaga andra. Bemödanden om en dialog mellan ett stort antal riktningar. ...</p>	<p>Delvis ansträngningar att nå en ny tid bortom ofullkomligheten i dagens materialistiska samhällen, i det avseendet besläktade med uppenbarelsens löften. Beträktande av de egna egenskaperna och erfarenheterna istället för att anklaga andra. Bemödanden om en dialog mellan ett stort antal riktningar. ...</p>

* Det vore också möjligt, att undersöka släktskapet mellan resp. kyrka och den ursprungliga aposteln. Olika människor har i olika kyrkor det, som hjälper dem vidare ett stycke på vägen.

** Om du intresserar dig för en grupp och denna a) låter dig behålla din personliga frihet och kontakten med familj och vänner b) inte leder in dig på oetiska aktiviteter; c) inte bemödar sig att ta ifrån dig det som tillhör dig (förutom kyrkobidrag resp. kyrkoskatt och frivilliga bidrag). d) stöder sig på Bibeln eller Nya Testamentet resp. på Jesus Kristus i deras sanna innebörd e) erkänner, att de inte utgör den enda sanna kristna gruppen; - är det åtminstone i de flesta fall i nedsättande mening använda begreppet sekt icke riktigt; oavsett hur deras teologiska tolkningar än må se ut, och hur än deras andra traditioner må bedömas, vilka återfinna hos nästan alla kyrkor – ev. med undantag för de frikyrkliga.

*** T.ex. Johannes själv, Klemens av Alexandria, Origenes, Paulikianerna, Joachim de Fiore, Mäster Eckehart, Tauler, Seuse, Nicolaus von Kues (Cusanus), Jakob Boehme, Angelus Silesius, Paracelsus, Novalis o.s.v. Sådana kretsar må också ha haft sina begränsningar liksom alla kyrkor, men de utgör också en beståndsdel av hela kristendomen. Bogomilerna och katarerna var därmed delvis besläktade, men en smula världsfrånvända.

**** Se även kapitlet "Om umgänget med profetior" – liksom i allmänhet "profetiska ord" och liknande - i huvudtexten på sidan Kristusvägar.net. Inte alla nyuppenbarelsegrupper betraktar sig som konkurrenter till kyrkorna, varför man inte heller uppmanar till utträde ur kyrkan resp. Till övergång till andra kyrkor (till exempel Lorber). Andra grupper återigen är mycket kritiska mot kyrkan, eftersom de ännu idag uppfattar de stora kyrkorna som sina förföljare.

c) Förslag till lösning på konflikter mellan kyrkorna i ekumeniken

Kristendomens alla möjligheter blir över huvud taget först tydliga, när man ser kyrkornas ekumeniska mångfald. Den som låter endast den minsta gemensamma nämnaren hos den resp. stora kyrkans kända läror gälla som kristen, undanhåller människorna och kyrkorna just de förslag, som de skulle behöva för att göra framsteg i den nödvändiga förnyelsen av den

förfläckade kristendomen, av samma typ som den tidiga kyrkan. Det är nödvändigt för kristna att lära av varandra. Därvid behåller dock alla sin identitet. Ett starkare medvetande om samhörigheten inom kyrkornas mångfald betyder inte, att en enhetlig kristendom vore eftersträvansvärd. Detta har Kristus själv i sina brev till de sju kyrkorna i Asien inte ens berört. Han visste, att det finns olika människor. Även den på ett annat ställe gjorda förutsägelsen om en tid, där det skall finnas en herde och en hjord, betyder inte, att hjorden inte längre skulle kunna ha en inre mångfald. Den högste "herden" är till slut Kristus. Han är också den ende, som skulle kunna åstadkomma en direkt förening av kyrkorna på ett riktigt sätt. Vem skulle man annars lyssna på? Steg i denna riktning kan förvisso göras. I det följande går vi in på de punkter, som ledningarna för de stora kyrkorna anser som huvudsakliga hinder i denna diskussion. (De flesta människor i kyrkorna är inte särskilt intresserade av att upprätthålla "hinder").

0. Vid det andra Vatikankonciliet 1962 fanns en viss öppning för Ekumenen: Den katolska kyrkan erkände, att element som Guds ord, levande nåd, hopp, kärlek, och den helige andens gåvor - osynliga och synliga element - finns också utanför den katolska kyrkan, och att sålunda ett "helande" och en förlösning även där är möjliga. Den katolska kyrkan fortsatte dock att bli betecknad som den enda fullvärdiga kyrkan.

1. Den oavbrutna "**apostoliska successionen**" (efterföljd) genom handpåläggning alltsedan de ursprungliga apostlarna och de därmed sammanhängande biskops- och prästvigningar fränkänner den katolska kyrkan protestanterna. Därför är dessa inga riktiga systerkyrkor. Nu har dock några evangeliska kyrkor uppstått med hjälp av resp. länders furstar genom delvis konvertering, varvid alltså också vigda katolska präster måste ha konverterat. Dessa deltog sedan vid insättandet av ytterligare präster i resp. gudstjänsthandlingar. Handpåläggning för olika ändamål (helande, välsignelse ...) har klart stöd i Bibeln. Skulle detta tolkas så på ett katolskt sätt - vilket Bibeln inte uttryckligen föreskriver - att det måste utgöra en oavbruten kedja fram till våra dagar, funnes alltid möjligheten, att de evangeliska kyrkorna åter införde handpåläggningen - vilket inte skulle få dem att förlora ansiktet, och om det därtill funnes någon bland dem eller någon utomstående, som är en del av denna "oavbrutna kedja" - vilket beroende på hur det sker skulle negativt påverka de evangeliska kyrkornas självförtroende.

Men det finns också den möjligheten att ömsesidigt erkänna, att förhållandet till denna heliga Kristi anda, som annars förmedlas genom handpåläggning, också kan nås direkt genom bön. (Det skulle till och med varje troende kunna. Därför finns det också människor, som uppenbarligen har förmåga till kristna helbräddagörelser genom handpåläggning, utan att någonsin ha erhållit välsignelse, med större förmåga än de flesta vigda). Därefter kunde sedan denna Helige Ande på klassiskt manér genom handpåläggning vidareförmedlas av en pastor. Denna variant skulle återigen sannolikt vara främmande för den katolska kyrkans självförtroende. (Men den evangeliska kyrkan har inte heller praktiserat det; så ingen skulle ha tagit skada. Strängt taget kunde den katolska kyrkan se det som en möjlighet, och kunde helt enkelt inskränkande säga, att det inte går att kontrollera med normala medel, om den Helige Anden då verkar på samma giltiga sätt. Därtill hade det dock i alla tider funnits människor till hands, som hade kunnat, berätta för dem hur giltigt eller ogiltigt resultatet ser ut (t.ex. människor som Pater Pio m.fl.). Därtill kommer att det också för den hittillsvarande katolska prästvigningen finns en sannolik inskränkning. Vad sker med en sådan prästvigd, som genom drastiska försyndelser sannolikt har undergrävt den Helige Andens kraft? Är han / hon fortfarande förmögen att förmedla den Helige Anden? Även detta är frågor, som inte går att besvara på ett tillförlitligt sätt utan undersökningar resp. utan människor som Pater Pio.

2. Frågan om Petrusämbetets roll, alltså **påveämbetets** roll för de andra kyrkorna står enligt den katolska kyrkans uppfattning i sammanhang med deras koncept om en synlig och komplett kyrkornas enhet under påvens ledning. Jesus hade givit Petrus i uppdrag att "valla" sina "lamm" och "får" (Johannes 21). Jesus har därmed inte ställt de andra lärjungarna och deras lärjungekretsar under Petrus, utan alla kristna: t.ex. de gamla "7 kyrkorna i Asien" (se ovan) omhändertogs av Johannes, och inte av Petrus; många församlingar sköttes av Paulus o.s.v. Frågan uppkommer alltså, vad detta "valla" kunde betyda för en Petri efterföljare i dagens situation. Företrädare för ortodoxa kyrkor gav för några år sedan uttryck för att de skulle vara införstådda med en påvens ställning som "hedersprimat" utan direkt maktfunktion för de andra kyrkorna, så som i den tidiga kyrkan den romerske biskopen allmänt erkändes som den förste bland likar. Även några protestantiska teologer gjorde sig tankar om detta. Vatikanen gick dock då inte med på det. Påven själv sa dock senare, att andra kyrkor, med hänsyn till kyrkornas enhet, borde fundera på, vilken roll påvedömet enligt deras mening skulle ha. Att

fundera skulle inte skada någon. Om kyrkorna vore sammanslagna, skulle de säkert välja en gemensam ledning.

3. Tillståndet att **prästviga kvinnor** är enligt protestantiska kyrkor en brist i den katolska kyrkan. Likväl har också ortodoxa kyrkor och även delar av de anglikanska och de protestantiska kyrkorna själva svårigheter med denna fråga i en del länder. Å andra sidan finns det också inom den katolska kyrkan "kyrkofolksinitiativ av typen 'Vi är kyrkan'", som också kräver bl.a. kvinnors rätt att få vara präst. Hur viktig en sådan fråga än är, är det svårt att inse, varför den just måste lösas i samband med sökandet efter vägen till enhet mellan kyrkorna. Det är egentligen ett krav, som de enskilda kyrkorna själva måste finna en lösning på, så att det passar in i deras eget samvete. Vatikanen torde då inte kunna hindra de evangeliska kyrkorna att fortsätta med kvinnlig prästvigning som hittills, även när det ömsesidiga närmandet fortsätter. Visserligen kan de olika handlingssätten utgöra en positiv utmaning, att arbeta med frågan inom de enskilda kyrkorna.

Ur biblisk synpunkt (Paulus) sker först endast en inriktning mot delvis av tradition olika funktioner för kvinnor och män i församlingen. Att kvinnor därvid i allmänhet skulle ha mindre rättigheter än män var inte något tema för diskussion vid den tid, då lärjungekretsen ännu visste och upplevde, hur viktig t.ex. Marias resp kvinnornas roll vid pingsthändelsen var. Uttrycket "Kvinnan tige i församlingen" hade då säkerligen en annan innebörd, än vad som detta senare tolkades in i det och har litet att göra med den tidigare nämnda aktuella frågan. Eftersom man dock kan tvivla på, att detta överallt uppfattas på samma sätt, återstår därvid endast argumentet att frågan inte kan vara lämplig att avgöra ansträngningarna i riktning mot kyrklig enhet vid sakernas nuvarande ståndpunkt. Den som menar, att man genom en hopblandning av denna fråga med enhetsdiskussionen kunde främja kvinnlig prästvigning inom kyrkan, torde också känna sig besviken. Bättre är det då att behandla två teman som två teman. När kyrkornas enhet kommer närmare, kommer det att visa sig, hur långt varje kyrka har kommit.

4. Mariadyrkan i den katolska resp. ortodoxa kyrkan förekommer visserligen inte i denna form i de protestantiska kyrkorna, men den betraktas uppenbarligen inte som en central punkt, vilken man avser att ta strid om på vägen mot en större enighet. Det andra Vatikankonciliet medgav vidare, att det också finns skillnader i liturgin som kunde motsvarar de rättrognas tro, också sådana, som kunde vara ömsesidigt berikande. Vi känner till enstaka försök inom vissa evangeliska kyrkor från femtio- och sextioalet, att återinföra Mariadyrkan i lämplig form.

5. Å ena sidan är det förståeligt, att **kyrklig rätt (CIC)**, vars tidigare former gav upphov till alla slags missbruk, i allmänhet är en 'het potatis'. Den bibliskt inte tvingande rollen av traditionell kyrkorätt i den katolska kyrkan behöver dock inte vara en fråga, som blockerar kyrkornas ansträngningar att nå en större enhet, vilket EKD (Evangeliska kyrkan i Tyskland) menade. Detta gäller först och främst för en enskild kyrka. Varje kyrka kan ha sina egna stadgar och därmed också sin egen kyrkorätt, hur den än må se ut, ja måste till och med i någon utsträckning ha det, så länge den existerar som egen enhet eller underenhet, vilken form denna enhet än må ha. Förändringen av dessa inomkyrkliga normer är också varje enskild kyrkas sak, så länge ingen kräver, att hans regler obesett skall övertas av alla. Även om någon ville föra en sådan diskussion om ett sådant övertagande, skulle det också stå klart för den katolska kyrkan, att detta skulle förutsätta ett nytt gemensamt kyrkomöte, vilket är just det, som skapar eller stimulerar till en gemensam ny kyrkorätt - liksom man själv 1983 hade anpassat den till den nya folk-Guds-teologin från det 1962 års andra Vatikankonciliet. Det är alltså malplacerat att framställa detta tema som ett hinder för enheten.

6. Ett annat stridsämne, frågan om **människornas rättfärdigande inför Gud** genom hennes gärningar och genom Jesu Kristi frälsningsgärning, kan på grund av ett vid det här laget därtill existerande gemensamt ställningstagande av den evangeliska och den katolska kyrkan betraktas som tillräckligt utklarad.

Det skulle därmed vara helt möjligt, att kyrkorna i ekumenikens anda skulle närma sig varandra, istället för att plåga Kristus ytterligare genom sina inbördes gränsdragningar.*) Vad som emellertid oberoende av detta redan idag kan upplevas, är den "allmänna kyrkan" i Jesu Kristi anda, som består av allt, som var och en på sitt sätt följer Jesus Kristus och bemödar sig om att "göra Fadern till viljes" – vilken kyrka de än tillhör, och även om det finns några bland dem, som inte ens är medlem i en kyrka eller religionsgemenskap eller som inte ständigt har begreppet kristendom framför sig. På detta förhållande bygger websidan "Kristusvägar" när det gäller temat kyrkor. Bemödanden om en synlig enhet blev trots denna erfarenhet som uppgift bestående och utgör alltså ingen motsats. Detta måste dock verkligen vara innerligt önskat, en underskrift ensam kommer inte att räcka.

*) Se "Om dopet i Jordan genom Johannes Döparen": fotnot.

*) Därvid kunde kyrkor som den katolska låta sig stimuleras av det till detta tema hörande Kristusbudskapet från den ortodoxt-kristna Vassula Ryden, "Det sanna livet i Gud" Band 1. Den katolska kyrkan kallar sådana skrifter "Privatuppenbarelser", ([Inspiration](#)) har inte längre några invändningar mot deras publicering, undersöker dem kritiskt och förbehåller sig en senare slutgiltig bedömning. Ofta går dock innehållet längre än den inspiration, som skulle vara av betydelse för vederbörandes personliga liv. (Litteraturhänvisningar på denna website ges endast som tilläggsinformation och våra insikter är oberoende av den).

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Inspirationen och kyrkorna

Det Nya Testamentet skildrar den direkta inspirationen hos enskilda troende, liksom också ytterligare den Helige Andes gåvor som något viktigt, som i allmänhet hör till att vara kristen (jfr t.ex. *Första Korintierbrevet 14, 26, Markus 16, 17*). Uppenbarligen försvårades dock vägen dithän.

Visserligen erkänner bredvid pingstkyrkorna t.ex. den [katolska kyrkan](#) denna möjlighet till utpräglad budskap. De gör emellertid skillnad på en "allmän uppenbarelse" för alla genom bibeln, traditioner och ett kyrkligt lärarämbete å ena sidan - och "privatuppenbarelser" å den andra. Det senare låter man eventuellt, i den mån de innehåller något meningsfyllt för vederbörandes personliga liv eller hans eller hennes närmaste omkrets, gälla som en den Helige Andes uppenbarelse, även om man inte speciellt främjar det. Särskilt då kom till att börja med ofta en kritisk reaktion från denna kyrka, när budskap anlände, som till sitt innehåll riktar sig längre än till det privata, fram till kyrkan eller till mänskligheten, t.ex. i form av Marie- och Kristusbudskap. Alltsedan Påven Paul VI blockerades dock inte officiellt tryckandet av sådana skrifter genom kyrkan närstående förlag. Fortfarande hölls dock sådana vittnesbörd delvis tillbaka, t.ex. under årtionden det tredje budskapet från Fatima. Kyrkan förbehåller sig att senare fatta ett slutgiltigt beslut. Alla, även de troende församlingarna rekommenderas, att vid en ev. närmare prövning beakta rätten att bli hörd resp. att bli rättvist behandlad i kyrkorätten 844 § 3. Kyrkorätten 220 förbjuder dessutom orättfärdigt förtal, varifrån det än må komma (vilket kan förekomma vid förhastade offentliga fördömanden).

I många fler kyrkor spelar hela detta område ingen stor roll, resp. man har inte utvecklat någon särskild praxis i umgänget med. Å andra sidan finns det många liknande uppenbarelser även utanför kyrkorna. På det hela taget uppstår intrycket, att Gud har ett intresse av, att människorna även på detta sätt stimuleras på nytt, ja, regelrätt undervisas och även varnas. Detta är dock svårt, en livslång inlärningsprocess och att sprida sådana budskap kräver ett verkligt kall för att göra detta, en speciell koppling till Gud och rätt förberedelser.

De första apostlarna - människor, som kunde stå upp för Jesus Kristus med hjälp av de gåvor de fått - lärde enligt *Första Korintierbrevet 14,26* ut direkta uppenbarelser och deras tydning även som beståndsdel i sammankomsterna. *Första Korintierbrevet 12,4-7*: "Det, som nu anden åstadkommer i var och en av oss, är till allas nytta". Enligt *Första Korintierbrevet 12,28* kan apostlarnas roller som "profeter" *) ses som i efterhand tillagda, och på tredje plats som lärarens. I *Första Korintierbrevet 14* görs åtskillnad mellan tungomålstalande till egen uppbyggelse och profetiska tal till församlingens uppbyggelse. Människor med profetiska gåvor var utomordentligt uppskattade, speciellt som de andra lärjungarna inte automatiskt kunde utföra denna uppgift (t.ex. *Matteus 10,41*).

Utmärkande kännetecken:

- Här handlar det inte så mycket om frågan om det överhuvudtaget ger inspiration som inte kan tillföras självsuggestion resp. massuggestion, schizofreni eller andra psykiska fenomen.

Den som studerar sådana fenomen utan förutfattade meningar inom kristendomen kommer snabbt att märka att de rent mentala förklaringsförsöken inte är tillräckliga i de flesta fall. Efter att ha konstaterat detta kan man börja med de frågor som egentligen är intressanta. Det är meningsfullt att söka insikten, vad som kommer eller inte kommer ur sanningens ande, jfr *Första Johannesbrevet 4,1*. Detta måste dock ske med erforderlig försiktighet och hänsyn. Blott från bibelns utgångspunkt är det inte automatiskt så, att präster alltid genom teoretiska teologiska bedömningar kan fatta beslut om dessa andens uppenbarelser. Mycket få kan omedelbart varsebli, ur vilken ande ett budskap kommer, därför skall enligt *Matteus 7,15-20* profetiska gåvor framförallt bedömas enligt sina "frukter". Det vill säga, där de leder till Kristus - t.ex. till s.k. "omvändelseupplevelser" med en därpå följande positiv ändring av livsinnehållet eller också till själsligt resp. kroppsligt helande mm, vore det ytterst tvivelaktigt att avfärda dem som oäkta eller till och med "som från djävulen kommande", därför att de brukar ske genom nåd - *Johannes 15,5*: "utan mig kan ni inget göra". Också när därigenom t.ex. större kärlek till Kristus och medmänniskorna uppstår, är detta ett positivt tecken. Jämför också varningen för domarna i *Matteus 7,1*; *Matteus 12,24-30* och *Apostlagärningarna 5,38-39*. Även moralteologiskt och enligt världsliga rättsgrundsatser vore det fel att i tvivelsfall handla fördömande.

Ett ytterligare skiljande kännetecken kan anspråkslösheten i uppträdandet hos sådana människor vara, ty endast där människan blir "tystlåten", kan han höra Guds ande. Teologikunskaper är här överhuvud taget inte ett kännetecken. Ofta utvaldes just enkla människor ("Iekmannakarisma"). Bildade kan bara komma ifråga när de är inbiliska eller har kört fast och m.a.o. trots allt hör till dessa "andligt fattiga" enligt *Matteus 5,3*. (T.ex. Sadukéerna - rationalister och materialister - och fariséerna - såvida de till större del stelnat i religiöst intellektuellt vetande – hörde båda inte till dessa "fattiga i anden".)

- "...Att ni lever era liv värdigt som människor och uppfyller era dagliga plikter men även låter Gud den allsmäktige Fadern ta en plats i era liv" (som ett budskap från Jungfru Maria till siarna i Garabandal och på andra ställen.)

- Ett kärleksfullt beteende i likhet med Jesus etisk i t.ex. *Matteus 7,12* är också ett sådant kännetecken. Människan får genom sitt jag som är förbundet med Kristus mer kontakt med anden - som står över intellektet. Detta kan ske desto tydligare ju mer han kommer i samklang med gudomliga egenskaper som kärlek. Etik betyder hur som helst inte här automatiskt att de måste anpassa sig till de vanliga idéerna vi har om fromma personer t.ex. vad gäller kläder eller att gå i kyrkan på söndagarna eller liknande.

- Till exempel, om någon aggressivt skulle sprida förtal om någon annan kristen med hjälp av alternativ som han fått genom att läsa och påstår sig ha fått en personlig inspiration av Kristus och härigenom åsaka osämja - är det troligen varken en legitim handling eller ett sant budskap från Kristus eller en Heliga Anden.

- Dessutom spelar frihet från yttre andligt förtryck som kännetecken en roll. Den Helige Ande är fri från mänsklig klassificering och den behöver frihet för att frodas. *Apostlagärningarna 5,29*: "Vi måste lyda Gud mer än människorna". Med detta bestrids dock inte här att andligt beledsagande även i fortsättningen är meningsfull. Varje ny generation måste ju inte börja om från början.

- Kriterier som "övernaturlig karaktär" undersöks visserligen ofta: t.ex. i visa fall som s.k. "Hänryckning" (ingen blinkreflex, hjärtfrekvensen förändras, pulsen går ner, blodtrycket stiger – och inga tecken på manipulation eller droger) eller att personen inte kunde veta det som meddelas osv. Det är dock inte avgörande eftersom anden även kan använda människans "naturliga" egenskaper.

Det finns flera former, om vilka ett budskap ur anden kan yttra sig. Till exempel genom "hjärtats inre röst/ inre ord" som är fullt medvetet och därför inte ska blandas ihop med hypnotiska eller schizofrena** fenomen. En del praktisk erfarenhet visar att dess natur även skiljer sig från telepatiska fenomen. (Jmf. "*Vom inneren Wort*" – Tyska: *Det inre ordet, utdrag från Johannes Tennhardt, Jakob Lorber, etc.; Lorber-Verlag*). Sällan kommer ett tranceliknande tillstånd i fråga, där människan i stort träder i bakgrunden, men även då måste man hålla isär olika omständigheter (t.ex. sättet att förbereda sig för resp. göra sig förtrogen med Gud), att det inte rör sig om en normal trance, d.v.s. en ren

medvetandeförträngning – vid vilken också mycket problematisk inspiration i spiritismens innebörd kunde förekomma, och som verkar försvagande på deltagarna. Vidare förekommer det att någon upplever något innerligt som vision, ljus eller idé och som därefter kan omsätta det i ord och skrift. Även direkt nedskrivning förekommer, dock vid fullt medvetande, vilket skall särskiljas från spiritismens automatiska nedskrift, vilken sker i trance.

Att den "Helige Ande" kan ha verkat genom ett budskap, gäller inte bara vid direkt tilltal ur andlig källa (: "..."). Även en tanke, ett samtal mellan människor eller en uppsats eller bok kan till slut också stamma från denna inspirationskälla, då den kan stimulera den mänskliga kreativiteten, så som människan själv vill.

Om den Helige Ande i allmänhet, jfr *Johannes 3,8 & 14,26* och *Huvudtexten i Kristusvägar, Del 1, Kapitel "Den första pingsthändelsen"*.

Om profetior i inskränkt bemärkelse av framtidsvisioner, se motsvarande kapitel i huvudtexten i *Kristusvägar, Del 2, t.ex. kapitlet "Om umgänget med profetior"*.

*) Här må också hänvisas till några ställen i Gamla Testamentet, när det gäller profetians karaktär - med det förbehållet, att förutsättningarna för den sedan dess har ändrats (den gamla typen av profetia hade vid tiden för Jesu liv praktiskt taget somnat in) och den väcktes på nytt: *Joels bok 3,1-2; Amos bok 3,7-8*

**) Ibland är det så att även folk som har en äkta kapacitet att inspirera kan utsättas för upplevelser som liknar mentalt störda tillstånd - där de inre dialogerna kan fortsätta tvångsmässigt och där personen inte kan hantera jordiska nödvändigheter. För att undvika sådana överdrifter så mycket det går kan det hjälpa att ta hänsyn till – förutom ovanstående aspekter – en del praktiska förutsättningar som: tillräckligt med sömn; lämplig näring, t.ex. med tillräckligt med B-vitaminer (vilket innebär försiktighet med fastande om man inte har tillräcklig erfarenhet av detta); en klar harmonisering med den önskade källan (Kristus); undvikande av alltför långa sessioner, med den medföljande tendensen att starta med ett mål och bli alltför exalterad, och efter intensiva inre upplevelser, tillräcklig ansträngning för att återvända till den nuvarande "jordiska" verkligheten; att med självförtroende bearbeta vad man hört; att medveten om sig själv bearbeta vad man hört. Hjälpare, spirituella guider (t.ex. präster), terapeuter etc. kan bara hjälpa till praktiskt om de har speciell erfarenhet / kunskap vilket innebär att de inte bara tar det förvirrade tillståndet allvarligt, utan även det oförvirrade grundläggande fenomenet.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Till vad behöver jag en kyrka eller en gemenskap ?

Det är å ena sidan möjligt att finna en helt personlig, inre förbindelse till Jesus Kristus och till Gud. Detta är kärnan. Man kan t.o.m. ledas fram direkt av Gud till den nödvändiga yttre stimulansen, om man är känslig nog att lägga märke till hans fingervisning.

Det finns dock ytterligare en nivå för denna förbindelse, som först utvecklas i gemenskap med andra: "Där två eller tre är församlade i mitt namn, är jag mitt ibland dem" (Matteus 18,19-20). Detta är då helt enkelt det, som ordagrant sägs. I mindre grad möjligt att uppleva, men i princip vore detta också möjligt på avstånd, när människor till exempel tar kontakt med varandra vid en bestämd tidpunkt. En mystiker kan uppleva en sådan förbundenhet till och med utan avtalad tid. Detta vore dock för de flesta ett alltför högt krav. Människan är i de flesta fall inte född att vara ensam.

Denna form av bönegemenskap kan till exempel resultera i en privat krets med regelbundna sammankomster i hemmiljö. Vidare kan den upplevas i en kyrkoförsamling eller i en annan individuellt anpassad trosgemenskap. Även om därvid den ena eller andra kyrkan skulle överbetona sin roll för de troende mot bakgrund av sina traditioner, ändrar detta ingenting av det meningsfulla i saken.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

De sju inseglen

Den följande visionen skildrar först de "24 äldstes" dyrkan av Gud, som "sju andar inför Guds tron" och de "fyra gestalterna" – varmed olika uregenskaper uttrycks samt skapelsen. Sedan skildras, hur endast "lammet" – med Kristi attribut – kunde öppna boken med de sju inseglen - *Uppenbarelseboken 4 - 8, 1*. Denna vision utspelar sig i "himmelriket" – i detta sammanhang på det gudomliga området. Först skildras inseglens innebörd på en nivå, vars krafter kännetecknas med symboler – fyra olikfärgade hästar resp. ryttare. Från förändringar på denna nivå, liknande en målande drömnivå, utgår här endast indirekta verkningar på jordelivet.

Trots den primärt mot utvecklingen av denna psykiska nivå i stort inriktade karaktären i dessa avsnitt heter det därför i början "Jag vill visa dig, vad som skall ske efter detta", det vill säga efter de sju församlingarna. På motsvarande sätt försökte R. Steiner och Arthur Schult att antyda ytterligare sju "insegelkulturer" på jorden, som hänger ihop med reningen av resp. medvetandenivå. Den ur Kristusinspirationer i Mexiko uppkomna "Det sanna livets bok" lägger i de 7 inseglen hela den gemensamma historien från "Kains och Abels" tid ända till den kommande fulländningens tid.

I alla fall möjliggör denna text ingen klar identifiering med vår tids fysiska jord. Om man i vissa frikyrkor i lugn och ro skulle tänka efter i denna riktning, kunde man möjligen förmoda vaga likheter mellan de fyra första inseglen och de båda världskrigen, den anslutande terrorbalansen mellan öst och väst samt hunger och farsoter. Religionsförföljelser och katastrofer av kosmiskt ursprung skulle möjligen läggas därtill: Meteoror, jordbävningar, eventuellt polvändning / polsprång. Se dock kapitlet "De sista sju plågorna".

Texten redan den scenen i Johannesevangeliet 2 – bröllopet i Kanaan och Jesu fördrivning av månglarna och växlarna ur templet – se *vårt kapitel därom* – påminner i sin gemenskapsgrundande resp. stridbara karaktär om dessa avsnitt.

Förutsade Jesus i kapitlet 5 i *Johannesevangeliet* uppdelningen av andarna i goda och onda, så övergår skildringen mellan det sjätte och sjunde inseglet till den själsliga "förseglingen av de utvalda från tolv stammar" och "de utvaldas triumf i himmelriket".

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

De sju basunerna

Även änglarnas vision med de sju basunerna utspelar sig i "himmelriket" - *Uppenbarelseboken 8, 2 - 11, 19*. De "heligas böner" som stiger upp och också den på jorden nedsända "elden från altaret", liksom också basunerna själva, använda som instrument inom huvudets domäner, speglar en mer andlig nivå, liksom det också skulle vara i drömmar med liknande symboler. Den är här utgångspunkt för de förändringar, som delvis kan nå ända in i det jordiska, där allehanda skuggor virvlas upp.

Trots denna i första hand andliga, ickefysiska karaktär försöker man också här att inordna den efter inseglen, t.ex. som jordiska "basunkulturer". Att även i våra dagar väcka gensvar, är svårt: Det vore inte uteslutet att se skogsdöd och gifter i sammanhang med betydelsen för

den första och andra basunen. Vid den tredje basunen har flera lagt märke till, att den facklan, som föll på 1/3 av vattnet, heter Wermut = Tschernobyl. Den fjärde basunen kunde framhäva en stjärnkonstellation, som t.ex. i mitten av augusti 1987 förelåg en kosmisk triangel av alla planeter. Utan åberopande av apokalypsen, men med hänvisning till det apokalyptiska antalet 144 000 människor – "regnbågskrigare" på indianska – mediterade då delar av New-Age-kretsarna över den förmenta början resp. stationen på vägen till en ny tidsålder. Den femte basunen – rök från avgrundens djup, stål hårda gräshoppor, fem månaders kval... – kunde ge intryck av, att Gulfkriget (1991) kunde vara åtminstone en yttre avbild på denna basuns kraft och dess fortsättning i den sjätte basunen. Den sjunde basunen leder in i "Guds tempel", återigen beledsagad av blix och röster och dunder o.s.v., vilket också kan ha en inre, mystisk innebörd.

Vid den sjunde basunen förekommer också röster, enligt vilka på detta stadiet "vår Herres och Kristi världsriken" redan är verklighet. Åtminstone på en andlig nivå har redan något blivit beslutat, som på jorden ännu inte är helt genomarbetat. "Basunernas" kraft kan liknas vid den som ligger i "Kristi förklaring" (*Matteus 17 och vårt motsv. kapitel*) och lärorna kring den, liksom i bergspredikan (*Matteus 5-7*) o.s.v.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

De "sju dundren" och de två profeterna

Efter den sjätte basunen "talade sju dunder", vars innehåll Johannes skall "försegla" och inte skriva ned. Då "mäts templet i himmelriket". Två profeter dödas och uppväcks. *Uppenbarelseboken 10, 11, 14*. Här kan en likhet med Lasarus' uppväckelse enligt evangeliet konstateras - *vårt kapitel därom och Johannes 11*.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Kvinnan och draken

I alla faser av skeendet deltar de andligen bärande krafterna och olika motsträvande krafter. I texten skildras än ena sidan noggrannare, än den andra. Tecknet i skyn, "Kvinnan med solen som klädnad och med månen under sina fötter, och på hennes huvud en krona med tolv stjärnor" - *Uppenbarelsen 12* - visar omisskännligt "Sofia", som himmelens resp världens moder, mindre som jordens moder - se kapitlet "*Den första pingstuppelevelsen*" i detta arbete. Hennes delvis antagna relation till Maria har redan nämnts. Maria bodde i ålderdomen också med stor symbolkraft i en grotta, i vilken tidigare modersgudinnan Kybele hyllades, för att här ta upp en ny aspekt. Hennes "barn" i Uppenbarelsen – ett barn till ett himmelsväsen skall först också ses som himmelsväsen –, som senare skall styra människor med "en spira av stål", det vill säga bl.a. med en ständig uppmaning till deras uppriktiga, individuella kärna, syftar på ett visst uppträdande av den kosmiske Kristus. Man kan också översätta detta med "en stav av stål" och den är sålunda inte endast en kungasymbol, utan också en symbol för "den invigande" och kan också ha att göra med de "himmelska härskarorna". Mer därom i kapitlet "De sista sju plågorna (vredesskålarna)".

Här blir delvis ett förhållande mellan fottvagnings karaktär och den föregående smörjelsen genom Maria i Betania möjlig att förstå - se *vårt kapitel "Kristus och fottvagningen"* och *Johannes 12, 13*. Även återupptagandet av nyfödsel-motivet på allt högre nivåer i utvecklingen finns med där.

"Draken" med sina negativa änglar är frånsidan. Genom "Michael och hans änglar" besegras de i Kosmos, och blir nedkastade till jorden. Himmel och jord skyddar nu kvinnan mot dem.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Det sjuhövdade djuret från havet

Även de båda andra negativa krafterna förekommer i denna vision, först de mer på önskingar och lättfärdighet inriktade - *Uppenbarelseboken 13, 1-10; jfr vårt kapitel "Frestelserna" och Johannes 13, 1-10 och Matteus 4, 5-11*. De sju huvudena tyds senare i Uppenbarelsen själv som "sju berg, på vilka skökan i Babylon sitter" och bergen återigen som "sju konungar". De tio hornen tyds i Uppenbarelsen själv som "tio konungar", som är av samma mening och som överlämnar sin makt till detta odjur.

Bl.a. på grund av de "sju bergen", som bl.a. kunde påminna om de sju kullarnas stad Rom, finns de kristna frikyrkorna, som ser påvedömet i den "skökan i Babylon". Det verkar dock något långsökt och trots den historiska problematiken inom den katolska kyrkan inte tydligt belagt av övrig symbolik. Uppenbarelseboken 18:11-23 är relaterad till världshandel. Se kapitlet "De sju skålarna med vrede, slutet för Babylon...". "Bilderna" av den här besten – jmf nästa kapitel Uppenbarelseboken 14 – kan vara relaterad till falska "bilder" (föreställningar) av Jesus. Det skulle också kunna hänga samman med ett tvångsmässigt eller kultliknande beroende av multimediaapparater.

Detta odjurs, förfriska krafter, som ligger till grund, kan särskilt förvandlas genom den kraft, som har beskrivits i *vårt kapitel "Gisslingen" - Johannes 19, 1*.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Det tvåhornade odjuret från underjorden

Här har vi den negativa kraft, som riktas mot materialistiska saktvång - *Uppenbarelseboken 13, 11-18; jfr vårt kapitel "Frestelserna" och Matteus 4, 1-4*.

Sambandet med märkningen av människor i pannan och i handen, liksom talet 666 i dessa kapitel, som förutsättning för att kunna köpa och sälja, finner man redan särskilt tydligt återspeglad i världsskeendet. Utvecklingen av möjligheten att sammankoppla datorer i nätverk, av kreditkort, av streckkoder med tre dubbelstreck som avgränsare = 666 i denna kod, de i Kanada redan utvecklade resp. de i Malaysia i ett stort försök testade apparater för personmärkning i pannan eller i handen, beteckningen "La bête" = "odjuret" för djuret i den gamla EG-clearingcentralen i Bryssel, en internationell bankkod 666, o.s.v., visar en tendens. Hur omedvetet eller medvetet eller möjligen med humor vissa beteckningar må ha kommit till stånd. Det bibliska "odjuret från underjorden" är också identiskt med "Avguden Mammon".

En ytterligare, ännu inte helt passerad tendens är också, att man angriper de alltmer dramatiska miljöproblemen först med verkningslös teknisk miljökosmetik och därefter med en kanske desto mer med en bedräglig, teknokratisk miljödiktatur, istället för att låta verksamma demokratiska, resp. av befolkningen medvetet understödda massiva förändringsimpulser få en ordentlig chans. Möjliga manipulationsmekanismer bringas närmare sin upplösning genom en klar insikt om deras karaktär. Denna process med den kraft, som nämndes i samband med törnekröningen – se *vårt kapitel och Johannes 2 – 3 – hänger ihop..*

Även i kapitlen om draken och de båda odjuret finns möjligen vissa likheter med företeelser i samtiden, men är ändå inte hela innehållet. Det hela utspelar sig, som nämnts, inte endast på den fysiska jorden. I den därpå följande förnyade visionen om de 144 000 (Uppenbarelseboken 14) förekommer på nytt flera väsen resp. änglar efter varandra, som "skördar" två olika människogrupper på jorden. De med odjuret förbundna kastas i "Guds vredes vinpress", det vill säga de utsätts för naturlagarna. Dock må till detta sägas, att Uppenbarelsen i verkligheten inte känner till någon "evig förbannelse", utan att allt till slut kan komma till Gud, och i högre mening allt är omgivet av Honom. *Jämför: Uppenbarelsen 22 och hithörande kapitel om den "Nya jorden" i denna skrift.*

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Die "sista sju plågorna" och "Babylons" ände; Kristi återkomst

De, som förblev ståndaktiga mot odjuret och dess bild, dyker upp i nästa vision, på en nivå, som beskrivs som "ett glashav blandat med eld". Ur "himmelens tempel" kommer på nytt sju änglar, med de "sista sju plågorna", som de ur "sju gyllene skålar fulla av Guds vrede" släpper loss på jorden, på "havet", i "vattendragen", i solen, på "djurets avföring", på "Euftrat" och i "luften" (*Uppenbarelseboken 15,5 och 21*).

Å ena sidan ser vi här en än högre medvetandenivå i arbete, å andra sidan kan denna förorsaka ett ännu djupare och mer existentiellt uppvirvlande av alla jordens element och av den synliga delen av det omgivande Kosmos: Bölder, gifter, lidande, brand, mörker, negativa "andar" och en världsomfattande katastrof med kontinentalförskjutningar, sättningar i jordskorpan och översvämningar, meteornedslag, inklusive en tredelning resp. förstörelse av den materialistiska civilisationen "i Babylon" - *Uppenbarelseboken 17 - 18,24*. En möjlighet resp. ett "tidsfönster" för ett skeende i denna riktning visade sig redan vid det sjätte inseglet.

Det är också här möjligt, att till slut lägga större tidsrymder till grund. Dock tyder Jesu *avskedstal (till exempel Markus 13)* och många profetior, som uppstod i anslutning till Johannesapokalypsen, entydigt på en central omvälvning omkring år 2000, som skapar helt nya förutsättningar. (Se ovan: Om umgänget med profetior). Vetenskapliga, till sin innebörd ännu inte helt erkända fynd visar i samma riktning. Den massiva minskningen av jordens magnetfält och en under tiden tillkommen ovanlig ansamling av jordbävningar och vulkaniska aktiviteter, solens "ljusökning" oberoende av dess klassiska aktivitetscykler, liksom förloppet under den maximala solaktiviteten under 2000/ 2001 visar vakna människor, att något ovanligt är i görningen.

Om magnetpolerna plötsligt skulle förskjutas kraftigt eller magnetfältet t o m föll samman och sedan skulle byggas upp igen i omvänd riktning, vilket har förekommit flera gånger i jordens historia, skulle det leda till en geologisk omvälvning. Den skulle inte endast inleda en ny situation för mänskligheten, utan också en ny tidsålder i jordens historia. Om den magnetiska "Van-Allen-gördeln" som omger jorden, till exempel tidvis skulle förlora sin sannolikt skyddande funktion gentemot partiklar och "kosmiskt damm", kunde även de i profetiorna förbådade meteornedslagen lätt bli verklighet.

Bl.a. egna insikter tyder visserligen på, att den av många författare fruktade omfattande förstörelsen inte eller inte längre måste bli verklighet, varken i form av ett tredje världskrig med kärnvapen eller genom en total ekologisk katastrof eller i betydelsen av teorin om rotationsaxelns polsprång eller dess vändning inför den kosmiska bakgrunden. Mycket har ändrats i underlaget för sådana visioner.

Eftersom å ena sidan apokalyptiska processer med gudomlig inriktning, å andra sidan manipulationer av många av naturens processer genom delar av mänskligheten som förblivit egoistiska, och deras "Eliter" verkligen är aktiva jämte vissa positiva mänskliga inflytelser, **kunde begränsade jordförändringar med "nyjusteringar", som räcker ända till det astronomiska, bli oundvikliga, utöver förändringar i mänskligheten och i dess medvetande.**

Ofta förutspåddes "antikristna" diktatoriska strävanden hos dem, som vill behålla sin makt, liksom också förkortandet resp. slutet på denna gamla tid genom den nämnda omvälvningen under upp till tre dagars mörker. Denna förändring kan följaktligen inte helt enkelt avfärdas som nonsens.

I detta sammanhang görs genom Marievisionen från Garabandal en profetia om en "stor varning", som skoningslöst kommer att få alla människor i hela världen att i sitt inre förstå, vad de måste (låta) övervinna inom sig jfr Joh 16: 8; Uppenbarelseboken 14:6-20 -, om de vill hitta vägen till ljuset (jfr Joh 16 : 13). Detta skulle vara förbundet med ett synligt varsel på himlen. Inom loppet av ett år därefter skall ett "stort (helnings-) under" ske, och ett tecken skall lämnas kvar i Garabandal. Endast om mänskligheten därefter inte besinnar sig och vänder om, skall den mångfaldigt förutspådda stora "straffrättegången" ("vredens skålar") hållas och visa sig som "en eld på himlen"(se dessutom i Matt 24 : 28). (Franz Speckbacher, "Garabandal" sid 120... De kommentarer, som marieuppenbarelser, som man kan hitta i litteraturen, är mestadels gjorda ur en strängt katolsk aspekt, och bör inte vilseleda eller undanhålla, att de profetiska förutsägelseerna är avsedda för hela mänskligheten.) Efter detta skulle man behöva tänka över allt på nytt.

En möjlighet till förberedelse skulle kunna vara, - vid sidan om utrensningar i det egna livet – att redan nu be om en starkare (renande och upplysande) inverkan från den Helige Anden. En bön.

I nyare "tillkännagivanden" o.s.v. talas om en "nollzon", enligt vilken de, som är mogna nog, på jorden dyker ned i ett kosmiskt-spirituellt kraftfält – ofta inte helt exakt benämnd "fotoncirkel" – där de kan leva fysiskt med de färdigheter, som "ljusgestalter" av en högre dimension besitter (se kapitlen "Uppståndelsen" och " Fredsriket").

Det förbeådas också hjälpkationer som då och då förekommande "hänförelser" genom Kristus eller genom av änglarna förberedda människor eller genom tillfälliga bortföranden och andra hjälpåtgärder genom positiva utomjordingar. Varifrån man ska hoppas på hjälp, måste var och en på basis av sin religion eller världsåskådning veta själv. Eftersom det också i kosmos finns ljus och skugga, är det bra att, i betraktande av den sannolika komplexiteten i skeendet, be Kristus om vägledning i allt, och **att använda sig av sin egen differentieringsförmåga, – ty den är en typiskt jordisk väg i riktning mot enheten, i samband med det, som ovanifrån tillkommer av nya krafter.**

Den här perioden handlar framför allt om det sista möjliga beslutet i varje persons själ vad gäller om man vill fortsätta att delta i utvecklingen mot det kommande "Fredsriket" som Gud förberedde för jorden. **Det här steget avslutat med Kristus andra ankomst** ("Kristi återkomst": se även Uppenbarelseboken 19; jmf. Uppenbarelseboken 12; Matteus 24:30; Apostlagärningarna 1:6-8.) Han kommer inte bara som en människa som fötts på jorden utan som kärnan av något mer omfattande – annalkandet av Guds himmel (och det bortom) och jorden; av ande, (sinne och) kropp. Inte desto mindre beskrivs det som om Kristus kommer tillbaka som en verklig varelse - inte endast i sin kraft att spiritualisera mänskligheten som en del modera grupper antar. Detta är av betydelse för alla, inte bara Kristna. Koranen beskriver även Jesus andra ankomst som vittne för sitt folk på "Domens dag". Man kan dra slutsatsen från profetian hos flera andra religioner att deras profeter också kommer att spela en roll under samma period, genom att hjälpa sina anhängare att förstå vad som pågår.

Även för detta steg i Uppenbarelsen passar inget bestraffningstänkande. Det framstår snarare som en del av ett logiskt koncept, som är inställt på ytterligare ett utvecklingssteg för jorden. Att uppleva det, var det än månne vara, som gemensam passage till något högre, varvid alla till slut kommer att finna en nivå, som är lämplig för deras egen utveckling, utgör utmaningen. **Den som tar till sig och omsätter de nödvändiga förnyande krafterna med god vilja, kan snarare uppleva det positiva i dem och ändå ha medkänsla med världens lidande. Den som däremot inte vill släppa in det nya, upplever det som något som kommer instörtande utifrån. Det är den egentliga karaktären hos "domstolen" resp. hos "den yttersta dagen" i apokalypsens mening. Människan har stor valfrihet, men, liksom också annars i livet, måste hon ha bestämt sig till en viss tidpunkt, annars kan inget beslut också vara ett beslut – de "Ijumma" ses enligt Uppenbarelsboken inte med blida ögon i sammanhanget (se "De 7 kyrkornas" med tillägg). Uppdelningen av själarna hör också, på vägen till slutlig enhet till kärnan i apokalypsens skeende.**

De "sju plågorna" – den sjunde slutar med en röst från himlen "Det är timat" – motsvarar korsfästelsen och det därvid yttrade "Det är fullbordat", se bl.a. *Johannes 19 och vårt kapitel därtill*.

Mystiskt/genom inlevelse kan redan idag upplevas, hur jorden lider och ropar på hjälp, ja, hur den förbereder sig på den "svåra förlösningen". Korsfästelsen resp. "graven" som passage till uppståndelsen gäller här hela jorden och sträcker sig långt utöver denna i sina konsekvenser. Även här kan anas, liksom nämnts vid evangeliernas olika steg, att passagen från korsfästelsen via ett tillstånd bortom liv och död till uppståndelsen idag verkar som en enhet, så att också med denna utgångspunkt, de "sista plågornas" steg kan ske utan katastrofer av typ "världens undergång".

Eftersom den här profetian är komplex (se det första kapitlet i "*Johannes uppenbarelsen*"), kan den verkliga utvecklingen i världen vara mer avancerad än den förefaller för folk som tittar på speciella detaljer i profetian som inte visas fullt ut. Andra områden visar farsoter, som är ännu mer "avancerade" än de som beskrivs i stora drag i Uppenbarelsboken.

En komplettering: Även de nya böckerna av *Wladimir Megre om den visa sibiriska kvinnan Anastasia* (Wega-Verlag, Neufelderstr. 1, DE-67468 Frankeneck) innehåller den inre kunskapen, att de gamla världskatastrofprogrammen kan förändras och att målet är att optimera allt med hjälp av människor och i överensstämmelse med Gud. Men det betyder inte heller, att allt kan fortsätta som hittills.

Fråga:

Skulle jag vilja att Jesus Kristus, som förutsagts, åter tydligt uppenbarar sig och förändrar människornas liv och världen?

*Scenarier (endast tyska eller engelska versionen).

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Det (verkliga) "tusenåriga fredsriket"

Efter genomgåendet av tiden med de "sju plågorna" följer den kosmiska visionen om den från himmelriket återvändande Kristus – "kallad trogen och sannfärdig" – med sin "här" av vitklädda. Därmed avses inte dagens mänskliga pseudo-Kristusgestalter. Den "falske profeten" (med felaktiga/ensidiga föreställningar om Jesus...) störtas. Det "tusenåriga riket" som börjar då - *Uppenbarelsboken 20, 1-6* är inte precis ett imperium. Just samhällets "Stora maskineri" och dess yttre negativa krafter och manifestationer

fördöms.

[Update English/ Deutsch.](#)

Detta stadium är besläktat med Kristi uppståndelse (*Johannes 20-21; och vårt därtill hörande kapitel*). Även i själva texten kallas det den "första uppståndelsen".

De negativa krafterna är dock inte helt upplösta. Enskilda människors ofullkomlighet måste även i fortsättningen bearbetas, vilket dock nu är lättare att göra.

Efter "tusen år" dyker resterna av de negativa krafterna med förnyad kraft åter upp, för att sedan t.o.m. lösas upp (*Uppenbarelseboken 20, 7-10*). Se även nästa kapitel.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Den "Nya himmelriket, den Nya jorden och det "Nya Jerusalem"

Efter det "1000-åriga riket" kommer den sista "världsdomen" också över de döda: "Och böcker blevo upplåtna" – överjordiska anteckningar om allt, som hade skett i livet, - och "en annan bok blev upplåten ... det var livets bok", som var det egentligen avgörande.

Utvärderingen av livet resp utvecklingsnivån är grunden.

Först efter den förtärande elden över den på nytt vilseledda hären, och när "djävulen blivit kastad i samma sjö av eld och svavel" enligt *Upp 19, 19 - Upp 20, 3 nu i Upp. 20:11-15* – kommer det nya himmelriket och den nya jorden närmare - *Upp. 21-22* . Vilka tidsrum det gäller, lämnas öppet.

Kristi motto är "Se, jag gör alla saker på nytt" – utan undantag - *Uppenbarelseboken 21, 5* - Även detta "nyskapande" har dock likheter med det, som tidigare redan spreds till enskilda och i stort som oförgängliga värden. Därför förblir dagens gärning också viktig för dem, som idag förväntar sig nästan apokalyptiska tilldragelser.

I det nya himmelriket – i texten nämnd före jorden och det nya Jerusalem – antyds något som liknar en kosmisk himlafärd. (Jämför: Himmelsfärden i evangelierna, *Lukas 24, Markus 16 och vårt kapitel därom*). Låg hittills beskrivningens tyngdpunkt på jorden, träder nu innebörden i skeendet för det synliga och osynliga "himmelriket" i förgrunden. Här menas inte Guds eviga himmelrike bortom tid och rum – det förblir oförändrat – utan framskapade världar. Det kan visa sig, att den lilla planeten jord, mätt också med kosmiska mått inte endast är ett "utvecklingsland", utan vid lösningen av sina problem har en mer omfattande, högst specifik uppgift. Problematiken, på grundval av stor mänsklig frihet och stora komplikationer i det materiella vore enligt Lorbers mening och enligt andra utsagor inte så lätt att finna i alla andra möjligen "bebodda" världar, inte heller de negativa krafter, som enligt Johannes' visioner "kastats ner på jorden " och nu i deras "brinnande träsk". Liksom Jesus inverkade på mänskligheten, skulle en motsvarande genomgång av hela mänskligheten resp. hela jorden tillsammans med Kristus säkerligen ha en förnyad, utvidgad inverkan.

Den sedan förnyade "Nya jorden" och det därmed förbundna skeendet hos det till jorden nedstigna "Nya himmelska Jerusalem" liknar det hos pingsthändelserna (*Apostlagärningarna*), också detta dock med kosmisk måttstock. Detta är inte det geografiska Jerusalem. Jordan står i ett utbytesförhållande med det omgivande kosmos på olika nivåer.

"Och inget bannlyst kommer mer att finnas - andra översättningar: inget mörker o.s.v. - ...och Guds och lammets tron kommer att finnas däri" (*Joh 22 : 3*). I konsekvens betyder det, att **här förlöses också de negativa resp. dödsbringande krafterna, världens splittring är upphävd. Världen framträder här över huvud taget för första gången som en medveten helhet**, ett tillstånd 'i Guds närhet', som i visioner o.likn. visserligen kan att anas, men är

omöjligt att beskriva. En svag avbild av detta tillstånd vore, om **från någon punkt i det inre livet alla andra punkter kunde stimuleras, bli en erfarenhet, som kan uppträda på vägen, d.v.s. "Allt i allt"**. I Gud finns redan den högre enheten av allt.

Skapelsens gudomliga föredöme – A – och den nya skapelsen med de medvetet åter med allt i Gud förbundna väsen – O – stämmer överens, och ändock består A och O var för sig. "Slutet" är alltså mer än en början, även om början redan innefattar allt. Som en allt genomträngande tendens att nå överensstämmelse på små delområden, t.ex. människan är det t.o.m. redan möjligt att uppfatta denna riktning i skeendet.

Det må här påpekas, att sig t.ex. i R. Steiners vision om skeendet på den "Nya jorden" syftar på en av tre i under jättelika tidsrymder på varandra följande "jordinkarnationer". Utan att här vilja ta ställning till detta, skall i alla fall om den "Nya jordens" karaktär nämnas, att denna, som den skildrats, också kommer ur en annan process, än – för att göra en jämförelse – en förkroppsliganderytm, så som den t.ex. i Hindukosmologin beräknades även för planeter och hela kosmos. Blir den en gång tagen på allvar, sträcker den sig längre än hittills kända eller förmodade slag av tillblivelse och förgängelse, i allt högre "oktaver" resp. "spiraler".

Även jämfört med de idag möjliga erfarenheterna förbleknar helt några teologers mening, som uppfattar apokalypsen endast som manande liknelser utan anknytning till verkligheten.

Jesu liknelser i evangelierna hämtades ur människornas eget liv, för att åskådliggöra synpunkter. Senare, fortfarande under sitt jordeliv betonade Jesus för lärjungarna, att han nu inte längre talade i liknelser, utan i klarspråk. Uppenbarelsen stammar inte ur det mänskliga livet. Överallt, där i själva texten tydningar görs, handlar det om direkta "motsvarigheter". Det vill säga på resp. medvetandenivå är det sedda något som är "reellt förekommande" som i dagens andliga forskning, till exempel R. Steiners. **Apokalypsen uppmanar visserligen också till exempel till att övergå från en teologi till en "teopraktik", att se vad som ligger i luften och låta "Gud i vår tid också träda fram". Gud handlar också genom människor** – men inte genom människors godtyckliga handlingar: människor ska inte spela Gud eller Apokalypsen. Människan kan utvecklas mer och mer längs med linjerna i Guds plan för världen - skapelseprogrammet.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Slutkapitel: Det kristna

Det egentligen kristna är Jesus Kristus själv, och förbindelsen med den närvarande Kristus skall därmed sökas inombords – "Sök och I skolen finna"–. Att ta dialogen med honom på allvar och att omsätta impulser därur, kan visa sig vara den mest direkta vägen att förstå honom. Därtill må denna artikel uppmuntra intresserade.

En annan väg, dock helt förenlig med den just nämnda "mest direkta" vägen är, att gradvis leta efter och integrera i våra egna liv de specifika kvaliteter, som Jesus Kristus förde in. Därvid kan de på nytt utarbetade fetstilta passagera i denna artikel vara en hjälp.

Dessa olika slags kännetecken, som det vore möjligt att utvidga, har det gemensamt, att Kristus uppenbarligen står bortom denna världs motsatspar (dikotomier). Han blandar heller inte samman de båda sidorna, utan de av honom framförda inställningarna utgör alltid en "tredje väg", som med utgångspunkt från en annan nivå kan integrera det fruktbara, ej från alla håll misslyckade, genom att förvandlar det förhårdade. Se härtill informationsrutan i slutet.

Ur de enskilda betraktade kännetecken skulle också uppstå ytterligare konsekvenser för äldre och nyare dispyter om samhällets strävanden . Många av dessa grupper uttalar åtminstone på en punkt något nödvändigt i det hänseendet, vilket andra grupper, som t.ex. sitter fast i gamla höger-vänster-motsatser inte tar hänsyn till. Dispyter mellan gammalt och nytt skulle – åtminstone under överskådlig tid – inte försvinna, utan i stället ersätta stela fronter med skenmotsättningar genom en dialog, och konfliktgränserna skulle komma på rätt plats; till exempel, kan man tjäna Gud eller göra pengar till Gud. Vidare skulle lämpliga människor, som tillsammans skulle kunna bygga upp nya projekt - som inte återigen riskerar att sluta i ensidighet - lättare kunna hitta varandra. Det som ej passar ihop skulle gruppera sig på nytt.

Även alla vidare betraktelser i denna artikel kan få praxiskaraktär, som går utöver studiet motsvarande den egna intensiteten och utvecklingen, även om en del genomgående synpunkter därtill finns på diverse ställen och inte upprepas i varje kapitel.

Denna typ av undersökning för alltså längre än många teologiska och andra riktningar har för vana att alltid "använda" Jesus för sina välmenande, men just ensidiga synsätt. Dessa betonade därtill de ställen, som passade in i deras resp. bild och bortförklarade de andra eller omtolkade dem eller ignorerade dem. Redan författarna till evangelierna under de första århundraden insåg, åtminstone ansatsvis, att det gick bättre att illustrera Jesu mångsidighet ju fler källor man kunde använda. De var inte så dumma, att de inte skulle ha lagt märke till olikheten i åsikterna. Däremot såg några moderna teologer det som en mycket stor upptäckt, att de kunde utnyttja olika källor med olika synsätt i de nedärvda evangelierna, till exempel en s.k. "källa Q", genast knuten till den förhastade frågan och dess avgörande, vilken av upphovsmännen som nu må ha haft mer "rätt". Det är nu möjligt att förstå, att de var och en på sitt sätt kan ha "rätt", med avdrag för deras resp. ensidigheter. Det kunde ge nya impulser för "Ekumenen".

Människor, som stöder sig på en annan religions- resp. världsåskådningsbakgrund, men inte är intresserade vare sig av ett kyrkligt förhärdat, ännu förflackat kristet sätt att tackla problemen eller inte kan se något meningsfullt i det, kan säkerligen också lära sig något av detta, på samma sätt som författaren av detta kapitel har lärt känna och uppskatta de mest olika riktningar. En del företrädare för andra religioner erkänner idag trots allt mer av de materiellt svårförklarliga sidorna hos Jesus Kristus, än många historisk-kritiska kristna teologer. Det borde inspirera de senare till eftertanke.

Dessutom **har i alla fall inte "kristendomens" religionsgemenskaper monopol på Kristus**. Hans sätt att närma sig problem kan ge människor kraft till enhet i mångfalden: Kärlek och en allvarlig vilja att förstå, en harmoniserande kraft. Denna utjämnar dock inte alla skillnader, utan bevarar kärleksfullt bredvid varandra det som kan förenas och låter det som verkligen är oförenligt bli synligt som just sådant. Denna till konvergens/närmande mellan olika strömningar bidragande kraft från Kristus har många gånger undanhållits den kristna världen. Även om man är intresserad av jordens räddning, är det tid för en grundläggande ny medvetenhet hos kristna om deras egentliga uppgifter – förutsatt, att de verkligen vill se sig som kristna.

[Tillbaka till sidans innehållsförteckningen](#)

Informationsruta : En kristen hållning - "i världen", men inte "världslig"*, en "Tredje väg"

Den, som – med Jesus som **förebild** och hjälp – söker förbättring från sin egen ofullkomlighet mot mer lovande egenskaper (jfr sidorna "... healing", "... etik", och "...bearbetning..."); måste först kanske

umgås mera sannfärdigt med sig själv, och först på denna grundval fundera över andra (i stället för att genast projicera allt på andra), jfr Matt. 5:3 "Saliga är de som är fattiga i anden";

- hörsamma samvetets signaler, och ändå också "lämna sig själv" (i stället för att bara förtränga allt), jfr Matt. 5:5, och 5:9 ...;
- uppmärksamma att man i själslig mening finns till också för andra, fastän ens eget välbefinnande kan vara en förutsättning för att kunna hjälpa andra (*jfr Matt. 5:7*);
- söka efter Guds levande ande, även om yttre former kan vara meningsfulla, (i stället för att stelna i blotta former), jfr Matt. 6:5-8... och Joh. 4:21-24;
- vara (religiös), och uppföra sig på motsvarande sätt, (i stället för att bara låtsas vara det), jfr Matt. 5:8;
- våga leva enligt sina nya insikter, även om hänsyn kan vara nödvändigt i förhållningssättet gentemot andra (i stället för att alltid bara ta hänsyn till vad som är viktigt i denna världen), jfr Matt. 5:15;
- trots nya insikter se sig själv i en anspråkslös, tjänande roll (i stället för att bli inbilsk), jfr Matt. 5:19 och Luk. 9:48...'

Den som genom en sådan mera kärleksfull och visare inriktning inte längre står i vägen för sig själv, kommer att finna, att kristendomen inte endast är ett sätt att leva, utan en verklig andlig väg. På denna väg kan han / hon också uppleva Jesus som en **kompass**, som gör det möjligt att finna en ny jämvikt bortom ensidiga avvägar:

Tavla

Vare sig upptagen av det yttre utan aktiv till det yttre	- eller utsvävande till det inre - och innerligt grundlagd
I stället för enkelt tänkande betrakta innehåll, problem och oklarheter	- eller simpel meditativ tomhet - i medveten meditativ stillhet (" <i>Öknens stillhet</i> ", i huvudtexten <i>Kristusvägar</i>)
Ana "den yttre Guden i himmelen"	- och låta Honom ta gestalt inom sig (" <i>Om dopet i Jordan ...</i> ", i huvudtexten <i>Kristusvägar</i>)
Se spåren efter den oföränderlige skaparen	- i det växlande (fria) livet
Studera lagbundenheten i den yttre världen	- och att känna av den bakomliggande ordningen i skapelsen
Vare sig helt leva ut sina drifter utan integrera dem	- eller förtränga dem, - och omvandla dem
Använda tid, rum och omständigheter, söka harmoni	- trots personligt oberoende därav (" <i>...Lasarus</i> ", i huvudtexten <i>Kristusvägar</i>)
Arbeta till det yttre	- och bedja innerligt (<i>Benediktiner-regel: "ora et labora"</i>)
Vilja förstå andras positiva bidrag (aktiv tolerans)	- och att utvecklas på grundval av den egna tron
Ta den rationella analytiska	- och "mytiskt" syntetiska hjärnhalvan resp bron mellan hjärnhalvorna på allvar
Känna subjektiv varseblivning	- och ändå söka den differentierade sanningen bakom de subjektiva betraktelsesätten

Lära av (konstruktiva) traditioner	- och att i sitt eget inre (låta) väcka dem till ett eget andligt liv
Utföra förberedande övningar	- och ta emot nåd (<i>kristen mystik, exercitier, ...</i>)
Tala till Gud personligen	- och i hans kraft
Älska sin nästa	- liksom också sig själv
Behålla sitt förnuft	- och ändå tänka längre
Vare sig flyta ut i rymden utan i sin helhet	- eller förhärda sitt ego - vara som en medveten cell
Hysa aktning för kroppen som instrument	- och växa själsligt - andligt
Ta emot rikedom och ansvar	- efter den "trånga porten"
Kämpa för riktiga beslut med sitt jordiska samvete	- och ana / känna Guds plan på en annan nivå
Lämna insikter vidare till andra	- och ställa in sig på det som är rimligt
Förändra i omgivningen / samhället	- det som har förädlats inombords
Ha medkänsla med lidandet i världen	- och glädjas åt Guds ledning
Delta i den andliga gemenskapen	- och som enskild individ sträva mot Gud
Visa respekt för folkens mångfald	- och låta den allmänmänskliga kärnan i allt frodas.

...Så visar sig Kristusvägar som en tredje väg bortom världens skenmotsatser - en väg till helt liv och till verklig spirituellt frihet genom Gud. Se härtill också de fetstilta stycken i huvudtexten, och t ex *Joh 17*, och "*Apokryfa evangelier från Naq Hammadi*":

Tomasevangeliet 22. Detta är ingen obeslutsamhet – som skulle hålla fast vid motsatserna som problem, och därför inte heller något "reflexmässigt tillintetgörande". (Bättre än obeslutsamhet vore många gånger alltjämt att antingen helt hålla sig utanför något ämne, eller att besluta sig för ett av de båda – i vetskapen om att någon annan precis lika gärna skulle kunna besluta sig för det andra.) **I stället för allt detta handlar det i den Tredje vägen om att tänka på att söka efter en överordnad ståndpunkt bortom de båda motsatserna, som möjliggör nya fria klarlägganden (förutsättningar, bekräftelser, teser, beslut) – och så löser det aktuella problemet.**

Den som klarar av livets svåra balansgång kan nu med större framgång fördjupa sig i Jesu ytterligare steg i evangelierna, dvs. Passionshistorien och Apostlagärningarna (pingst). Denna mänskliga förmåga att mer och mer närma sig Guds "sanna ljus" som döljer sig bortom världens ljus – *Joh. 1:9*, - är både utgångspunkten och målet för denna svåra balansgång. (Se vår huvudtext, del 1.)

Det finns ett samband mellan det, som är påbörjat i evangelierna, och det, som i större omfattning kommer till uttryck i Johannes' uppenbarelse, se vår huvudtext, del 2.

[Tillbaka till sidans innehållsförteckningen](#)

Del 3: 11 kapitel om olika teman och livsfrågor.

En bön om fred, liv och jorden

Den är uppbyggd på sådant sätt, att den första delen utan många förklaringar ger den för en verksam bön nödvändiga inställningen. Den delen kan ändras så, att den motsvarar den egna uppfattningen. I stället för den tredje delen kan också andra angelägenheter överlämnas till Gud. Man bör helst be långsamt och med inlevelsekraft:

Gud, mitt ursprung, min hjälp och mitt hopp!
I förening med Jesus Kristus tackar jag Dig för allt, som kommer ifrån Dig;
förlåt mig för det som har hållit mig borta från Dig;
jag ber, att Du i denna stillhet låter mig bli skapande genom Din Ande.

Led mig, så att jag inte skadar andra på min väg till Dig;
led mig, så att jag kan hjälpa andra i Din anda;
skydda mig på min väg*.

Inspirera människorna att överlämna avgöranden om liv och död i Dina händer **;
hjälp dem, som arbetar för Din skapelse***;
led Du denna värld till genombrott till Din förlovade nya tid.****

*) Här kan också andra inkluderas.

**) *Här kan också detaljer tas med eller i anslutning därtill bearbetas genom en meditativ betraktelse, som t ex 'att få ett slut på uppvigling till våld och motvåld', 'att genom problemlösningar dra undan ett av grundvalen för våld', 'att endast tillgripa sådana säkerhetsåtgärder, som låter fredliga medborgare behålla sina mänskliga rättigheter', 'att föra en fredlig dialog mellan olika religioners välvilligt inställda förespråkare', Matteus 5:9; 26:52. "Churches' declarations" in english. Se även Markus 12:30 -*

***) Den plågade naturen ropar på hjälp. Det vore på tiden att be Gud resp Kristus om skydd mot naturens lössläppta obändiga krafter. Det är dock ingen ersättning för den nödvändiga förändringen i människans förhållande till skapelsen.

****) Lukas 11:2; 21:31. Uppenbarelseboken 11:16; ... se även Fader Vår, Matteus 6: 7 – 15. Gott kan dela med sig av kärleken, som blir honom given.

I religionernas heliga skrifter betonades ursprungligen människans kamp mot sina egna skuggsidor och icke externa krig – vilket gäller såväl Bibeln som även Koranen, Zend Avesta och Bhagavadgita, Detta har senare ofta blivit förbisett eller missuppfattat. I dag förekommer dock ansträngningar, att ställa därigenom uppkomna likheter mellan religionerna emot värdeförfallet i denna egoistiska civilisation. Därvid behåller religionerna sina olikheter.

Se Mark 12:30 och 5. Mose 6,4.5. Böner relaterar till djup tro som i realiseringen – enligt Guds vilja – och att vara tacksam. Jesus ords som de återges i Johannes 16:23 innehåller i gammal arameisk text dessutom "låt svaret omringa dig" (jmf. Neil Douglas-Klotz: *Kosmos böner* Meditationer om Jesus ord på arameiska) Att be, leva och agera i samma „anda" hör ihop. De nya vinklarna på den här sidan motsäger inte de vanliga bönerna i kyrkorna. (...) Gud kan dela med sig av kärleken som ges till honom i alla kyrkor.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Grundval för etiska värden

Jesus Kristus satte värde på, att måttstocken för etiskt, moraliskt uppträdande ska leva i varje enskild människa, i stället för att endast verka på grund av trycket från en yttre lagstadgad norm eller sed. Detta förändligande kan heller inte åstadkommas genom att

"enträget hamra in" något utifrån, utan endast genom att leva sitt liv så, att "kärleken till Gud, till sin nästa och till sig själv" kan utvecklas. "Älska varandra" (Joh.13:34) är den kraften, som gör det möjligt att handla i överensstämmelse med det verkliga samvetet. Kärleken till Gud gör, att man kan ana dess högre mål. Där enskilda människor, par, grupper osv inbegriper denna universella kärlek, blir skillnaden synlig. Ju mera detta lever i alla människor, desto oviktigare blir yttre, detaljerade föreskrifter.

Likväl är därigenom innehållet, så som det t ex gavs i de äldre "10 budorden" i sig inte föråldrat, utan har blivit bekräftat. Innehållet i dessa budord lyder inte under grundlagen, men är i sina detaljer underkastat kulturella förändringar. Det intygas redan i redogörelsen från Mose själv, som väl till en början fick en högre form av etik förmedlad till sig, men som då lämnade en enklare version till den till synes omogna befolkningen. Dessa etiska grundval är i kristendomen, i judendomen och i islam såtillvida identiska, och i praktiskt taget alla andra religioner finner man besläktade former, som det visade sig i "deklarationen om världsetos från parlamentet för världsreligioner" (se vår sida till vänster: Endast på tyska och engelska websidor). Även en etik som uppfattas som "ickereligiös" eller humanistisk visar kopplingar till religiösa kulturers värderingar. I kärnan är det fråga om, att behandla andra så mänskligt, som man själv vill bli behandlad; att inte skada andra, utan snarare att hjälpa dem. Detta är väsentligt för levnadsödet, ty "vad människan sår, det skall hon ock skörda" (*Gal. 6:7; 2 Kor. 9:6*). Det är det minimikrav som krävs för överlevnad i ett samhälle som fortsätter att utvecklas. Detta är till slut också huvudkriteriet för deltagandet i den nya tiden, om vilket det i **bönen "Fader vår"** heter "tillkomme ditt rike!" (Matteus 6), och om vilken det i bergspredikan heter "De saktmodiga skall äga jordariket".

I vidare bemärkelse leder detta till synpunkter, som är livsviktiga för den mänskliga existensens mest olika nivåer. Etiken i bergspredikan betecknas också i några kristna kretsar i dag falskeligen som inte omedelbart användbar "uppfattningsetik". Den lämnar i praktiken visserligen inte automatiskt en handlingsinstruktion för t ex alla svåra politiska beslut. Men i slutändan vore den en måttstock även i det sammanhanget. Där en mänskligt avvägande så kallad "ansvarsetik" leder till beslut i samhället, som står i motsats till det som "uppfattningsetiken" förväntar sig av den enskilde i det privata livet, får man inte automatiskt förvänta sig, att Jesus skulle ha tagit samma beslut i frågan.

Varje individ har ansvar för sin egen andel i skeendet, och kan heller ej tillgodoräkna sig denna andel i utbyte mot andras misstag. En så ensidig skuldpåлага är inte alltid så korrekt, som det ofta är brukligt i rättstvister. Även grupper osv har ett medansvar genom de tvångsåtgärder, som de utövar, resp genom det positiva eller negativa "skolningsfält", som de representerar. I och med det skulle de därför också alla behöva en etik-kodex (som t ex några yrkesgrupper redan har). Utöver den individuella etiken skulle det alltså finnas ett behov för en "strukturell etik" för samhället resp för delar av samhället. Endast lagar med sina godtyckligheter kan inte ersätta detta.

Tavla

<u>Moses budord (2 Moseboken = Exodus 20)</u>	Koranens etik	<u>"Världsetos"</u>
--	----------------------	----------------------------

<p>1. Jag är Herren, din Gud. ... Du skall inga andra gudar hava jämte mig. (Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild ...)</p> <p>2. Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn, (ty Herren skall icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar hans namn.)</p>	<p>Jämställ inte Gud med någon annan gud... (sura 17, 22*)</p>	<p>(Den ömsesidiga förståelsen om ett "världsetos" gällde inte gudsbegreppet i de olika religionerna. Det var t ex på grund av buddhisterna gemensamt för alla, att de erkänner en "sista verklighet" – dvs något bortom den materiella verkligheten.)</p>
<p>3. Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den ...</p>	<p>...Vänd er på sammankomstens dag...till Guds tanke...(sura 62, 9*);</p>	
<p>4. Hedra din fader och din moder, (för att du må länge leva i det land, som Herren, din Gud, vill giva dig.)</p>	<p>Du ska vara god mot dina föräldrar..., tala vördnadsfullt till dem..., och ge släktingen, vad som anstår honom...(sura 17, 23-26*);</p>	
<p>5. Du skall icke dräpa / ta livet av någon.</p>	<p>Döda ingen, som Gud har förbjudit att döda... (sura 17,33 och 5, 32*)</p>	<p>Det innebär en förpliktelse till en kultur utan våld och med vördnad inför allt liv ...</p>
<p>6. Du skall icke begå äktenskapsbrott **</p>	<p>Och idka inte otukt! (sura 17, 32)</p>	<p>Det innebär en förpliktelse till en kultur med likaberättigande och partnerskap mellan man och kvinna (emot destruktivt umgänge med sexualitet ...)</p>
<p>7. Du skall icke stjäla.</p> <p>9. Du skall icke hava begärelse till din nästas hus.</p> <p>10. Du skall icke hava begärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans ox eller hans åsna, ej heller till något annat som tillhör din nästa.</p>	<p>När en man eller en kvinna begått stöld, hugg av dem handen... Men när någon... lovar att bättra sig, vänder Gud sig igen till honom... (sura 5, 38-41*)</p>	<p>Det innebär en förpliktelse till en kultur med solidaritet och ett rättvist ekonomiskt system ...</p>
<p>8. Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa / du ska inte ljuga.</p>	<p>Stå som vittne... för rättvisan, även om det skulle rikta sig mot Er eller föräldrarna och nära släktingar... sura 4, 135* (betr. bedrägeri se sura 2, 188*)</p>	<p>Det innebär en förpliktelse till en kultur med tolerans och ett liv i sannfärdighet ...</p>

*) Härtill fanns hos de olika religionerna många tillägg om olika detaljer. Det skulle kunna väcka förståelse för, att samma enskilda detaljer inte längre behöver vara rätt för alla. Man gjorde tidigare ofta heller inte tillräcklig skillnad mellan religiösa principer och detaljerade världsliga lagar, för att de ska kunna användas för dagens ändamål. Det betyder emellertid inte, att det vore eftersträfvansvärt, att innebörden i tro och lag visar allt större motsatser.

Redan efter den stora översvämningen – innan de nämnda 10 budorden – enligt den bibliska traditionen fanns det några grundläggande etniska principer som gällde hela mänskligheten, även efter israeliterna: - vördnaden för mänskligt liv (Gen 9:6), och att inte äta kött från levande djur. Den rabbiniska judaismen härledde senare versioner av 7 **"Gods bud enligt**

Noah för ickejudar: Du skall icke mörda; du skall icke plåga djur; du skall icke stjäla; du skall icke begå äktenskapsbrott; du skall icke dyrka andra gudar/ idoler (trots det faktum att ickejudar inte behövde dyrka Gud som judar); du skall inte missbruka Guds namn; du ska ha domstolar.

Det kan vara till hjälp att skriva upp sina egna konstaterade brister och positiva egenskaper som i en tabell och att därefter medvetet följa upp framstegen. Det finns flera möjligheter att arbeta därmed:

1. En direkt bearbetning av de egna problematiska egenskaperna med hjälp av händelser i livet. Goda föresatser osv. Detta förblir viktigt även för Jesus: "... se först bjälken i sitt eget öga ...". Även i Koranen räknas arbetet med sig själv som det "stora djihad", "det stora heliga kriget", dvs något som är mera utslagsgivande än alla yttre kontroverser.
2. Den direkta gottgörelsen och 3. Den direkta ömsesidiga förlåtelsen, så långt det fortfarande är möjligt. I annat fall bör problemen genom bön överlåtas till Gud för en vidare lösning och innerlig förlåtelse ges. Även detta förblir viktigt för Jesus – han talar också om att "inte slippa undan, utan betala till den yttersta skärven" (*Luk. 12:59, men se även under punkt 5.*)
4. Där det annars inte är möjligt, finns det också en möjlighet att utföra motsvarande goda gärningar för andra än dem, som har tillfogats skada. Mycket rättas också till indirekt av Gud, t ex om någon tar på sig allmännyttiga uppgifter. (Här finns också en flytande övergång från ren bearbetning av det hittillsvarande till fria stödjande gärningar, och då blir det relativt, 'den som sår och en annan den som skördar', *jfr t ex Joh. 4:37.*) Därvid gäller motsvarande Matt. 7:20 - 21: "... Alltså skolen i känna dem av deras frukt. – Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja".
5. "Be Gud i mitt namn", här om hans förlåtelse och nåd i den vidare utvecklingen i livet. Detta är den väsentliga hjälp, som en ren humanistisk etik inte kan ge. Då behöver ödet inte längre avlöpa mekaniskt, utan människan upplever sig då som under Guds ledning. Allt blir så bearbetat och vidareutvecklat, som det efter Hans högre vishet är bäst för den enskilde och hans omgivning.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Tillägg: Ett kort tillrättaläggande om moderna "Allt om avslöjande berättelser om Jesus "

1. I texten på webbsidan har några av de mest graverande ensidigheter om några teologiska riktningar redan korrigerats direkt eller indirekt – med hjälp av nya kunskaper och metoder. Här går man in på ytterligare en förvirrande förfalskning genom moderna "sensationsförfattare". Vi vill inte ytterligare främja publiciteten för dessa bestsellers, utan det följande bidraget är avsett för dem, som känner till den sortens litteratur, och som känner sig irriterade av den.

Med hänvisning till dödahavsrollarna från Qumran har dessa författare försökt visa, att de flesta berättelserna i Nya Testamentet om Jesus är felaktiga. De låter påskina, att Jesus och hans lärjungar osv i verkligheten helt enkelt var militanta upprorsmakare mot den romerska regimen. *

För att öka trovärdigheten inlindas denna tolkning i en sorts konspirationsteori: De 1947 - 1956 upptäckta skrifterna från församlingen vid Qumran lär till 75 % ha hållits hemliga, varvid i synnerhet lärda ur den katolska kyrkan lär ha haft kontrollen. Redan detta är helt enkelt fel – vilket härmed fastslås, fastän denna webbsida inte behöver rättfärdiga någon kyrka, och absolut inte accepterar något hemlighetsmakeri om kristna skrifter. Tvärtom var

de lärda team sammansatt av katoliker, protestanter, anglikaner, judar och till och med ateister. På grund av de många olika åsikterna om så många små och skadade småbitar dröjde det visserligen länge, tills allt blev offentliggjort. När emellertid den engelska originalupplagan av respektive litteratur "om förborgade saker" kom ut, hade 80 % av Qumran-texterna blivit offentliggjorda. 1992, ett år före utgivandet av en sådan sensationspocketbok, som förr som nu på bokryggen påstår, att 75 % av texterna ej är offentliggjorda, var också resterande texter offentliga. **

För att tolka innehållet fick författarna ställa upp en hel rad var och en för sig våghalsiga teorier, för att vid uppradningen sedan komma till ovannämnda resultat. En gång sägs det, att skriftrullarna inte var förkristna utan från Jesu tid. Dessa skrifter härstammar dock uppenbarligen från olika tider, och innehållet i dem är inte enhetligt. Församlingen i Qumran fanns under en längre tid. Den kan varken säkert jämföras med esséerna eller med de militanta zeloterna, som senare på något avstånd därifrån hade fästningen Massada. Qumran skulle eventuellt kunna jämföras med en modern spirituell ekoby. De måste ha haft kontakter åt alla håll. Från esséerna hade de väl några seder i modifierad form, och från de skriftlärda i Jerusalems tempel fick de anteckningar om tempelskatten sig anförtrödda – vilket bevisar, att de inte ansågs vara omedelbart delaktiga i dispyterna med romarna och därför bedömdes som en säker förvaringsplats. – Det kan också ha funnits kontakter med enskilda zeloter.

Författarna påstår också, att esséerna inte var asketiskt levande munkar utan militanta motståndskämpare. Allt, som finns bevarat om esséerna, tyder dock på en pacifistisk vegetarisk, strängt troende judisk-esotorisk sekt, som på grund av sina rentav zaratustriskt förefallande föreskrifter om renhet sökte avskildhet från den övriga världen, i det närmaste i än högre grad än munkarna idag. Vid den omnämnda bedömningen av esséerna som militanta människor drogs esséer och zeloter otillåtet över en kam, utan att detta motiverades tillräckligt.

Johannes Döparen, Jesus och Jakobus, som var Jesu (halv-) bror, påstås ha haft samma militanta motiv "som esséerna". Även denna – till råga på allt på föregående antaganden grundade – bedömning presenteras som ett faktum och kan inte bevisas genom skriftrullarna från Qumran. Jesus, Jakobus och Johannes kan där praktiskt taget inte identifieras någonstans på det sättet. "Rättvisans lärare", som uppenbarligen var en ledande personlighet i denna församling, måste identifieras med Jakobus, vilket inte är någon bevisbar teori. Även påståendet, att denne "rättvisans lärare" var en radikal zelot, är obevisat och osannolikt. Det kan dock vara så, att församlingen erkände honom som en högre – andlig – auktoritet gentemot tempelprästerna, som var i moraliskt förfall. Även det som finns bevarat om Jakobus själv, passar inte ihop med denna militanta bild. Jakobus – inte lärjungen Jakobus, utan Jesu broder, som efter dennes korsfästelse ledde den kristna urförsamlingen i Jerusalem – hade efter allt att döma en uttalat tolerant och utjämnande karaktär. Han fick så att säga ställa sig mellan Petrus och Paulus resp medla mellan de tvistande lärjungarna för att hålla ihop församlingen.

För att vidare kunna påstå, att Paulus var en romersk agent, som lär ha förfalskat allt, fick man ta till ytterligare en konstgjord konstruktion, nämligen att romarna som en skenmanöver hade iscensatt hans arrestering, vilket återigen inte på något sätt kan bevisas. (I vår text "Kristusvägar ..." går vi bland mycket annat ännu mera in på Paulus, bl a på att – oavsett i vilket förhållande någon står till dess traditionella sidor, t ex hans hållning gentemot kvinnor, så kan man i varje fall autentiskt urskilja hans visionära upplevelser och kunskaper); visserligen bara, om man gör sig besväret att över huvud taget ingående och praktiskt befatta sig med mystiska upplevelsesätt, vilket sensationsförfattarna uppenbarligen inte har brytt sig om.)

Skriftrullarna från Qumran är helt enkelt några av många övriga skrifter från den dåvarande tiden, som med varje liten mosaiksten lämnade upplysningar om några seder och bruk från den tiden. Några andra skrifter från dessa århundraden är sedan länge kända som apokryfer, och andra hittades först under senare tid (möjligen fynden från Naq Hammadi, som har en del att berätta om den tro, som tidiga kristna i Egypten bekände sig till.) Säkert är dock, att människorna i Qumran trodde på Gud, och att de i fråga om en del uppfattningar och seder var besläktade med Jesu läror, nämligen de läror som står i Bibeln och inte de, som sensationsskribenterna påstår kommer från en militant Jesus. Det är absolut möjligt, att Johannes Döparen ursprungligen härstammar ur dessa strängt troende kretsar hos esséerna resp qumranerna, eller i varje fall var en allmänt ansedd gäst där. Likaså är det tänkbart, att Jesus har mött dessa människor. (På vår webbsida "Kristusvägar" förklaras också, att han rörde sig i många kretsar, och att han därmed inte automatiskt härstammar ur respektive skola, vars anhängare han mötte.)

2. Andra författare anslöt sig också till den tidigare nämnda spekulativen vad gäller Jesus med många detaljer som hör samman med judisk historia men utan att lösa de nämnda motsägelserna. Genom att minska Jesus återuppståndelse i en del delar av den här litteraturen till en historisk reell, ren återuppståndelseritual liknande de den vid de gamla Egyptiska kungarna och möjligen esséerna och senare traditioner som stammade från dem, och de lät inte läsarna ta del av det förnyande bidraget som Jesus gav i den här frågan. Det skulle inte ha skadat relationerna mellan historiska grupper som esséerna och Tempelordern om de hade klarat sig utan sin trossats mot återuppståndelsen. Det rent mystiska sättet att se på Jesus underverk försvann redan under den första kristna tiden eftersom det var för svårt för en del tidiga judisk-kristna och gnostiska grupper att förstå och av det skälet är det inte meningsfullt att försöka bevisa att det de hade förstått var den fullständiga sanningen när man tar hänsyn till deras tro. Andra förstod andra delar av sanningen, vilket syns, till exempel, när man ser på hur många tidiga Kristna som trodde på en mer universell betydelse av återuppståndelsen och det finns även de som använde "diskussionspappret", känd som "Gospel of Philip" för detta. Paulus som var perfekt lämpad att spela "ande" var inte den enda källan till dessa traditioner som höll undervisningen i den fysiska och spirituella omvandlingsnaturen av återuppståndelsen levande. De som har lite respekt för den vitt accepterade versionen som förts vidare genom historien av kyrkorna kan lättare närma sig sanningen än de som utan eftertanke förkastar allt som inte stämmer överens med deras tro. När sådana aktiviteter leder till ett kontinuerligt förtal av Jesus Kristus kan de ha spirituella konsekvenser som överträffar ett rent humant perspektiv.

3. De fanns även spekulationer om flera "gravar med Jesus ben" i Israel och även på andra ställen. I samband med Mellanöstern, med gravplundrare, om t.ex. en benbehållare från en sådan grav stals och det finns tusentals sådan behållare som lagras på museum, och där benen om de var där, gavs bort för att begravas igen etc. Det är nästa omöjligt att få trovärdig igenkänning av personerna. Så de ofta använda namnen på behållarna bevisar ingenting. Inte heller sannolikhetsberäkningar kan utesluta likartade namn i olika familjer. Holistisk historisk forskning skulle inte utgå ifrån antagandet att återuppståndelse i den traditionella betydelsen inte kan ha varit möjlig. Dessutom – istället för att ta upp profetian som kan relateras till Jesus enbart som en källa till hopp om Jesus 2000 år senare - kan man idag ta hänsyn till att denna inspiration kan peka på något verkligt som ännu inte utforskats förrän det händer.

Ytterligare information om detta (på engelska): <http://dukereligion.blogspot.com/2008/01/talpiot-tomb-controversy-revisited.html>

* 4. Det finns fler spekulationer om Jesus liv som leder till olika idéer. T. ex. en tes att Jesus skulle ha varit en anhängare till kyniska skolan, en grekisk filosofiskola... Det fanns ännu fler spekulationer: Jesus kan ha varit Moses eller en egyptisk farao eller Julius Ceasar eller en bysantinsk imperator(!).

** Det är också påfallande, att man i sådana böcker inte nämner det faktum, att man i Qumran också hittade särskilt gamla evangelietexter ur första århundradet, som vid en jämförelse med nutida texter visar, att de har återgivits tämligen oförändrade.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Naturvetenskap och gudstro

Om berättigande för naturvetenskapliga bidrag

Att det finns människor, som också i trosfrågor har behov av stöd genom yttre iakttagelse, räkning, mätning och vägning, erkänner Jesus när det gäller Thomas, som väl får betraktas som "exempel på en naturvetenskapare" bland lärjungarna, och som därmed just i vår tid för många står som förebild. När han utförligt fick ett tillfälle att utvärtes kontrollera, om det verkligen var Jesus som stod framför honom, sa Jesus: "Du ska icke tvivla, utan tro"! Dvs den nu gjorda nya erfarenheten ska genom ärlig eftertanke förändra Thomas så, att roten till hans tvivel försvinner, och att han får klart för sig: - att Jesus efteråt över huvud taget behövde säga detta, innebär också, att Thomas inte var någon skeptiker, som nu genom den yttre realiteten hade blivit "tillintetgjord" och "blivit tvingad till tro"; möjligen av rädsla för straff; utan att Thomas även därefter skulle ha behållit sin förmåga att ur sitt inre nå fram till nya övertygelser eller ej. Trots detta skulle han känna på sig, att det också finns andra möjligheter till självövertygelse än endast ett ytligt betraktande. Jesus visste mycket väl, vad som var rimligt för Thomas. Han ville inte tvinga någon – vilket skulle ha haft karaktären av en domstol. Och ej heller kan man hitta någon avsikt att provocera fram ett avböjande från någon, som ännu inte var mogen för ett beslut.

En vetenskap, empirin = att tona bort samlade erfarenheter, så snart de inte längre passar in i den gamla bilden, är inte värd att kallas vetenskap. Verkliga genier som Einstein till exempel förvaltade inte erfarenheter på sådant sätt, utan påbörjade sin forskning tvärtom alltid på den punkten, där det fanns något oklart. Även detta söksätt kan vara en av de många vägar, som leder till Gud – förutsatt att motivet är ärligt, och att vetenskapen inte korrumpas av ekonomiska eller andra problematiska intressen.

Nu är ju endast externa naturvetenskapliga arbeten – med iakttagelser, med uppställning av hypoteser och slutligen teorier och deras verifiering – i humanistisk-vetenskapliga och trosfrågor i de flesta fall inte tillräckliga. Inte alltid finns något väsen tillstådes, som obetvivlingsbart och möjligen reproducerbart ställer upp en högre verklighet framför oss (så som Jesus gjorde för lärjungarna) eller som öppnar förnimmelsen för oss (som nämnt i Johannes 1: 51). Ändå existerar tecken på, att det finns skikt t ex i människans väsen och utöver det, som inte härstammar från det bekanta fysiska spektret av krafter och materia, utan som endast visar sig där genom sin verkan: livskraft, själslig rörelse, tänkande, medvetande ... (några exempel finns på olika ställen i huvudtexten under "Kristusvägar".net). I många fall visar "förvetenskapliga" traditioner från de mest varierande kulturer sig vara en äldre form av erfarenhet och vetenskaplighet. Det är även idag möjligt att för sådana områden utveckla speciellt anpassade metoder för uppfattning och utvärdering, som exemplet med Goethes naturvetenskapliga betraktelser eller Rudolf Steiners kunskapsteoretiska arbeten, som bygger på dem. Även nyare vetenskapliga ansatser från kvantteorin till de vetenskapsmän, som arbetar med en ny biologi, en ny geo- och astrofysik osv, och som slutligen skapar en ny vetenskaplig "paradigm" resp världsbild, rör sig i denna riktning; mestadels dock utan att som Steiner söka efter en mera passande ny metodik för det nya innehållet.

Det framgår för närvarande, att hittills kända kunskaper a.) endast visar en minimal bit av verkligheten;

b.) att naturvetenskapens fundament blir allt mera relativa: materia visar sig som förtätad energi eller till och med som förtätad ande. Energiformer å andra sidan kan anta hastigheter utöver ljushastigheten till oändligt (takioner ...). De kan därvid "bli yngre", tiden blir ännu mera relativ än i relativitetsteorin. De kan alltså försvinna ifrån oss ur rymden och dyka upp igen från någon form av "Bortom" / transcendens – så att också rymden blir ännu mindre absolut, än det redan vid den så kallade "rymdkrökningen" verkade vara. Kvar blir cybernetikens icke gripbara "information", som är utan materia och energi och därför inte alls kan beskrivas med traditionella medel. Här skulle man kunna tala om "medvetenhet".

c.) Nu vore ju så till vida sammanbrottet av den gamla världsbilden strängt taget ännu inget "gudsbevis", utan snarare en förberedelse. För en del räcker det, eftersom de endast har varit blockerade av den föråldrade materialistiska världsbilden och nu kan närma sig Gud med mera direkta steg. Men, se där, det går vidare: Vad är då denna "information" eller också de andra omnämnda ogripbara förlopp i universum? Vad / vem skapar ständigt ny materia och energi och löser sedan upp dem igen? Vad / vem är det, som här liksom i livet reglerar gränserna för liv och död och tillåter att överskrida dem, liksom vad gäller växande och sömn? Vad / vem är det, som här ständigt i tid och rum kommer till uttryck genom att verka i universum? Är människan, som i sitt medvetande kan uppleva energi, tid och rum liksom "utifrån", verkligen en grobar "avbild" av "Någon", som kan göra det i stort (jfr Genesis 1:26) ?

d.) Till allt detta kommer också, att kaos och tillfälle inte kan komma i fråga som svar; ty denna värld och dessa levande varelser, och denna värld av partiklar, och även händelser i livet visar en så oerhört slumpartad hög grad av ordning i kaoset, av målmedvetenhet och sinnfullhet av allt som i ett totalkonstverk; av brist på mellanlänkar, som annars vore nödvändiga för en tillfällig evolution osv. Redan med detta insiktssteg blir det klart, att det har blivit svårare att inte tro än att tro på en central urintelligens, som bestämmer början och mål för ett "skapelseprogram", och som utformar vägen med ständigt förändrad laganpassning. På så sätt har något blivit möjligt, som kan föra förståndet till samma resultat som det mystiska medvetandet hos de gamla folken, som här med sin "högra mystiska hjärnhalva" såg Gud vid verket, en gång gjorde för ca 800 år före Kristus. ("Gudarna" hos andra folk var ursprungligen också endast beteckningar på bestämda egenskaper hos den Ende Guden. Först när denna uppfattning bleknade bort, sågs de som självständiga "Gudar" och förväxlades också ibland med högtutvecklade mänskliga varelser, som också existerade.) *På liknande sätt omvändes vetenskapare som Max Thürkau, Georg Todoroff, och många andra, som tidigare inte trodde på Gud, till att tro på Gud.*

e.) Tro i bemärkelsen av framväxt djup övertygelse är mera än att rent intellektuellt 'hålla för sant'.

f.) Dit räknas också de människor, som såsom mystiker m m, men även som normala troende vittnar om mera direkta, omvälvande erfarenheter med Gud och Kristus; och som genom denna kontakt också har gjort i högsta grad verkliga erfarenheter med den kreativa gudomliga Anden i sitt inre. Dessa vägar kan också på ett fullständigt fristående sätt förr eller senare föra till en bearbetning och till insikter om erfarenheternas natur. Här börjar huvudtexten om "Kristusvägar".

Den katolska kyrkan gav 1998 ut den encyklika "Fides et Ratio" (Tro och Förnuft) och påven Benedict XVI betonade också ämnet i ett tal 2006 i Regensburg på följande sätt: "Tro utan förnuft och förnuft utan tro är inte värda någonting eftersom människan saknas i sin helhet". Michael Springer skriver i "Spektrum der Wissenschaft" ("American Science", tyska upplagan) i januari 2007 att inte alla delar kunskap som saknas automatiskt refererar till saker som inte kan förklaras vetenskapligt eller till Gud. Det är inte heller vår avsikt utan för exakta slutsatser, se ovan. Han erkänner att åsikten att vetenskap en dag kommer att fylla i "luckorna" också är en tro. I det här fallet var det uppenbarligen nödvändigt att lägga ner mycket energi på att lämna frågan öppen vad gäller om vetenskapsmän är tvungna att tro på Gud. Det kanske inte är någon ateistisk ideologi utan snarare en agnostisk, som antyder en tro som saknas utan den specifika doktrinen att det inte finns någon Gud. En annan ny åsikt, att acceptera religion som en gärning för etniskt skydd av enbart fysisk kultur, uppfyller inte de nämnda ståndpunkterna.

[Update English/ Deutsch.](#)

Medvetenhet, hjärnforskning och den fria viljan.

Långt före den nuvarande forskningen har uppmärksamma människor från alla kulturer och i alla tider*) samlat omfattande erfarenheter av ursprunget till sina olika känslor när de bemödat sig om att fatta beslut. Andliga och religiösa utvecklingsvägar är ett bevis för människans förmåga att också i denna kamp för etiska beslut reellt vidareutveckla sig i stället för att betrakta allt som givet på förhand. Ändå fanns det också på det religiösa området några som hade en benägenhet för fatalism, dvs. tron på att ödet är mer eller mindre förutbestämt (determinism).

Även dagens förmåga att tänka är för det mesta bara delvis medveten. Om nu någon vill bli medveten om och förbli medveten om de känslor som påverkar vår förmåga att tänka, måste han eller hon normalt ägna en intensiv uppmärksamhet åt dessa känslor under lång tid för att bli mer lyhörd för dem. Ännu mer omedvetna är viljans känslor och det krävs ännu större ansträngningar för att bli fullt medveten om dem eller för att till och med kunna gestalta dem fullt fritt. Denna viljans omedvetenhet kände till exempel redan Rudolf Steiner till oberoende av den moderna hjärnforskningen. Men han visste också något som naturvetenskapen ännu inte har kartlagt nämligen att denna egna kontroll av viljan mycket väl kan tränas upp. Många kristna upplever mycket starkt att till och med ännu mer är möjligt, nämligen att "överlämna den mänskliga viljan till Gud". Detta går i viss mån, till och med på varje nivå i den egna utvecklingen, dvs. även när människan inte genomskådar sitt inre särskilt djupt. Det finns på så sätt en instans med i leken som hjälper oss på vägen. Denna väg leder förr eller senare absolut till ett alltmer medvetet liv. (Denna praktik har ingenting att göra med en kyrkas lydskrav gentemot sina medlemmar.)

I detta sammanhang pekar några moderna neurologers rön på andra slutsatser än dem som man kan finna i flera vetenskapliga tidskrifter. Dessa neurologer kom vid mätningar av experimentella handrörelser underfund med att en rörelseberedskap i nervsystemet bildades redan så snart som den medvetna avsikten att röra handen uppstod. Efteråt trodde personen att den handling, som sedan ytterligare 1/100 millisekund senare verkligen började, hade börjat**)

Detta bekräftar framför allt bara – vilket ovan nämnts – att människans medvetna tänkande normalt inte är den enda grundvalen för hennes handlande utan att hennes väsens komplicerade natur påverkar hennes beslut. Den fastställda beredskapspotentialen innebär överhuvudtaget inte att människan genom varje sådan omedveten viljeyttring automatiskt skulle vara förutbestämd till att också följa den. Det vore ett oacceptabelt sätt att dra förhastade slutsatser. Den fria viljan är alltså på intet sätt motbevisad, som några har påstått. Det vore emellertid enligt de åberopade erfarenheterna ("fältarbeten" under flera årtusenden) korrekt att anta att det rena intellektet många gånger inte räcker till för att utöva den fria viljan. Tänkandet och goda föresatser kan bara vara ett första steg mot en mer ansvarstagande egen roll; därtill skulle sedan också behövas att man tog itu med hittills undermedvetna känslor och vanemässiga omedvetna viljeimpulser. Man skulle då snabbare bli medveten om den neurala beredskapspotentialen. Det är alltså mycket väl möjligt att eftersträva ett mer ansvarstagande liv.

Därutöver bör man betänka att när till exempel nervändarnas elektriska potential mäts skulle det enbart enligt klassiskt naturvetenskapligt tänkande talas om "orsaker". Humanistiskt sett är det väl mycket möjligt att i det se en "verkan", nämligen ett piano som spelas av ett väsen som inkluderar sinne, psyke och vilja. Detta går inte att avgöra på ett rent naturvetenskapligt, biologiskt plan. Inte heller kan naturvetenskaparna avgöra om och hur Guds inverkan är närvarande***) i denna komplicerade mänskliga organism. De kan emellertid mycket väl

närma sig sådana frågor ur sitt perspektiv. De skulle till exempel kunna försöka mäta vilka andra följder det skulle kunna få för människan om honbekämpade**** en önskad viljeimpuls med till exempel bön. Men enbart på detta sätt kan de ännu inte bedöma vad bönen "innebär" för de troende.

*) Observera emellertid skillnaderna hos olika utvecklingsnivåer av det mänskliga medvetandet, t.ex. arkaiska, magiska, mytiska och intellektuella, som de presenteras i vår "Allmänna synpunkter på naturreligionerna" och "Religion som återförening med Gud...". Källorna till mänskliga känslor iaktogs vid vissa tidpunkter mer utanför människan och vid andra mer i människans inre. Dagens möjligheter till medvetandeutveckling utarbetas på basis av stegen i Jesu liv i vår huvudtext del 1. Människan kan i dag medvetet - till skillnad från ett tidigare mer instinktliknande sätt – till exempel lättare lära sig att förstå sambanden med sin omgivning och sin miljö liksom med jorden. På så sätt uppstår också vid sidan av sociala och ekologiska kunskaper även allmänna etiska och religionsfilosofiska aspekter för samhället.

**) Till exempel i "Spektrum der Wissenschaft" (Scientific American), April 2005.

***) Se också vår sida "Naturvetenskap och gudstro".

****) Se också vår framställning beträffande "En vej til at takle hændelserne i livet på kristen vis".

[Tillbaka till förteckningen för denna sida.](#)

Informationer om : Jesus Kristus och näringslivsfrågor

Förhistoria: I 1:a Moseboken (*Genesis*); 29, heter det: "Och Gud sade: 'Se jag giver eder alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med fröbärande trädfukt; detta skolen I hava till föda.'" Detta skulle motsvara uppfattningen, att människan i första hand har tugg- och matsmältningsorgan som frugivorer (fruktätare) och inte som allätare, vilket man skulle kunna tro, om man endast – som det för de flesta djur är tillräckligt - tar kategorierna rovdjur, allätare och gräsätare i betrakt.) Men efter (den arkeologiskt t ex i Främre Asien bevisade) syndaflo den säger Gud i Genesis 9: 3 - 4 till Noa: "Allt som rör sig och har liv skolen I hava till föda; ... kött som har i sig sin själ, det är sitt blod, skolen I dock icke äta." Fram till detta bibelställe är det relaterat till tiden, innan nu levande folk fanns på jorden, och gällde alltså inte bara judar under senare tid, förutsatt att berättelserna är korrekt bevarade. Efter utgået ur Egypten bekräftades detta i 5:e Moseboken (*Deuteronomium*), 14:3 - 21 och därefter har ytterligare detaljer tillkommit. Efter syndaflo den var det på grund av omständigheterna antagligen så, att i princip allt var tillåtet, och endast de ur näringssynpunkt mest olämpliga produkter skulle undvikas.** I en del fall har man kunnat hitta moderna näringsvetenskapliga kunskaper för detta. Det fanns emellertid fortfarande exempel, där man hänvisade till den vegetariska kostens särskilda betydelse, utan att detta föreskrivs som bindande för alla, se under *Daniel 1:8*.

Ofta verkade det finnas ett samband med de mycket mera omfångsrika och idag knappast längre genomförbara föreskrifter om djuroffer och förtäringen av offerköttet. Redan *profeten Hosea (6:6)* förmedlade: "Ty jag har behag till kärlek och icke till offer, och till Guds kunskap mer än till brännoffer". Med anknytning till det sa Jesus: "Men gån I åstad och lären eder vad de orden betyda: 'Jag har behag till barmhärtighet, och icke till offer.' (*Matt. 9:13 och 12:7*). Om Lukas 22:11, där Jesus frågar, var han får äta påskalammet – som sedan vid den anslutande kvällsvarden över huvudet taget aldrig dyker upp -, finns förkristna "apokryfiska" skrifter (som omkring 400 inte togs upp i den bibliska kanon), ungefär "*Ebioneerevangelium*". Där uttrycker man sig så: "Begär jag då, att på denna påskfest äta lammkött tillsammans med er?" Det arameiska språket brukade för sådana satser använda färre ord och skapade därmed möjlighet för olika läsarter, där tonfallet var avgörande. Det gav anledning till olika

översättningar, som sedan utnyttjades för ömsesidiga förebråelser.

(De tidiga Judisk-kristna samhällena – senare islamiserades de flesta av dem – var en äkta del av den tidiga Kristendomen, trots att det fanns en del skillnader mellan dem och andra kyrkor som utvecklades.)

I apostlagärningarna 15: 19 – 20 berättas det om församlingsledaren Jakobs tal i urförsamlingen, att man inte skulle betunga de av Paulus omvända "hedningarna, som nu bekänner sig till Gud, med (ovana) bördor; man bör endast anvisa dem, "att de ska avhålla sig från avgudastyggheter och från otukt och köttet av förkvävda djur och från blod.", Å andra sidan framstår hos den tidiga kyrkohistorikern Eusebius, i apokryfiska (se ovan) apostlaskrifter osv bilden, att Jesus, Johannes, Petrus, Jakobus osv själva åtminstone i vanliga fall levde utan kött.*

Av *Matt. 15:11 - 20 / Mark.7: 17 - 24* framgår emellertid, att Jesus satte större värde "på det som går ut ifrån munnen" än på "allt som går in i munnen". Detta syftade dock på fariséernas frågor, om man inte skulle tvätta händerna, innan man åt. Det är samma värderingsskala som i tesen om bjälken i det egna ögat och grandet i någon annans öga. Med andra ord gäller det att börja med sig själv i stället för vid fruktan för yttre påverkan. Däremot är det ingen föreskrift, att man måste äta kött.

Enligt *Luk. 10:8* rekommenderade Jesus åt lärjungarna att de på sina vandringar skulle äta det, som deras värdfolk bjöd dem på. Det innebär inte automatiskt, att detta var fullkomligt likgiltigt. Snarare kan det ännu idag t ex i arabiska områden leda till de mest oförutsedda reaktioner, om någon avböjer att ta emot en välment maträtt eller dryck, eller om man inte åtminstone gör det på ett mycket skickligt sätt. Dessutom utrustades de dåvarande lärjungarna med förmågan, att inte ens t o m uttalat skadliga ämnen kunde göra dem något ont (*Mark. 16:18*). Det är alltså ingen idé att rycka sådana bibelord ur sitt sammanhang och att generalisera dem.

Religiöst fastande visar ännu tydligare reningen som kan leda till större öppenhet för spirituella upplevelser. Detta var till exempel en katolsk tradition – på fredagar till minne av långfredagen och fettisdagen under veckorna före långfredagen. Den här traditionen har inte tagits så allvarligt på under en lång tid men nu har dess betydelse ökat igen även bortom det katolska sambandet. Folk tillämpar avhållsamhet på många olika sätt inte enbart i det snäva tolkningen fasta. Dessutom tänker de på de många hungriga människorna i världen. I det här sammanhangen har en del medeltida och mer nyliga Kristna och andra mystiker från medeltiden fram till vår tid en djupare förståelse av att leva utan mat i allmänhet - Latin: "inedia". En del människor i vår tid kallade det "att leva på ljus". Det här är en fingervisning om att anden kan hantera frågor bättre än det som utforskats vetenskapligt. (Detta kräver att man känner sig själv styrd av Gud och har vägledning av en kompetent person för att undvika fara. Det är inte menat som en rekommendation att ta den vägen.)

Kroppen är ett verktyg, och ett sådant ska användas på ett ansvarsfullt sätt.

Och djur – från en biblisk synvinkel - är skapelser av samma Gud, så de är inte "saker" som de ofta fortfarande behandlas som idag (begränsat av moderna lagar för att skydda djuren).

Avgörandet, vilken sorts näring som är bäst för en, måste slutligen var och en träffa själv.

*) Jfr <http://www.ivu.org>. (*Kristusvägar är inte ansvarig för sådana webbsidor från andra och stödjer inte automatiskt alla deras växlande innehåll.*) På grund av hälsomässiga, etiska, ekologiska och ytterligare skäl som härrör från ett ökande medvetande har det ändå skett ett större genomslag om betydelsen av fullvärdig näring som har utvecklats genom relevanta strävanden i över 100 år och bl. a. har rekommenderats av hälsorådgivare (fullkornsprodukter, om möjligt från ett ekologiskt jordbruk, en viss andel färska livsmedel, obehandlade oljor ...)

**) Sådana riktlinjer följs fortfarande till exempel av ortodoxa judar när det gäller "kosher" livsmedel: t.ex. inget fläskkött, inget blod och därför särskilda former av slakt för andra djur. På liknande sätt avstår man med "Halal"-föda i islam i synnerhet från fläskkött.

Jesus Kristus och helning – även i dag

Jesus med sina lärjungar och ytterligare följeslagare upplevdes på sin tid av många som en rörelse för helning av kropp och själ. Eftersom detta idag inte längre är så självklart, måste man arbeta med det.

Viljan att bli frisk

Jesus ställde först en viktig fråga till en oförberedd människa: "Vill du bli frisk?" (*Joh. 5:6*). Jesus talar till hans själ. Den sjuke beskriver de yttre hinder, som står i vägen för honom vid hans sökande efter bot. Men genom frågan motiveras han att göra klart för sig, om / att han **verkligen vill** bli frisk. Det är den främsta förutsättningen för en rätt uppfattad helning. Så länge undermedvetandet av någon anledning blockerar vägen till helning och sökandet efter hjälp, skulle det också vara svårt att ta emot denna hjälp. Eventuellt skulle det då vara möjligt – oavsett på vilket sätt det vara må – att tillgripa en första-hjälpen-åtgärd, eller att behandla ett symptom. Men helning är något som går utöver det, något som endast fungerar, om den sjuke själv kan ta emot det som sitt eget, dvs om han kan förena det med sin egen kraft till självhelning.

På detta område inriktar sig inte endast de medlemmar ur läkar- och vårdyrken och psykologiska rådgivare, som är beredda att samarbeta med patienten, utan också seriösa "helbrägdagörare" och människor, som stödjer helbrägdagörelse genom tro resp genom förbön.

Kraft genom tro

Matt. 9:22 : En kvinna, som söker efter helning, rör vid Jesu mantel, och hon blir frisk. Jesus säger: "**Din tro har hjälpt dig**". Den som har erfarenhet av tro kommer att förstå något ytterst verkligt i sitt förhållande till Gud, något som gör helningsprocessen möjlig. Visserligen visar också den så kallade placeboeffekten inom medicinen något av den mänskliga övertygelsens kraft (där man t ex får socker, medan man tror sig få ett medikament). Därvid sker dock inga sådana djuptgående helomvändningar i sjukliga processer, som det kan förekomma vid helbrägdagörelse genom tro.

Jesus är också urbilden för en i vidaste bemärkelse kroppsligt, själsligt och andligt frisk människa.

Utdrag ur kapitlet "Frågan om Jesu underverk" i vår huvudtext):* Jesus Kristus hänvisar inte endast, som så många av nutida helbrägdagörare, till "kosmisk energi", som de känner sig genomströmmade av, utan han hänvisar till tron, tron på en möjlighet att bli frisk genom honom, och slutligen av Gud genom Jesu synliga gestalt.

Även idag förekommer helbrägdagörelser, som precis som ursprungligen hos lärjungarna utfördes med bön; och med hänvisning till människans med Kristus förbundna innersta, som strävar efter att bli frisk och att bli mera fullkomlig för att enligt Jesus till och med kunna "uträtta ännu större" än han själv. (*Joh. 14:12 - 13*).

Den spirituella helningen i sig och det därmed förknippade själsligt-andliga framskridandet förblir emellertid en nåd, som inte kan tvingas fram, hur mycket människan än må arbeta på att förbereda sig.

Helbrägdagörelser var ofta "tecken", handlingar i smått, som stod för något större, mera fundamentalt. Vid botandet av den blindfödde på Sabbaten svarade Jesus, att det inte handlade om att se synden som orsak till sjukdomen, "utan (det handlade om), att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom".. *Jfr Joh. 5: 6 - 9; Joh. 6; Joh. 9: 3 m m.*

Idag framstår det genom många erfarenheter och gränsvetenskapliga insikter inte längre som otänkbart, att Jesus verkligen kunde påverka naturkrafterna. Att se detta fenomen i ögonen kan vara av vikt för vår nutida människobild, för ett helhets- resp kristet helande osv..

Handpåläggning

Detta skedde inte alltid, men ofta lade Jesus och lärjungarna sina händer på den sjuke vid botandet. Denna praxis förekommer här och var ännu idag. Den person, som lägger sina händer på den sjukes huvud eller axlar, läser då en bön, eventuellt tillsammans med församlingen. Det förstärker inlevelsen och medvetenheten om att vara en kanal för Guds hjälp. Det bör uppfattas som en symbolisk handling. Men på grund av insikter genom moderna strävanden efter andehelning – även bland dessa finns medvetna kristna – vet vi, att detta är en realitet. Under den tidiga kristendomen talade man här om "pneuma", livsanden eller den "Helige Anden*", som förmedlades. Denna praxis användes såväl vid förbön för helning som även för välsignelse, och var delvis förbunden med ytterligare bemödanden. Se t ex *Matt. 19:13; Mark. 8:23; Mark. 10:16 (välsignelse av barn); Luk. 4:40 - 41 (botande & andeutdrivning); Luk. 24:50 (välsignelse av lärjungar); Apostlagärningarna 6:6 och 19:12 liksom 28:8.*

För en förbön om helning krävs dock inte ovillkorligen en handpåläggning. Det fungerar för övrigt också på långt håll – vilket kan upplevas som svårare.

Själsligt betingade lidanden

Tillfrisknandet av psyke, livskrafter resp kropp hänger tätt ihop. Redan en god "själasörjande" handling eller psykologisk rådgivning kan därför också ha inflytande på psykosomatiska lidanden – om förnuftiga råd även blir omsatta i handling i stället för att man fortsätter leva på samma felaktiga sätt.

*Utdrag ur kapitlet "Den heliga ivern och ... känslor" i huvudtexten *):* Jesus levde alltid i "positiv fruktan för Gud" och medkänsla med människorna ... Hos normala människor är till en början nästan alla känslor åtminstone sammanblandade med problematiska undermedvetna retningsreaktionsmekanismer – som är individuellt olika och uppträder olika starkt, men som i sin grundstruktur är ganska lika. Att själv ... hela tiden sortera ut ytterligare sådana mekanismer ur de egna reaktionerna, **att betrakta dem**, i stället för att förtränga dem och slutligen behärska dem resp **överlämna dem till Gud**, är en lång läroprocess.

Det är då för det mesta mindre effektivt, att på vanligt sätt genast vilja bearbeta hela problemkomplex i sin helhet. Det vore effektivare att först leta upp olika arter av sådana upplevelser, och därvid också medvetet skilja på, om det rör sig om en "bjälke i det egna ögat" eller om ett "grand i den andres öga" (*Matt. 7:1 - 5*), och vem som är ansvarig. Många kristna skolor skulle starkare betona det förre, eftersom det är svårare och först måste läras in, att se på egna problematiska gärningar, och eftersom dessa snarare korrigerar sig själva. I psykologisk praxis skulle ofta det andra perspektivet som offer stå i förgrunden. I slutändan kommer man att upptäcka, att trots detta båda sidor mer eller mindre har kommit med i spelet.

En möjlig praxis därvid är: 1. T ex att noggrant och ärligt betrakta respektive som negativt upplevda impulser, så som de konkret visade sig (t ex ångest, hat och vrede, likgiltighet och överlägsenhet, överdrivet tvivel, ...). 2. i stället för att försjunka i grubblerier lugnt vänta en stund för att så långt möjligt komma underfund med, vad det gäller. Därefter 3. att genom bön **) överlämna detta så upplevda, närapå fysiskt kännbara problem till Gud. 4. att lugnt vänta, tills ett spår av lättnad inställer sig.

Med en del övning i meditation ***) upplever man detta kanske som t ex en uppåt undanrinnande ström och under vissa omständigheter en därefter uppifrån inrinnande ström av förnyande krafter. Å andra sidan är det också möjligt att "andas ut" den negativa känslan osv med andedräkten med föresatsen att överlämna den till Gud; och vid inandning öppna sig, så att det positiva ur Guds barmhärtighet kan strömma in (*en variation av de kristna munkarnas ständiga bön på berget Atos, som finns omnämnd i kapitlet "Öknens stillhet" i vår huvudtext.*)

Mentala problem

Utdrag ur kapitlet "Kristi förklaring" i "huvudtexten": Det finns ett "positivt tänkande" och positiva "affirmationer" (grundprinciper). Det skulle visserligen, om det inte användes egoistiskt och storhetsvansinnigt och utan teknisk manipulation, kunna försätta tänkandet i ett tillstånd, som vore mera besläktat med det, som kommer från Gud. Det kunde alltså skapa en öppning. Litteraturen i denna riktning visar dock till stor del brist på sådan omsorg, och därför kan det ofta också sluta i självbedrägeri.

"Ödesproblem"

Från moderna strävanden efter andehelning finns t ex erfarenheten, att det förekommer fall, där man får intrycket, att en helning (ännu) inte är möjlig resp "inte är tillåten". Det liknar ungefär en "program"-nivå. Det kan t ex vara så, att den sjuke ännu "vill" eller ska lära sig något av sin sjukdom. Men även på det finns absolut en lösning. Se härtill också i stycket ovan "Viljan att bli frisk".

Rättsfrågor

En ren kristen helbrägdagörelse genom bön inklusive handpåläggning är t ex i Tyskland skyddad genom grundlagen att fritt få utöva sin religion. Den som emellertid utöver hemmabruk i en privat krets eller i kyrkan vill erbjuda detta som tjänstehandling, bör först informera sig närmare om rättsläget. Om det därvid förekommer handlingar, som av andra kan uppfattas som diagnos eller direkt terapi – även om den ifrågavarande handlingen utförs kostnadsfritt eller mot frivilliga gåvor -, krävs i Tyskland antingen en naturläkareexamen eller en approbation som läkare (andehelare t ex – vars praxis mestadels avviker från den klassiska urkristna helningen, men där man även kan känna igen en del gemensamma drag – kan ofta känna av sjukdomar med sina händer osv). Även om det vore önskvärt, att dessa handlingars speciella karaktär på obyråkratiskt sätt blev stadfast i lag, rekommenderar också "Världssamfundet för andligt helande" ****) under föreliggande omständigheter, att en naturläkareexamen bör avläggas. Teoretiskt är en förenklad form därav tillåten, om endast psykologisk rådgivning eller andehelning ska utövas. Om sedan denna förenklade form kan förverkligas överallt, är en annan fråga.

I England t ex är "andliga helare" redan allmänt accepterade och är även tillåtna på sjukhus.

Oberoende av rättsliga frågor, bör den person som söker en helare fortsätta att använda de möjligheter han själv har som bra mat eller diet eller gymnastik och- så långt det är möjligt- tillräckligt med sömn och att be.

*) I 'huvudtexten' behandlas denna och även ytterligare punkter ur en vidare synvinkel, - nämligen angående möjligheter för mänsklig utveckling över huvud taget, med andra ord om "helning" i en vidare bemärkelse.

**) Allmänt om en bättre inre hållning vid bön jfr också med vår sida "*En bön om fred ...*"

***) Se även sidan om "*Kristen meditation*".

****) World Federation of Healing – många olika grupper i hela världen. <http://www.wfh.org.uk>
Bland de enskilda föreningarna känner vi hittills inte till någon, som endast har kristna helare som medlemmar. Det var förståeligt, så länge denna kristna tradition i stor utsträckning var förlorad. Men i dag blir det långsamt ett kuriosum. Men en enkel, verksam biblisk praxis för intensiv förbön om helbrägdagörelse förekommer särskilt här och där i evangeliska frikyrkor, som hos baptister eller i pingströrelsen. Även på en del katolska vällfärdsorter som t ex i Lourdes utförs utomordentliga helbrägdagörelser genom bön och tro. (*Kristusvägar är inte ansvarig för sådana webbsidor från andra och stödjer inte automatiskt alla deras växlande innehåll.*)

*****) (...) Dagens kunskaper beträffande de mänskliga regleringssystemen, som rikligt har dokumenterats, utöver ensidiga molekylärbiologiska perspektiv, är grundläggande för förståelsen av naturmedicin och försök med andlig healing. Att överallt starkare inkludera dessa kunskaper skulle kunna underlätta samarbetet mellan olika medicinska riktningar.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Om kristen välsignelse.

Såsom troende kristen kan du välsigna alla och allt, om du känner, att det står i samklang med tron, och om du mentalt är inställd på det inför Gud. Det finns inte endast den brukliga välsignelsen, som utdelades av präster resp pastorer ur 4:e Moseboken (*Numeri*) 6 : 23 – 7 : 1 .

DU kan – också som lekman – sprida välsignelse. Till det behöver du ingen formel, och du behöver heller inte tala högt; endast den rätta inre inställningen är nödvändig, ungefär så här: "Herrens välsignelse vare med eder, så som Han behagar". Gud kommer inte att förvränga din välsignelse. Denna sed har blivit sällsynt numera, men den skulle kunna vara till hjälp.

Det finns många bibelställen till temat om välsignelse. Några typiska bibelställen om olika aspekter med välsignelse är: *Sakarja* 8 : 13; *Apostlagärningarna* 3 : 26; *Paulus' brev till efesierna* 1 : 3; *Petrus' 1:a brev* 3 : 9 - 12; brevet till hebréerna 6 : 7. Ytterligare några bibelställen härom: *Matteus* 5 : 44 resp *Lukas* 6 : 28; *Paulus' brev till romarna* 12 : 14; 1:a *Moseboken (Genesis)* 9 : 1; 5:e *Moseboken (Deuteronomium)* 11 : 26; *Psaltaren* 115 : 13; *Ordspråksboken* 11 : 25.

*) Det säger sig ju självt: där man t ex välsignar vapen, torde änglarna få problem med den sortens "välsignelser"

[Tillbaka till förteckningen för denna sida.](#)

Klagan som en möjlig beståndsdel i kristen praxis.

I många kristna kretsar, i synnerhet de strängt troende, ges det ensidiga intrycket, att kristna människor helst ska foga sig i sina öden, och heller inte allt för engagerat kritisera utvecklingen i världen: De kan visserligen bedja om förbättring eller på annat sätt försöka göra något åt situationen. Men att "bittert beklaga sig" inför Gud - se *Klagovisorna i Gamla Testamentet* – förekommer förutom i litterär form ('Don Camillo och Peppone') endast sällan numera, förespråkas i varje fall endast sällan officiellt i kyrkorna. I enskild bön må det vara vanligare. Om man rentav gör jämförelser med den judiska traditionen vid klagomuren i Jerusalem – utan att för den skull vilja rekommendera något likartat för kristna – blir det helt tydligt, att det här är fråga om en möjlig trosbeståndsdel av yttersta vikt.

Just också om specifika kristna värden och högtidliga löften – jfr t ex med bergspredikan i *Matt 5:5 "Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden"* ställs emot den i världen fortfarande dominerande utvecklingsriktningen, kan tanken dyka upp, att det kanske delvis beror på, att kristna inte kan hantera sådana högtidliga löften. Löften är inga icke bindande möjligheter till nåd, som också finns, men som kan komma eller ej. Utan det är fråga om något utlovat. När dessa löften blir uppfyllda, kan också vara beroende av människornas mognad resp därav, att dessa löften blir "framtidigda" genom bön. "Himmelriket lider våld". *Matt 11:12*.

Det var inte längre klart, på vem eller vad man här skulle kunna klaga. På andra människor? Eller på de – av några teologer bortförklarade – djävulska makter, som kan ha medverkat vid

vilseförändret av mänskligheten? Alla må ha sin del av ansvaret. Men då dyker ofta farhågor upp "detta blev tillåtet" (med något av människor tänkt "beroende på ..."). Men kommer denna "regi", som kan eller icke kan "tillåta" något, och som så vidaregestaltar spelreglerna, endast alldeles direkt från den Allrahögste? Det vore mycket korttänkt, om någon ville göra Gud själv ansvarig för det onda i världen eller för varje form av "tillåtelse". Under de första århundraden talade och skrev de än idag i en eller annan kyrka högaktade kyrkofäder fortfarande om de traditionella änglahierarkier, som står emellan Gud och människorna osv. Gnostikerna talade dessutom också om så kallade "arkonter" med ofta problematiska egenskaper. Även andra kulturer har på sitt sätt tagit upp sådana erfarenheter: Så är t ex den tibetanska dödboken full av rekommendationer, hur man efter döden bör umgås med sådana väsen. Just vad beträffar grundläggande ting, som går utöver människans alldagliga ömsesidiga förebräelser, skulle en dag kunna bekräfta, att det här finns en inte helt felfri "regi" under den Allrahögste, och också under Kristus med i spelet – men som vid jämförelse med människan eller till och med direkt med negativa krafter står utomordentligt "högt". Det här erkännandet är ett bidrag till den gamla filosofiska frågan om "teodicé" och/ eller Guds relation till det onda i världen.

Facit: Det finns visserligen möjlighet att besvära sig hos Gud, ty han förblir den rätta att vända sig till, men det är meningslöst att klaga på Honom. I detta klagomål kan man också överlämna insikter med tillhörande upprörda mänskliga känslor, även om dessa känslor i stället för sorg t ex innehåller förtret över en orätt (*Matt 5:6*). Eftersom lösningen då överlåts till Gud, är detta klagomål i grunden en speciell form av bön. Kärleken resp högaktningen inför Gud resp Kristus hör ändå till; den är också ett skydd mot att sjunka ned i ren negativitet, som då inte längre skulle leda till Gud utan snarare i en helt annan riktning.

En annan väg är att först låta dessa känslor lugna ner sig något, så att en klassisk, ren bön blir möjlig, där man lägger fram allt för Gud i form av ett tack eller en bön. Det är säkerligen en lämplig attityd gentemot Gud, att på ett normalt sätt bedja till Gud. Det är dock tillåtet att klaga på ovan beskrivet sätt, om det verkar behövas och är ärligt (autentiskt) menat.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida.](#)

En kristen väg till bearbetning av händelser i livet.

– Den - som med Jesus som **måttsticka** och hjälp - söker efter framsteg ur den egna ofullkomligheten i riktning mot för framtiden betydelsefulla egenskaper (jfr sidan om "...Etik": inte skada, utan hjälpa ...), må till en början **bli medveten om sina egna karaktärsbrister, begångna fel och misstag i stället för att skylla alla stämningar, problem och skador på andra** (jfr *Matt 7:1 Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda. 2 Ty med den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt Eder. 3 Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga, men icke bliver varse bjälken i ditt eget öga ? ...*).

Sådant noteras så snart tillfälle ges och med så mycken inre ro som möjligt (jfr vårt kapitel i huvudtexten "Stillheten i öknen") ock så samvetsgrant som vid en 'produkt' man håller på att tillverka, såväl i ens inre som på papper och genomforskas efter möjligheter till förbättring, varefter resultatet granskas. Det betyder, att egna ansträngningar är efterfrågade: **Det må därvid röra sig om böner eller - allt efter vilken tro det är fråga om - kan hjälp komma; men vid allvarlig eftertanke och därför helhetspraxis kommer detta även med korrekturer i inställningar och i tankar gå hand i hand med större vaksamhet på negativa känslor, och sist men inte minst också med ändringar i det egna uppträdandet.** Allt detta går så mycket enklare, ju mera man på sådant sätt särskådar de allra finaste detaljerna i det dagligen iakttagna, och därefter i bön överlämnar en bit i taget till Gud ... (jfr med kapitel "Den heliga ivern, och synpunkter om emotioner".)

I synnerhet djupt rotade livsvanor är svåra att förändra, eftersom de är förankrade i ett omedvetet skikt i den egna personligheten. Till detta krävs redan på vägen ett avsevärt mått av erfarenhet att inse ett undermedvetet eller omedvetet ursprung (och ändå kan det också lyckas omedelbart, som t ex hos en rökare, som från ena minuten till den andra genom ett starkt inflytande kan sluta röka för all framtid. Jfr med kapitlet "Kristi förklaring").

Detta "iakttagande och medvetet med hjälp av bön bearbetande" vore sett för sig redan en spirituell väg, som kunde föra långt, och det skulle kunna följa en helt liv. Men med motsvarande intensiv praxis skulle den redan efter kort tid i varje fall kunna innebära väsentliga framsteg. En del "djupare skikt" av de angelägenheter, som behöver bearbetas, kan då visserligen anstå, fastän problemen redan har förbättrats i hög grad.

I anslutning till detta kan väl också den andres "splitter", dvs. vad som har tillfogats någon annan, behandlas.

I de fall då en bedömning förefaller nödvändig – beträffande ens egna eller andras gärningar – gäller det att inte göra denna bedömning på ytliga grunder utan "rätt" / "rättmätigt", med andra ord differentierat och om möjligt konstruktivt. (Jfr Joh. 7:24). (...)

- Det kommer också att dyka upp uppslag ur **samvetet** ... (jfr Matt 5,5 och 5,9 ...).

Denna praxis är i första hand användbar, om det rör sig om en förbättring av förhållningssättet, som sett ur psykologisk aspekt redan innan ligger inom ramen för det "normala". Om det emellertid är fråga om en förbättring av tillstånd, som idag i visst mått anses som sjukliga, vore det desto viktigare, att en utbildad hjälpperson med motsvarande erfarenhet, under vissa omständigheter också med psykologisk utbildning, aktivt visade vägen, eftersom självständigheten i sådana fall är ännu mera begränsad i umgänget med de egna problemen, än den vanligtvis är hos alla människor, när de ska betrakta sina egna svagheter. Skulle någon i detta hänseende vara så inskränkt, att inte heller psykologiskt stöd vore till hjälp, skulle det fortfarande finnas möjlighet, att en sådan hjälpperson kunde be för den drabbade som en komplettering till den egna terapin. En förutsättning är dock, att den drabbade själv söker hjälp, ty till och med om Jesus är den viktiga frågan känd "vill du bli frisk?" Jfr vår sida om "...Helning".)

[Tillbaka till förteckningen för denna sida.](#)

Kristna synpunkter för näringsliv och sociala frågor

Först och främst vill vi hänvisa till, att människan även enligt den senaste näringslivsforskningen *) inte är ett sådant rent egoistiskt väsen, som den tidigare liberala näringsteorin förutsatte. Endast en minoritet handlade helt efter egna intressen. För de flesta spelar andra värderingar som t ex ett frivilligt ömsesidigt samarbete en minst sagt lika stor och ofta avgörande roll. Denna "ömsesidiga osjälviskhet" leder visserligen lika lite som egoismen automatiskt till det bästa för det totala samhället, utan kan också medverka till gruppbildning. Där kommer man bara vidare genom medvetna etiska avgöranden.

Här kan man anlägga psykologiska och religiös-etiska synpunkter. Människan är lika mycket ett individuellt och ett socialt väsen. Såväl ett sunt – icke överdrivet – självmedvetande som också en solidarisk hållning gentemot andra medmänniskor kan med motsvarande öppenhet tränas upp. Där endast den egoistiska sidan tycks finnas, är den osjälviska sidan antingen inte starkt utvecklad, eller också är den förtvinad genom bl a hård skolning i det västliga samhället. I socialistiska samhällen har man ensidigt betonat solidariteten och har å andra sidan ofta låtit förtvina den frihetstörstande individualistiska sidan hos människorna – och på så sätt motsvarade man ej heller det som är meningen med människan. Där människor inte hittar balanserade förhållanden, visar de det förr eller senare genom kritik osv. Antingen lär

man då om i tid, eller också blir det förr eller senare en nedgång. Det gäller också för den i dag dominerande näringslivsformen, som kännetecknas av globalt agerande storföretag. Jesus rådde till att först klara upp förekommande hemgjorda problem (*Matt. 7*).

Man kan visserligen inte tillämpa värderingarna ur bergspredikan (*Matt. 5 - 7*) ** osv omedelbart i handlingsinstruktionen för samhällen. Ändå vore en medveten uppdelning, - att t ex i det privata livet handla efter budet om kärlek till sin nästa och i yrkeslivet eller i samhällsfunktioner efter exakt motsatta principer, - inte i Jesu anda. En sann etik *** måste stå sig på alla nivåer, och måste i slutändan också gälla för världen i sin helhet. T ex barmhärtighetens värde och att Jesus även i det praktiska livet vände sig just till de fattiga, är utan tvivel också relevant utöver kända kyrkliga socialtjänster i samhället – och även för umgänget mellan människor på företag. Även *Matt. 22:21* har praktisk betydelse, eftersom Jesus där vid sidan om barmhärtigheten också bekräftar det traditionella "tiondet", dvs utöver den romerska skatten en 10 %-ig gåva för religiösa resp välgörande ändamål.

Liknelsen i *Matt. 25:14-30 / Lukas 19* tar upp välkända materiella sakförhållanden. Sammanhanget (hos Lukas t ex en tulltjänstemans etiska hållning, hos Matteus t ex föregående liknelse om troskraften hos jungfrurna) visar dock, att mera omfattande händelser ska åskådliggöras än endast utökningen av materiella gods resp finanser. Det kommer tydligare till uttryck i t ex *Luk. 12 / 33*, där själsliga värden sätts över jordiska värden. Trots detta gäller det ansvarsfulla umgänget med anförtrödda medel absolut också för materiella saker. Även där man t ex råder till att stödja fattiga och missgynnade, tillmåtar man detta materiella eller finansiella understöd ett värde, i stället för att det materiella generellt betraktas som värdelöst. Då är det t ex avgörande, för vilket ändamål innehavet resp pengarna används.

Att t ex ljuga och bedra, bedriva mobbning, och sätta igång projekt, vars harmlöshet för (icke kriminella) medmänniskor och andra varelser inte är tillräckligt bevisat, är inte i linje med en ansvarsfull samhällstillvaro, så som Jesus demonstrerade det med varje steg. Jesus lärde heller inte, att så kallade "saktvång" alltid skulle ställas i förgrunden.

Från islam känner vi till förbudet mot att ta ränta. Men judar och kristna skulle kunna stöta på liknande rådslag i Bibeln (i det Gamla Testamentet självt handlar det om förbud):

Hesekiel 18 : 8 och 9: "om han inte ockrar eller tager ränta (i annan översättning: oskäligen ränta), och han håller sin hand tillbaka från vad orätt är och fäller rätta domar människor emellan – ja, om han så vandrar efter mina stadgar och håller mina rätter i det att han gör vad redligt är, så är han rättfärdig och skall förvisso leva, säger HERREN."

Se också *Esra 7 : 24* (Förbud mot att ta ränta, tull eller skatt från vissa yrkesgrupper);

Ordspråksboken 28 : 8 tolkades ibland på det bekväma sättet, att hanteringen av de genom räntor förvärvade pengar när allt kom omkring var likgiltig, eftersom pengarna från de rika i alla fall åter kom de fattiga till godo. Där man idag i många fall använder pengar i rak motsats till de fattigas intressen resp allmänhetens väl, är dock förutsättningarna i versen inte uppfyllda. För att värdeordningen i denna vers ska uppfyllas, är det därför extra viktigt, för vilket ändamål pengarna används.

Se angående räntor också i Nya Testamentet under *Matt 23 : 23 och Matt 17 : 24*.

För denna bearbetning är det av största intresse, vad som även då fortfarande är värt att fundera över, när man lämnar den referensramen, som gav upphov till det Gamla Testamentet. Därför går man inte närmare in på *Deuteronomium 23 : 20*.

*) Se Ernst Fehr, direktör för Institutet för empirisk näringslivsforskning vid universitetet i Zürich, enligt intervju i "Spektrum der Wissenschaft" mars 2002, "Reciprok altruism ...".

**) I mera andligt hänseende förklaras dessa värderingar i kapitlet om bergspredikan ihuvudtexten under "Kristusvägar".

***) Se även vår sida "Grundval för etiska värden"

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Allmänna kristna synpunkter på samhälle och politik *)

Matt. 22: 21; Mark. 12:13 - 17; Luk. 20:20 - 26: "Så given då kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör." är en realistisk hållning vad gäller skattebetalning till det romerska herraväldet. Därav framgår också, att man tydligt skiljer mellan statliga och religiösa funktioner. Däremot menas här ingen principiell underkastelse gentemot överheten; *Apostlagärningarna 5:29:* " ... Man måste lyda Gud mer än människor." I enlighet därmed rättfärdigar Jesus ej heller automatiskt varje misslyckande med "saktvång".

Å ena sidan kan den allmänna värdeskalen för bergspredikan (*Matt. 5 - 7*) osv inte utan vidare överföras till handlingsinstruktioner i samhället. Det vore emellertid säkert inte i Jesu anda, om man i det privata livet handlade efter budet om kärlek till sin nästa, och t ex i samhälls- och politiska funktioner efter motsatta principer. En sann etik **) måste stå sig på alla nivåer, och i slutändan också gälla för världen i sin helhet.

Det vore t ex inte i enlighet med den sannfärdighet och ansvarighet, som Jesus demonstrerar, om man med oärliga metoder skulle slå sig fram gentemot medtävlare, bedra offentligheten, och över huvudet på berörda personer sätta projekt till världen, vars harmlöshet för (icke-kriminella) medmänniskor och andra varelser inte i tillräckligt stor omfattning har bevisats.

I *Matt. 7:5* vill inte Jesus endast att vi ska arbeta med våra svaga punkter – som en del Kristna grupper verkar tro. Vi bör helt enkelt börja med vår del av problemet /-en och sedan – friare än tidigare – utan att tillföra våra problem på andra - ge dem en reprimand eller kritisera dem när det verkar nödvändigt. Detta kan gälla våra vänner såväl som politiker. Så kan ett kristet engagemang även kräva självständiga tankar som inte följer det ensidiga tankemönstret "vänstern" eller "högern".

Ett profetiskt råd finns i *Jeremia 29:7:* "Och söken den stads bästa, dit jag har fört eder bort i fångenskap, och bedjen för den till Herren; ty då det går den väl, så går det ock eder väl." Detta råder till ett utslag till förmån för allmänt väl i sin vidaste bemärkelse. Kristna ombuds också särskilt genom *Matt. 5:13, Matt. 13:33* osv, att intressera sig för samhället och att vara "jordens salt".

Emellertid kan det också för kristna uppstå situationer, där de måste ta avstånd från missförhållanden i samhället: *Johannes' uppenbarelse 18:4:* "Och jag hörde en annan röst från himmelen säga: Dragen ut ifrån henne (staden Babylon), I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och från eder del av hennes plågor!"

*) Webbsidan Kristusvägar.net har inga politiska syften. Här ges endast allmänna uppslag om detta tema.

**) Se även vår sida "*Grundval för etiska värden*".

Se även vår extrasida "*Kristna synpunkter på näringsliv och sociala frågor*".

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Kristendom och filosofi: om Habermas' tal om "Tro och vetande" *)

*Filosofen Prof. Dr. Jürgen Habermas ***)*, som hittills har ansetts vara oreligiös, erkände vikten av religiösa föreställningar också som roten för värden och för social sammanhållning i ett världsligt samhälle. Att människan är en avbild av Gud, skapad med förmågan och rätten till frihet, skulle också ha något att säga till "religiöst omusikaliska människor", som han betraktar sig själv. Världen förblir beroende av försoning och förlåtelse – med andra ord av värden som härstammar ur religionen. Han relaterar då till "oskyldiga människors lidanden, till förnedring och mord, som överstiger varje mått av gottgörelse som står i mänsklig makt"

Den förlorade förhoppningen om återuppståndelse efterlämnar en kännbar tomhet" (i det sekulära samhället).

Hos upplysta kristna finner Habermas tungt vägande förberedande arbeten, som nu omvänt också måste utföras av världsliga tänkare gentemot dessa kristna:

- Det religiösa medvetandet måste bearbeta dessa kunskapsmässigt "dissonanta" möten med andra konfessioner och religioner. Anmärkning: Man kan i alla fall i västerlandet konstatera en viss civilisering i umgänget, fastän den är begränsad. Synpunkter, som kan vara av vikt för en ekumenisk eller interreligiös dialog, förekommer här och var i vår huvudtext och på några extrasidor, t ex angående kyrkor och angående etik.

*- Vidare måste man ställa sig in på vetenskapliga "auktoriteter". Anmärkning: Med utgångspunkt från denna webbsida befinner sig den vetenskapliga mainstream (majoriteten) ofta långt ifrån på den så ofta betonade senast möjliga nivån, eller vill av ekonomiska eller andra grunder inte erkänna den. Denna form av auktoritet har därför i många frågor blivit tvivelaktig. Även på det vetenskapliga området saknas intern disciplinär öppenhet och nödvändig pluralism. Samma sak gäller också just för väsentliga frågor, som berör människobilden, t ex vad gäller gentekniken (vars problematik Habermas också nämner); men även vad gäller övriga naturvetenskapliga områden. Detta problem tas upp på flera ställen i vår huvudtext parallellt med evangelierna. Det är dock riktigt, att en dialog mellan religion och vetenskap är nödvändig. Men då måste enligt vår erfarenhet också de nyare strömningarna i naturvetenskapliga ämnen **) tas med, dvs även "outsiderforskning" osv. Dessutom måste från religionens sida också sådana insikter tas med, som härstammar från medveten bearbetning av religiösa djupgående erfarenheter, i stället för enbart teologiska tankekonstruktioner. Endast på det sättet kan det bli möjligt att inte tala förbi varandra. Tidigare dialoger på basis av föråldrade vetenskapliga paradigmer (grundförutsättningar, världsbilder) resp avkortade föreställningar om kristendom sträcker sig därför inte tillräckligt långt. Även humanistiska vetenskaper skulle kunna profitera genom en sådan process, där människan åter blir människa, hennes själ blir åter själ, i stället för endast en kemisk hjärnfunktion.*

- Det religiösa medvetandet måste inlåta sig på "premisserna i en författningsstat ...". Han hänvisar till, vilken destruktivitet som genom detta steg kan uppstå på det religiösa området. Anmärkning: Denna anpassning av moderna kristna till liberala värden är delvis också ett steg i riktning mot ursprunget för sammanblandningen av kristendomen med statliga tvångsinstrument sedan 325 e Kr.

Medan alltså kristna resp religiösa kretsar i umgänget med världsliga inrättningar mest anpassade sig till deras språk, måste nu enligt Habermas de rent världsligt tänkande och talande kretsarna i dialogen med kristna resp religiösa människor ställa in sig på deras egentliga tänkande, i stället för att endast "eliminera det, som en gång menades". Sekulära majoriteter skulle inte genom majoritetsbeslut få tvinga fram avgöranden i frågor, som är väsentliga för de troende; utan att först på allvar ha undersökt, vad de själva skulle kunna lära sig av den motsatta sidans protest. Anmärkning: Nå väl, ska verkligen naturvetenskapare, politiker osv i samtal med kristna ställa in sig på ett visst "Något", som förstärkande hänger med i begrepp som "bevara skapelsen", "skapelse" även "människa" osv gentemot begrepp som kosmos, biosfär, ekologi, levande varelse, homo sapiens

Habermas satsar på en förmedlande "tredje part" mellan religion och vetenskap: en "demokratiskt upplyst common sense" (sunt människoförstånd / -förnuft); och det i ett "post-sekulärt samhälle", som ställer in sig på en fortsatt tillvaro för religiösa grupper. Anmärkning: Det fungerar hittills t ex i Tyskland endast i liten utsträckning, eller endast, om åtminstone de stora kyrkorna mer eller mindre är indragna i diskussionsprocessen. I USA t ex åtnjuter den religiösa bekräftelsen av enskilda högre aktning, men de religiösa värderingarna visar sig där i det sekulära samhället i en form, som ofta knappast går att känna igen.

**) FAZ/ SZ 2001 10 15 eller tyska Internetttext;*

***) se även vår sida "*Naturvetenskap och gudstro*".

*****) Kommentar: Habermas och ytterligare filosofiska riktningar:**

Jürgen Habermas hörde vid sidan om *Theodor W. Adorno* och *Herbert Marcuse* till den "Frankfurter Skolan", som med sin "kritiska teori" utövade ett avsevärt inflytande på studentrörelsen under 1968, och då inbegrep avarter av neomarxistiska, upplysande och ateistiska tänkesätt. Sett ur en konservativ filosofisk och teologisk synvinkel har i synnerhet *Günter Rohrmoser* sedan 1969 kritiserat teori och praktik i rörelsen från 1968. Han såg studenternas 'utopi' som en ersättningsreligion (och därmed som konkurrent till den kyrkliga 'frälsningsläran / eskatologi'), och försökte att i stället t ex rädda Augustinus' gamla lära om "två riken (som Gud ville ha)" - religion och stat. Såväl företrädare för den Frankfurter Skolan som också deras konservativt kristna och i ekonomiskt hänseende liberala motståndare var och är till viss del ännu idag framstående i att ensidigt räkna upp alla argument, som tycks tala mot den respektive andra sidan, resp som över huvud taget felaktigt låter framstå "motparten" som ett enhetligt block. På så sätt har den ena sidan försummat chansen att på ett differentierat sätt söka efter, vilka delar av den traditionella värdeordningen som är värda att behålla; och den andra sidan har försummat möjligheten att med urskiljning se på, vad som var det berättigade - "emancipatoriska" - motivet för de nya sociala rörelserna bortom ideologiska förvanskningar. Visserligen har många människor i Tyskland och på andra håll sedan dess mycket väl gjort några framsteg i denna diskussion, eftersom många inte längre var beredda att låta sig pressas in i de gamla "frontlinjerna" från 1968. Inom forskningen har detta framsteg emellertid ännu inte blivit tillräckligt genomfört – där utkommer fortfarande böcker, där motparter görs ansvariga för allt ont i världen, och där de egna vänners agerande framställs som fläckfritt.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Allmänna kristna synpunkter i ekologiska frågor *)

Genesis 1:26-28 "Och Gud sade: Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika; och må de råda över ... hela jorden... ".** Det innebär dock på intet sätt, - som det skedde i praktiken – att människan får handskas ansvarslöst med omvärlden. Här är det snarare tal om den ursprungliga visionen av ett människosläkte, som den slutligen frambragda skapelsekronan med egenskaper som liknar Gud. Därför handlade det om en människas naturliga auktoritet, som kunde "ge namn" åt andra väsen, och som mycket väl kunde handskas med dem på ett ansvarsfullt sätt. I *Genesis* 2:15 uttrycks detta ansvar på följande sätt: "Så tog Herren Gud mannen och satte honom i Edens lustgård, till att bruka och bevara den". Detta "bevara" syftar till en levande skapelse, som utvecklas vidare. Människan har senare (*jfr med. Paradisets historia*) fallit ur denna enhet med Gud och Hans skapelse och har blivit egoistisk. När då grunden var borta, måste människan själv arbeta sig fram till alla andliga grundval i stället för att pocka på paradisiska fullmakter.

Även i Nya Testamentet ansågs skapelsen som en viktig del: I *Paulus' brev till romarna* 1:20 heter det, "Ty Hans osynliga väsen, Hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom Hans verk". Och i *Paulus' brev till romarna* 8:19 "Ty skapelsens trängtan sträcker sig efter Guds barns uppenbarelse" (annan översättning: "efter den förlösta människan", dvs människor, som har blivit mera fullkomnade) och i kapitel 8:22 "Vi veta ju, att ännu i denna stund hela skapelsen samfällt suckar och vändas i födslovärkar". *Markus* 16:15 "Och han sade till dem: Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat". (se också *Paulus' brev till kolosserna* 1:23). Nu hjälper Jesus Kristus till. Men även han fritar inte människan från ansvaret för sina medmänniskor och andra skapelser, utan hjälper, så att människor "ska vara fullkomliga såsom deras himmelske Fader är" (*Matteus* 5:48), dvs så som det ursprungligen var tänkt – för att de ska känna och ta sitt ansvar.**** Först därigenom blir skapelsen en enhet igen. En förutsättning är dock, att de tar emot denna hjälp. En fortsatt mänsklighet utan Gud sägs i *Paulus' romarbrev* 1:20 till och med "vara utan ursäkt".

I *Johannes' Uppenbarelse* (angående dennas karaktär se *del 2 i vår huvudtext*) omnämns visserligen bl a katastrofala utvecklingar, som kan påverka mänskligheten resp delar av den och den övriga naturen. Man ingenstans framställs dessa följdföreteelser i en tid av gudomliga korrekturer som positiva resp som egentligen gudomliga mål; och ingenstans i uppenbarelseboken ursäktas människor, som för egen del har bidragit till att arter har dött ut eller andra katastrofer, och de uppmanas absolut inte till det.***) Snarare ses denna lättfärdiga civilisation i uppenbarelsen med ytterst kritiska ögon. Uppenbarelsen ändrar inte den positiva visionen i det Nya Testamentet, t ex Bergspredikan (*Mat. 5 "Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden ..."*).

Angående "Skapelse": Skapandet av världen och människan visar verkligen gudomlig visdom mer än slump. Se även vår sida "[Science and the Belief in God](#)". Tvivel angående ickeverifierade delar av arkeologisk och geologisk kronologi var också tillåtna. Men de som dessutom till att "skapelse på sju dagar" ska vara sju dagar med 24 timmar som vi anser att de är idag ska veta att detta endast är en ren tolkning. Så tro ska inte falla på den. Våra nutida "dagar" är grundade på den fullständiga jorden och dess rotationsperiod - som inte existera i början. Till och med Bibeln säger: "För Gud var 1000 år som en dag". De "sju dagarna" kommer att betyda något verkligt, men 7 eror eller cykler utan definierad längd. För att speciellt titta på den allra mest komplicerade processen av skapelsen som den kortaste kanske inte stämmer överens med de fortgående upptäckterna som många arkeologiska koncept som också kommer att vara "ute". I bibeln ser vi att gud redan kunde ge uppmärksamhet åt män som Henok och Noah själv, lång tid före Moses. Vår Genesis kan hanteras från sådana – verkliga – rötter. Delar av den här traditionen har bevarats i skrifter i andra kulturer. Teologi känner till en del likheter med det sumeriska "Gilgamesh epos". Detta innebär inte att Genesis måste härstamma från sumerierna, men kom ihåg att Abraham kom från Mesopotanien.

*) Denna webbsida är inte politiskt aktiv. Därför diskuteras här enbart allmänna riktlinjer och ger inga handlingsinstruktioner i aktuella enskilda politiska sakfrågor. De teman som tas upp av kristna av olika inriktning i samband med skapelsens integritet, är t.ex. Ofött liv och ett missbruk av genteknik och kärnkraften.

**) Detta kan ses från en speciell pan-enteistisk synvinkel – ("Gud är även i sin skapelse") vilket inte ska förväxlas med panteism ("Gud är allt"). Dock har den mest direkta relationen mellan Gud och hans skapelse möjliggjorts av en människa (*jmf. Johannes 14:21, 14:23: 15*) som är medveten om det här sambandet och som blir mer och mer lik Jesus. Att njuta av skapelsen kan också leda till Gud. Men att "skapelsemysticismen" kan leda människor på fel väg – om Gud bara skulle vara ett ord för ens egna jordiska föremål.

***) i USA t ex står detta inte klart för alla.

****) De möjligheter till utveckling av medvetandet som planeras utarbetas på basis av utvecklingsstegen i Jesu liv i vår [huvudtext Del 1](#). Människan kan i dag medvetet – i motsats till ett tidigare mer instinktsliknande sätt – t. ex. lära sig att bättre förstå samband med sin omgivning och sin omvärld och jorden. Hon kan därigenom också finna en väg till ett "nätverksanslutet tänkande" (ett begrepp som på annan grundval används av *Frederic Vester*), eller ett "multifaktoriellt tänkande" (ett begrepp som används av *Dörner* för studiet av komplicerade ekologiska samband i stället för det gamla "lineära" eller "monokausala" tänkandet = "1 orsak → 1 verkan"), som här inte passar. Se också vår sida "[Medvetande, hjärnforskning och den fria viljan](#)"; liksom sidorna "[Grundvalar för etiska värderingar](#)", "[Kristna synpunkter på ekonomi och sociala frågor](#)", "[Allmänna kristna synpunkter på samhälle och politik](#)", "[Kristendom och filosofi...](#)"

Se även vår sida "[Grundval för etiska värden](#)".

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Ofött liv *

Början på mänskligt liv:

Uppfattningen om, att mänskligt liv börjar redan i och med själva befruktningen, stämmer bland såväl konservativa som kritiska kristna i stor utsträckning överens.

I Bibeln framställs mänskligt liv på många sätt som en enhet; från dess gudomliga ursprung – genom fortplantning av livet genom generationer – fram till de olika ålders- resp utvecklingsstegen för den enskilda människan. Däri ligger då ingen tanke att tala om "ett liv utan värde resp utan människovärde" under någon tid före födelsen eller om något tillstånd av ålder och sjukdom.

I sin "*Handbok för kristen etik*" anger Professor Böckle några teologer ur historien, som i stället för befruktningen hade antagit den kort därpå följande nidationen (infästning av den befruktade äggcellen i livmodern) som den väsentliga tidpunkten för livets början – vilket dock till viss del inte har kunnat återfinnas i deras originaltexter.

Modern naturvetenskap vill mestadels helst inte ta ställning. Men även naturvetenskapliga undersökningsresultat visar enbart flytande övergångar mellan stadiet för den befruktade äggcellen och den vuxna människan. Var än i samhället man må kunna skönja gränser, där ett mänskligt liv börjar, så är de alltså alltid förknippade med villkor. Se t ex *embryologen Erich Blechschmidt*: den på sin tid av *Haeckel* antagna "biogenetiska lagen", enligt vilken embryot upprepar djuriska stadier ur utvecklingshistorien, är föråldrad: varje organ utvecklas planmässigt för sin speciella uppgift i människan. Embryots reaktioner kan numera filmas med ultraljud. På samma sätt framhöll *humangenetikern Prof. L. Lejeune*, att redan generna i den befruktade äggcellen innehåller planen för den vuxna människans organism; vi skulle säga, att de är det fysiska motstycket till denna plan. Även inom hjärnforskningen, utvecklingsneurologin och psykologin har besläktade rön framkommit. Vidare är det numera möjligt att på allt tidigare utvecklingsstadier känna av medvetande- och minnesprocesser. På så sätt har denna värdeuppfattning betydelse även utanför gränserna för religiösa kretsar.

En annan fråga är emellertid, hur man praktiskt ska umgås med sådana åskådningar.

Budordet "Du skall icke döda" - *Exodus 20* – uppfattades vid tiden för Gamla Testamentet som "Du skall icke dräpa", varvid föreställningarna om, vad som var mord och vad som var dödande, växlade genom tiderna. I sin vidare betydelse används budordet som rättesnöre för allt mänskligt liv, och av vegetarianer till och med utöver det för djurriket. Den moderna ansatsen till ett interreligiöst "världsetos" ** innefattar "en kultur av vördnad för allt liv" som ledmotiv.

I varje fall måste man ta kvinnans individuella levnadssituation med allt vad den för henne medför av svårigheter, ångest, samvetsqual osv på djupaste allvar i stället för att generellt fördöma dem, som funderar på att göra abort – så som också varje seriös rådgivare inom mödravården gör, även om denne helst vill uppmuntra till och hjälpa kvinnan att bära fram barnet. I de flesta fall innebär det absolut inget lätt beslut för kvinnan. Man bör också ta mannens och omgivningens medansvar i övervägande i stället för att skjuta över hela problemet enbart till kvinnan.

Om det gäller att minska antalet avbrutna havandeskap så långt som möjligt och helst förhindra dem helt, då är det utöver individuella ansträngningar framför allt också nödvändigt, att samhället underlättar för ett liv med barn. Man måste alltså ta tag i de problem, som i dag ger anledning till en del aborter, i stället för att försöka överträffa varandra i att kräva ytterligare uppoffringar även från socialt svaga individer.

Rättsliga frågor *:

Jesus Kristus rådde människorna, att medvetet bestämma sig för ett etiskt, moraliskt handlande i stället för att främst följa trycket från ytliga lagliga regler och seder, som det skedde under Gamla Testamentets tid. Ändå kan rättsliga regler ge ett stöd i etiska frågor, vilket man försökte på nästan alla områden i livet.

Straffrättsliga regleringar (som t ex § 218 i Tyskland), oavsett om de är stränga eller liberala, har vid internationell jämförelse tydligen begränsad verkan på antalet aborter. Följaktligen är – såsom tidigare nämnt – andra slags ansträngningar nödvändiga för att nå en lösning på problemet.

Sambandet med genteknik och fortplantningsmedicin:

Även inom vetenskaplig forskning och vid konstgjord befruktning förekommer internationellt en "förbrukning av embryon", som man försöker att begränsa genom den tyska embryoskyddslagen. För närvarande erbjuder preimplantationsdiagnostiken (PID) en ny frestelse att skapa ytterligare abortorsaker.

Konsekvenser på andra områden:

Där det är fråga om att skydda liv, bör det för övrigt också handla om alla de faror, som redan födda individer utsätts för – och i synnerhet om de faror, som födda och ofödda individer gemensamt utsätts för. Miljörisker drabbar mödrar och embryon, det känsliga embryot till och med i högre grad än den vuxna modern.

Detta har ofta förbisetts av livbeskyddare; omvänt har många personer, som arbetar för miljöskydd, inte brytt sig om problemet med avbrutna graviditeter, vilket t ex *Franz Alt* bekymrade sig om redan 1985.

*) "Kristusvägar" är ingen politisk webbsida. Man vänder sig inte mot någon och ställer heller inga politiska krav, utan informerar enbart om allmänna riktlinjer.

***) Se bl a vår extrasida "Grundval för etiska värden".

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Del 4: Gamla Testamentet, bidrag till dialogen med andra religioner.

Om Gamla Testamentet och judiska religionen (judaismen)

Denna extrasida är ett bidrag för bättre förståelse av det Gamla Testamentet och till en dialog mellan religionerna. Därmed ställs dock inga krav på att vilja behandla skrifterna i det Gamla Testamentet på liknande utförligt sätt som detta webbprojekt behandlar evangelierna och apostlagärningarna (pingsthändelsen).

Jesus Kristus och hans lärjungar hänvisade ofta till de hos deras åhörare välkända heliga skrifterna. Det är då först och främst **det Gamla Testamentet**. Det innehåller en skapelseberättelse, böcker om judarnas historia, lagskrifter, profetiska skrifter, psalmer, apokryfer osv. Jesus och lärjungarna framhöll, att deras arbete visserligen inte upphävde innehållet i de äldre uppenbarelserna, och att de inte i första hand kom som skriftuttydare, utan att det nu gällde livet ur den omedelbara kontakten med Gud och Kristus. (Se även "Grundval för etiska värden" och huvudtexten.) Därur växer då nya synsätt i jämförelse med det Gamla Testamentet fram.

I det Nya Testamentet kan man emellertid också hitta många hänvisningar till andra trosinriktningar under dåvarande tid. Johannesevangeliet t ex vänder sig uppenbarligen ofta till dem, som kände till de gnostiska visdomslärorna, för att för dem inför deras egen bakgrund förklara också just det avvikande specifikt kristna. Ett enkelt exempel därpå finns redan i beteckningen "Han var det sanna ljuset ..." i Joh.1. I några av Paulus' brev tar man också hänsyn till den kunskapsnivån, som människorna med de gamla mysteriereligionerna befann sig på, snarare än till de judiska traditionerna. Någon, som inte känner till dessa traditioner, kommer inte att lägga märke till det. På sådana ställen i Nya Testamentet går det inte att hitta några schablonmässiga förbannelsedomar mot alla ickejudaiska gamla skrifter. Sådana domar återfinns endast på de ställen, där ett uttalat missbruk av konkreta, degenererade kulter har berörts i syfte att varna människorna för sådana vägar. Missionens gamla, mera lagenliga väg var, att hämta människorna på den plats de stod på, i stället för att begära, att de helt enkelt skulle glömma hela sin biografi – vilket snarare orsakar

ytterligare brott i medvetandet i stället för att erbjuda frälsning och hela gamla brott. Människor av annan härkomst ålades inte, att de först måste ta upp hela den judiska traditionen. I det hänseendet var de likaberättigade med judarna. Trots detta förekom härom dispyter mellan lärjungarna, och de förekommer ännu i dag.

På den tiden krävde Jesus gärningar i den här formen en bakgrund med tro på Gud och hoppet om en betydande förändring både i Israel och i resten av världen, så som profeterna predikat. Det har dock blivit möjligt sedan dess att presentera kristen undervisning baserat på andra religiösa traditioner än de som finns i Gamla Testamentet. Det försökte t ex Mani, grundaren för manikeismen, en religion som fick stor spridning i Asien. Medlemmarna utsattes senare för förföljelse genom kyrkan, och de är idag praktiskt taget utrotade. För honom blev Zaratustras likaledes monoteistiska religion i Persien en utgångspunkt. Huruvida han lyckades att på detta sätt korrekt extrahera Jesu roll, och huruvida han sina lärors höga nivå till trots eventuellt inte lyckades (t ex ensidigt världsfrånvänd i lärorna), är en annan fråga, som vi här inte närmare ska fördjupa oss i.

Den judiska religionen (judaismen) har efter den hebreiska Bibeln presenterat ytterligare några skrifter, som t ex rättsgrundlagen (*Mischna*) och kommentarer (*Gemara*) ur **Talmud** – i versionerna från Babylon och från Jerusalem -; liksom judiska lärosatser om grundlagen i bestämda riktningar, i synnerhet **Kabballans** mystisk - esoteriska skrifter: **Zohar (Sohar)** / **Sepher Jezirah**. Dessa sistnämnda skrifter tillskrivs det 13:e århundradet, men torde mycket väl kunna härstamma ur äldre traditioner. En del påminner till och med om det gamla Egypten. Även i dag finns en judisk mystik (chassidism).

Om gudsföreställningar

"Abrahams Gud" upplevdes som familjens, stam och det israeliska folkets personliga Gud, såväl som Gud i hela universum. Den här tron fick sin strikta monoteistiska form (endast en Gud) med tiden, marknadsförd av profeterna.* Till en början kallades Gud i Gamla Testamentet "**Elohim**" - dvs "gudomliga (skapar-) andar" och inte på något sätt materiella utomjordiska med gentekniska experiment osv, som det i dag spekuleras om i en del böcker -; om det delvis förekom problematiska inflytanden på jordens utveckling, så har dessa kommit till senare. "Allah" är det muslimska namnet på Gud - från det förislamiska arabiska ordet "al-ilah" – var även, som ett semitiskt ord, nästan säkert samma ursprung som namnet "Elohim, ett av Guds namn i Moseböckerna (på hebreiska).

Namnet **Jahveh/ Jehova/ JHWH** förekommer i Gamla Testamentet först senare. I och med att Gud under epokenas gång kom närmare – så långt enligt mystiska och humanistisk-vetenskapliga källor som t ex *Lorber eller Steiner*, lär bli upplevelsen av Gud som Jehova ha uppstått. Det är endast översättningarna, som tyvärr alltid använder samma beteckningar, där det i originalskriften står många olika gudsnamn. På så sätt förbigår man den respektive olika upplevelsen hos människorna i olika epoker. Den ursprungligen äkta gudsupplevelsen som Jehova grumlades antagligen senare, och till och med negativa väsen kan i detta sammanhang till viss del ha misslett människor, vars spiritualitet var avtrubbad, och vilka var fulla av hat. Därför behöver inte alla berättelser i Gamla Testamentet handla om den rätte "Jahveh", eller om "JHWH" i enlighet med *Hurtak's* förklaringar. Det innebär emellertid inte, att varje händelse i Gamla Testamentet skulle kunna värderas efter mänsklig logik i vårt nutida samhälle. Gud vet bättre än vi, vad Han gör och varför, och vad och varför han begär detta av människor.

Tron på Messias och Kristus

Ordet "Christos" användes redan i Septuaginta, den under 3:e / 2:a århundradet före Kristus av judar för judar gjorda översättningen av namnet "Meschiach", den föräbodade **Messias** i den hebreiska Bibeln till grekiska. Namnet har inte uppfunnits av Paulus, vilket en del

moderna författare trodde. Skrifterna från grottorna i närheten av Döda Havet (Qumran) visar, att djupt troende judar just under årtiondena / århundradena före Kristus väntade på ett messianskt fridsrike, så som det finns beskrivet i Jesaja 11. Men redan då förekom olika tolkningar av Messias' väsen – liksom också Jesu lärjungar hade relativt svårt att förstå, att det utlovade nya "konungariket" inte innebar en ytlig nationell revolt mot romarna, utan att det handlade om en andlig, allt omvandlande utveckling, ett "himmelens rike".

Församlingen i **Qumran** räknas ofta till de mest strängt troende, de spirituella esséerna, som vid sidan om fariséerna och sadducéerna var den tredje grundläggande skolan i dåtidens judendom. Noggrant taget handlade det snarare om en oberoende församling, som stod de fridsamma esséerna nära, men som därutöver också underhöll goda kontakter med de likaledes fristående militanta "zeloterna", och med fariséerna i Jerusalem (de senare anförtrorde denna församling i en nödsituation till och med anteckningarna om sin tempelskatt; församlingen i Qumran ansågs alltså uppenbarligen - olika åsikter till trots - som absolut pålitlig). "Församlingsregeln" 1 QS innehöll uppgifter om den väntade Messias. Det nämndes till och med 2 Messiasgestalter resp 2 härstammingslinjer för en sådan väntad Messias, som enligt dåvarande rätt skulle kunna gälla Jesus: genom Josef ur Davids hus och genom Maria ur den prästerliga linjen från Aaron (Det nämner t ex även *Carsten Peter Thiede*, som på uppdrag av den israeliska myndigheten för antiken befattar sig med dessa skrifterullar).

Profetian i Mika 5:2, enligt vilken Messias lär härstamma från Bet-Lehem Efrata, tycks i dessa kretsar, som vårdade löftet om en Messias, inte ha haft någon betydelse. Och ändå hänvisar t ex evangelisten Matteus till den. Av många ansågs detta lättfärdigt som hans påhitt, eftersom Jesus kom från Nasaret. *

På ett ställe i profeten Daniel 9:25 hänvisas ofta till Jesus: Från anvisningen om uppbyggnad av det andra Jerusalem (se Nehemja 2:18; ca 445 före Kristi) fram till den (2:e) smordes död skulle sammanlagt 69 "veckor" förflyta. Om man därmed ska förstå "årsveckor" om vardera 7 år (jfr med uttydningen av "sabbatsår" osv), skulle detta de facto syfta på tiden för korsfästelsen.

(...)

– Men det finns också de messianska judarna som erkänner Jesus som sin Messias.

För en som religionsgemenskap för kristendomen fastställd teologi må det vara svårt att använda, men R. Steiners uppslag torde vara desto mera intressant för andra kulturkretsar: nämligen att se Kristus som ett väsen, som under förkristen tid var bekant för några högre vise män, vilket kom till uttryck i Vishvas hinduernas karman, parsernas Ahura Mazda, egyptiernas Osiris' soliga väsen och i keltarnas Belemis = Baldur, Apollo. Se även under kapitel "I början fanns ordet ..." i denna text.

Se också t ex om kristologi av Rudolf Steiner, se bl a föredragssamlingarna: "Andliga väsen i himlakropparna", 1912; "Förstadier till mysteriet på Golgata", 1913, 1914; "Från Jesus till Kristus"; "Kristologi".

Ännu senare, för 2000 år sedan, ser vi då hur Kristus förkroppsligas på jorden, som en måttstock vid en vändpunkt för världens utveckling, som liksom tar på sig utvecklingen resp mänskligheten, återupptar den i sitt liv. De gamla kulterna är till viss del degenererade, så som kristendomen senare blev ytlig, men en forskning i dessa riktningar skulle trots detta vara av betydelse. Kristus skulle visa sig vara något, som inte skulle passa in i den honom ibland tilltänkta rollen som maktgarant i en särskild religionsgemenskap. Ett väsen, som förkroppsligar just det förnyade allmänt mänskliga, den "nye Adam" från Golgata.

[Updates English/ Deutsch.](#)

Gäller tiden "före syndafloden" och den nytestamentliga tiden, t ex skrifterna genom "det inre ordet" av Jakob Lorber: www.lorber-verlag.de ; samt Rudolf Steiner. Insikterna om mystik för också med sig, att

den tesen som en del företräder kan bli helt bortglömd, nämligen att Jesus aldrig har existerat som historisk person, utan att han var en enkel kringvandrande predikant.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Zarathustra

Zaratustras ursprungliga läror kan man ännu idag hitta hos parserna och i Zend Avesta, som är deras heliga skrift. Forskare i denna religion i Indien har kommit fram till, att denna religion är äldre än vad forskare i västvärlden hittills har antagit, och att antikens historieskrivare alltså hade rätt. Vidare har det kommit fram, att det vid denna religion ursprungligen på intet sätt bara handlade om de kosmiska striderna mellan ljus och mörker, som under senare tid smälte samman med de gnostiska läroarna, utan att den ende personlige guden, Ahura Mazda, stod som det "Övergoda" över dessa motstridande krafter. Begreppet för Guds opersonliga sida var "Ahu". (*En adress till de flesta mest spirituella arbeten om denna religion: Mazdayasnie Monasterie, Mustafa Bldg., Sir Pheroze Shah Mehta Rd., Bombay 400001, Indien.*). På annat håll har man upptäckt, att det i de iranska traditionerna förekommer hänvisningar till Noa / Noak, som väl stämmer överens med bibliska berättelser. Vårt intryck är, att Zaratustras heliga skrift Zend Avesta åtminstone ännu har mycket gemensamt med en sorts uruppenbarelse för mänskligheten före syndafloden i Främre Asien – dvs med den äldsta gudstron, som Noa höll fast vid även i denna degenererade kultur. Abraham var inte den första människan, som tillbad en enda Gud. Det finns hänvisningar om, att även den ursprungliga formen för denna religion före syndafloden omkring år 3500 f. Kr. Förelåg i skriftform, och det finns absolut en möjlighet, att skrifter från denna gamla tid en dag blir återfunna. Lorber kallar en av dessa försvunna skrifter för "Seanthiast Elli". Gud ska före syndafloden ha visat sig för människorna som "Abedam", så som han senare verkade genom den bibliske Melkisedek.

För övrigt räknas också parserna liksom judarna och kristna av många muslimska präster i Iran till "skrifternas folk" i Koranen, dvs inte till de "otrogna" utan till dem, som tror på en och samma Gud, och som genom profeter om och om blev påmindas därom. Naturligtvis har också en del av det ursprungligen spirituellt djupa innehållet i denna religion gått förlorat, liksom i andra religioner, och måste forskas fram på nytt.

Mani (216 - 276) försökte att knyta samman kristna läror med Zaratustras gamla religion. (...) (Detta försök ska inte värderas här; se även den utförliga texten på [engelska](#) eller [tyska](#).)

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Informationer om: Jesus Kristus och islam

Den interreligiösa dialogen

Detta är tänkt som ett bidrag till bättre förståelse mellan olika religioner och till en fredlig "interreligiös dialog", så som den har förts sedan många år. Dessa kommentarer gör inget anspråk på att karakterisera islam i sin helhet; i synnerhet som det också finns olika skolor inom islam.****

Koranen*) och de andra skriftreligionerna

Islam betyder "underkastelse (att underkasta sig Guds vilja)", och också "hängivenhet (åt Gud)".

Islams heliga skrift, Koranen, uppfattas som inspiration och den har förmedlats till profeten Muhammed genom Gud resp. ängeln Gibril – som kan identifieras med den också inom

kristendomen bekanta ärkeängeln Gabriel. Säkert är, att Koranen är av central betydelse. Därutöver spelar som tolkning också traditioner (Sunna; ordagrant: vana) som bevarats från profetens (Hadith) tid en roll. Också en profet är med sitt personliga uppförande en människa, inte Gud. Man måste också komma ihåg, att det liksom bland kristna även finns muslimer, som inte är helt förtrogna med sin Heliga Skrift.

I Koranen tilltalas kristna resp. judar delvis även direkt med "Ni skriftens folk" (bokens folk, t.ex. sura 4:171*) och med "Ni Israels barn". På så sätt kan de också befatta sig med Koranen*) – även om de i vanliga fall inte gör det. Hur som helst befattar religionsvetenskapen sig med samtliga religioners heliga skrifter, och forskar bl.a. i den historiska utvecklingen av deras tolkning. De heliga skrifterna borde dock studeras med respekt. En del av de muslimska Koran-kommentatorerna skrev, att det existerar en urform av Koranen – i gott förvar hos Gud – som endast är tillgänglig för de rena änglarna och de rena mänskliga sändebuden; en annan del av dem tolkade det som så, att läsaren av den på jorden existerande Koranen måste befinna sig i ett rent tillstånd.

Profeten anses som utsänd för en "tid" (eller mellantid), i vilken sändebuden har uteblivit (sura 5,19*). Koranen skiljer mellan troende i bemärkelsen enligt profeten Muhammeds läror, "bokens folk" (skriftens folk), och "otrogna". Med "bokens folk" menas i synnerhet judar och kristna, som vid sidan om muslimerna stödjer sig på samma tradition; ibland även zaratustrier (sura 22,17*). Ty Koranen erkänner också en rad av de "profeter", som alla har lämnat överensstämmande läror om En Enda Gud, om yttersta domen efter detta och om bönen för sina folk resp. för sin tid t.ex. sura 6, 83-92; sura 7, sura 4,136*). I den mån som människor med dessa religioner tror på de gemensamma grundvalarna, räknas de i själva Koranen inte till de otrogna. (sura 5,48* bl.a.) Under islams första århundraden utövade man inget tvång mot kristna och judar att övergå till islam (enligt läran i Koranen, "Det finns inget tvång i religionen", se sura 2, 256*).

Abraham anses vara en av "haniferna", som var och en fann direkt den rätta tron på den enda Guden.

Allah – förislamiskt gammalarabiskt al-ilah – har som semitiskt ord säkerligen samma ursprung som "Elohim", ett gudanamn i de hebreiska moseböckerna.

Med "otrogna" – ordagrant ungefär: "döljare" – menade man på profeten Muhammeds tid strängt taget polyteisterna, resp. avgudadyrkarna, mot vilka han kämpade i Arabien, och vilka också redan judarnas och de kristnas Bibel hade varnat för. I ett vidare perspektiv anses inom islam i dag de människor som ej troende, som inte tror på en enda Gud och den yttersta domen. Ofta används begreppet i dag fel och schablonmässigt om alla icke muslimer; ofta t.o.m. om muslimer, som vid tillfället hör till en annan riktning.

Jesus Kristus i Koranen

Jesus nämns vid sidan av bibeln också i Koranen (600-talet efter Kristus). Det finns där både likheter och skillnader. Det bör påpekas, att Koranen på flera ställen erkänner Jesus Kristus som profet; som Guds utsände, och även som Guds "ord", dock utan närmare förklarad betydelse, och som Guds ande (sura 4, 171), "skapad som Adam"(suror 2, 3, 5,...). I en välförstådd islam har han alltså i varje fall en större betydelse än hos de moderna kristna teologer, som endast lämnade kvar socialreformatorn Jesus. Det var endast läran om Jesu – redan på Muhammeds tid av de kristna som mycket jordisk uppfattade – roll som Guds son inom ramen för trefaldighetsläran, som inte accepterades av Koranen. Det fanns knappast längre kristna, som fortfarande autentiskt hade kunnat förklara, vad som ursprungligen menades med det, så att också människor med annan utgångspunkt skulle ha förstått det. (t.ex. sura 6, 101*). I Romarbrevet 1.4 heter det, att Jesus genom den Helige Andens kraft "tillsattes" – alltså inte föddes – som son.

Den muslimska övertygelsen, att Gud inte är född och inte har fött utan skapat Jesus, skulle de kristna såtillvida egentligen kunna instämma i. Vidare är begreppet (grekiska) "logos" –

som i Bibeln just står för den gudomliga härkomsten resp. utsändningen av Jesus Kristus – i evangelierna också översatt med "Ordet" (se ovan), vilket i Koranen används för Jesus. Finns det i Koranens inspirationer – liksom i Bibeln – hemligheter förborgade, som varken muslimer eller kristna hittills har lyckats uttyda till fullo, så att deras tvistande om begrepp därför är meningslöst? Även där kristna presenterar dessa läror på sådant sätt, att de kan uppfattas som "en lära om flera gudar", motsvarar det inte det sätt, som Jesus själv har lärt: "Be i mitt namn (dvs. i innerlig gemenskap med Jesus) till Fadern (Gud)" – Bibeln, Johannesev. 15:16. I Jesu liv kretsar allt kring den ende Guden, som han stod i nära förbindelse med, och till vilken just han kan leda människorna.

Begreppet "logos" (grekiska, i Johannesevangeliet 1 "Guds ord", en beteckning, som där är förbunden med Kristus) förekommer i Parets Koran-översättning (tyska) oberoende av Jesus, men förstås i andra Koranutgåvor som Guds "angelägenhet" resp. Guds "befallning" (sura 13,2 och 13,11*).

Koranen ser Jesus "som Adam", som Gud skapade ur jorden (sura 3,59*) och talar om en "Guds utsände", skapad av Guds Ande, som medverkade i Miriams (Marias) jungfruliga födsel av Jesus (sura 19,17-22*). I den kristna versionen förkunnar Herrens ängel Jesu födelse av den Helige Anden. Det heter också i Koranen, att Jesus blev stärkt av den Helige Anden (sura 5,110*).

Enligt Koranen förebådade den unge Jesus sin uppväckelse (sura 19, 33*), varmed man visserligen också kunde mena hans återkomst på den "yttersta dagen" (domen, med uppståndelsen av de troende, som ofta nämns i Koranen, se sura 4, 159*). Koranen talar om, att Jesus lyftes levande upp till himlen (sura 4: 157 – 159*, sura 3, 55*). Muslimer och kristna är inte ense om, huruvida Jesus före sin himlafärd blev korsfäst, dog och med Guds hjälp övervann döden – så som de kristna säger -, eller om han utan korsfästelse lyftes upp till himlen levande – vilket muslimerna tror. Båda parter har dock den tron gemensamt, att Jesus vid den tidpunkten, då han lyftes upp, på intet sätt var "död", utan att han t.ex. undervisade människorna. Redan i suran 3,55* resp. 5,48 heter det, "jag ska göra honom ren" och "... ska ni alla komma tillbaka till mig, och om det ni var oeniga om (under ert jordeliv) ska jag (Gud) slutgiltigt besluta. Därför skulle kristna och muslimer i lugn och ro kunna invänta lösningen på några återstående hemligheter, i stället för att tvista om dem.

Likaså innehåller Koranen de troendes uppståndelse vid tiden för den yttersta domen (sura 36,77-83, sura 69, 13-37; suror 75 och 99* bl.a.). Jesus ska sedan återkomma och vittna mot skriftens troende folk (sura 4,159; jfr sura 16,89*). De människor, också icke muslimer, som tror på Gud och den yttersta dagen, och gör goda gärningar, har enligt Koranen inget att frukta vid den yttersta domen (sura 2,62; sura 4,123-124; sura 7,170*). Den yttersta domen är i Koranen liksom i Bibeln entydigt Guds sak, och inte människornas sak, de må sen vara kristna, muslimer eller judar.

(Dessa jämförelser religioner emellan leder inte till ifrågasättande av Koranens oavhängighet.)

Om islams och kristendomens etiska grundvalar

Även de etiska grundvalarna för de så kallade 3 "abrahamitiska religionerna" är nära besläktade. Budorden förekommer också i islam, även om de inte är listade, bl.a. i sura 17,22-39; sura 5,38-40; sura 2,188; sura 4,135; sura 2,195; och sura 17,70* (mänsklig värdighet). Koranen förbjuder t.ex. å det strängaste och utan undantag att döda oskyldiga (sura 5,27-32*). Begreppet "**djihad**" betyder bara "kamp"; betydelsen "heligt krig" härstammar inte från Koranen, utan från uttalanden från profeten Muhammed och de islamiska lagskolorna ***): Det själsligt-moraliska arbetet i det inre med egna gudsfrämmande lidelser räknas som det "stora djihad", som tillmäts större betydelse än alla

andra yttre kontroverser. (Jfr t.ex. Jesu budskap "att först dra ut bjälken ur det egna ögat..." – Många yttre konflikter skulle på så sätt bli grundlösa.) "Ordets djihad" är trons fredliga företrädare. "Handens djihad" är den troendes aktiva, lärande exempel. "Svärdets djihad" kallas också det "lilla djihad"; det är endast tillåtet som försvar för angripna troende och "utan överträdelser" (jfr sura 2: 190* i Koranen). "Häftigheten" i umgänget med personer av annan tro är emellertid också omnämnd i Koranen (sura 48, 29*, sura 47, 4*); Sådana "häftiga" passager kan jämföras med annorlunda ställen där de begränsas, (som "I religionen finns det inget tvång", sura 2, 256).

Mycket talrika är de traditionella regler, som gäller för umgänget mellan könen inkl. förbudet att ingå äktenskap med medlemmar ur andra religioner osv.

Till islamisk praxis hör: "Betygandet, att det inte finns någon annan gud utom Gud (Allah) och att Muhammed är Guds utsände;

att de föreskrivna dagliga bönerna förrättas (sura 2, 177*);

att den årliga fastan i månaden Ramadan iaktas (sura 2, 185*);

att pilgrimsfärden företas minst en gång i livet (sura 2, 196*);

och att zakat (avgift för sociala ändamål) betalas (sura 2, 177*)"

I dagens islam finns det inget centralt ställe, som bestämmer över religiös-etiska frågor. Emellertid skulle positioner, som delas av en tydlig majoritet av ansedda rättslärda, förmodligen accepteras av många.

*) Vi har bl.a. använt oss av Rudi Paretts översättning av Koranen, Kohlhammer Verlag, som uppfyller de vetenskapliga anspråken, och som tydligt skiljer mellan ordagranna översättningar och infoganden för en bättre språklig förståelse. Här används den inom den islamiska världen vanligaste egyptiska versnumreringen. Andra översättningar kan använda en av de två andra versnumreringarna; då hittar man det omnämnda stället strax före eller efter det angivna versnumret i själva suran. Svårigheten att översätta Koranen gäller inte i så hög grad för sådana klara ställen, som de här angivna. Tolkningen av Koranställena jämfördes också med "Koranen, översatt och kommenterad av Adel Theodor Khoury, 2007 (tyska)", vars översättning också har fått erkännande bland de muslimska lärda, (t.ex. Dr. Inamullah Khan, dåvarande generalsekreterare för den Islamiska världskongressen.), och vars kommentar beaktar de islamiska rättsskolornas traditionella tolkning.

***) Även de från historien bekanta "kristna korstågen" hade inte sin grund i Bibeln, utan var mänskliga påfund och har t.ex. i dag dåligt rykte hos många kristna i Europa.

****) (Jfr dessutom i islam Koranens sura 164: vers 125.)

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Information om: Jesus Kristus och buddhismen

Här går vi in på likheter och skillnader mellan buddhistiska inriktningar och en kristendom, som (åter) är medveten om sina egna spirituella djup. Därmed görs dock inget anspråk på att omfattande vilja återge Buddhas liv och läror (500 f Kr) *) Här behandlas snarare kärnpunkterna på ett precist sätt.

"Intet" och jaget.

Kärnan i Buddhas ursprungliga lärosatser, så som grundvalet fortfarande är i "Hinajana"-buddhismen, är människans fortskridande befrielse från allt det, som inte hör till hennes väsen. Längtan i yttre och inre sinnen, som leder till lidanden, ska erkännas att "icke tillhörande det egna jaget" ("anatta") och via en motsvarande levnads- och skolningsväg samt meditation och annat slutligen slockna och mynna ut i ett nirvana-tillstånd. Detta har mestadels blivit missförstått i synnerhet av "Mahajana"-buddhismen, som är en senare

inriktning inom buddhismen, - men den har också medfört framsteg, t ex en mera utpräglad medkänsla med alla levande väsen i stället för att fly undan världen. Den tolkade det omnämnda och alltid återkommande begreppet av icke-jaget så, att det över huvud taget inte fanns kvar något jag, som blev kvar, när de egoistiska lägre egenskaperna var avlagda. Följaktligen lutar denna inriktning också åt att betrakta nirvana som ett "Intet". Men Buddha själv sa till och med i beskrivningen av sina egna högsta erfarenheter: "Och jag genomskådade ... med tiden (också) eländet på området 'att varken förnimma eller att icke förnimma', det blev fullkomligt klart för mig, och trängde lyckligtvis undan upphävandet av förnimmelse och ickeförnimmelse, jag har avnjutit det ... Och så vinner jag alltsedan dess – efter fullkomlig bortkoppling av varken förnimmelse eller ickeförnimmelse – upphävandet av förnimmelse och varseblivning och dröjer kvar däri. Och influenserna har sinat – efter det att jag har insett allt klokt." (*Suttam av Anguttara Nikaja 9, nr 41 ...*).

Så till vida kan man konstatera, att Jesus Kristus också uppmuntrade till luttring av olika mänskliga egenskaper, och därtill, att var och en bör börja med sig själv i stället för att genast kritisera andra. (*Se härtill i huvudtexten om Kristusvägar.net*). Vidare identifierar Jesus inte heller sig själv och sina lärjungar med världen eller några som helst världsliga aktiviteter utan beskriver sig och lärjungarna som tillhörande världen, men – mer uttryckligt än i den ursprungliga buddhismen – som levande och verkande i denna värld (*Joh. 17*), och förvandlande världen som en surdeg.

I varje fall kan man konstatera så många långtgående överensstämmelser i Jesu och Buddhas uttalanden om livets frågor, att det sedan årtionden fick några människor att förmoda, att Jesus har lärt ut buddhism. Som förklaring till dessa likheter är inget yttre överlämnande nödvändigt, som många moderna forskare föreställer sig, – även om det kan ha förekommit en eller annan kontakt.

Det stämmer dock inte. Likaväl skulle man kunna påstå, att han har predikat den ena eller andra läran. I vår huvudtext förklaras bl a, att sådana delvisa likheter beror på andliga realiteter, som alla som har tillgång till den, kan uppfatta på liknande sätt, utan att skriva av från varandra. Det är inspiration, ty när allt kommer omkring och det är äkta, rinner det ur den eviga källan, utan vilken det funnes varken "något" eller "inget" eller "icke inget" osv eller befrielse därav, i synnerhet som denna befrielse utan detta över huvud taget inte skulle ha någon mening. Ur den (eller det), som står bakom allt och är förborgad i allt, och som samtidigt befinner sig utanför allt. Som inte är manifesterad, och ändå redan innehåller allt, och som trots det ska vara mera i slutet än i början av skapelsen - alltså i jordisk bemärkelse något minst lika motsägelsefullt som en koan (en paradoxal vers för meditation i zen-buddismen). Något, som inte är begripligt på teoretisk väg, även om människoanden långsamt kan göras tillräckligt flexibel för att åtminstone kunna anställa indirekta försök att närma sig eller att kunna bearbeta något man upplevt inom sig.*****

Det är styrkan, som religionerna i motsats till ett materialistiskt-egoistiskt samhälle har gemensamt – men de utnyttjar den inte tillräckligt. Ej heller likheter och kontakter sinsemellan religionerna kunde förändra, att alla har sina egna och delvis just också olika vägar.

Bland de *kristna mystikerna* står Mäster Eckhart närmast den östliga impersonalismen. Bland de buddhistiska riktningarna skulle kanske Nichirens läror kunna visa sig som en bro. Bland de **övriga indiska vishetslärarna** står Sri Aurobindo – och hans partner, "Modern" – närmast den europeiska personalismen eller idén om egenvärdet: han passerade Nirvana och insåg –tydligt på ett sätt som liknar många kristna mystikers – att det bakom Nirvanas erfarenhetsvärld finns något helt annat än "intet". Han talar om "det högsta" och skulle vilja ta med sig vissa aspekter av detta högsta ner till jorden. Det finns människor för vilka just Sri Aurobindo var en bro för att åter kunna hitta tillbaka till kristendomen – men till dess egentliga kärna, där det t.ex. handlar om helt verkliga Kristi efterföljare och till och med den kraft som kom till uttryck hos Jesus själv i hans återuppståndelse.

Den "Yttersta verkligheten" och frågan om Gud.

Emellertid är de mänskliga egenskaper, som behöver luttras på det judiska resp kristna området dessutom förknippade med begreppet synd gentemot Gud. Till en början handlade det här om att följa religiöst grundade etiska normer; noggrannare betraktat om övervinnelse av alla egenskaper, som skiljer oss från Gud. Numera härskar i regel – antagligen också hos de flesta buddhister själva – en övertygelse om, att det inte finns någon Gud i buddhismen. I gemensamma etiska ställningstaganden hos olika religioner hänvisar man därför endast till en av alla religioner accepterad "sista verklighet" bortom det materiella livet, vad detta än må vara hos varje enskild religion. Detta är åtminstone inte helt korrekt. Buddha har aldrig hävdad, att det inte finns någon Gud, utan han inskränkte sig just under dåvarande omständigheter till att vidarebefordra insikter om den mänskliga vägen. Buddha svarade på frågor från hinduiska präster om Brahman, hinduismens skapelsegud: Den Brahman känner jag väl, och den brahmanska världen, och den stig, som leder till den brahmanska världen, och hur Brahman har kommit till den brahmanska världen, känner jag också till." (*Digha Nikaya, 13:e talet* – med hänvisning till spirituella erfarenheter, inte endast till hinduiska litteraturkunskaper.) Hinduernas Brahman kan inte utan vidare jämföras med "fadersguden" Jesus Kristus, utan det är snarare en av de i olika kulturer med tiden uppkomna personifieringar av gudomliga delegenskaper. Det handlar i varje fall inte om någon beteckning på negativa krafter.

Den som då talar om ett högre ursprung för dåtida dyrkade Gudar, i stället för att själv tillbedja dem som högsta väsen, vad talar denne då om? Uppenbarligen låg för Buddha ursprung och mål i det icke manifesterade. Denna icke manifesterade högsta realitet är dock inte "inget". Den finns endast utanför allt, som människan med sin jordiska, psykiska eller mentala förmåga kan göra sig en bild av.

Och där har vi nu plötsligt en *i kristendomen, judendomen och islam* så medvetet erkänd parallell. Ty i alla dessa religioner finns insikten, att det är meningslöst eller till och med förbjudet att göra sig en bild av Gud – även om man har glömt anledningen till det. I judendomen fick inte heller det lokala namnet på Gud nämnas direkt. Se också vår sida "Religion som återförbindelse med Gud", anmärkning 2) om arketyper.

Evangelierna resp uppenbarelsen utmärker däremot "Fadern" som den, som allt skapande utgår ifrån och i vars fullkomlighet det slutar (alfa und omega), den som alltså står över skapelsen och skapelsens egenskaper, och som före honom inte slutgiltigt kunde nås. Kristna mystiker såsom Jakob Böhme har på grund av sina autentiska erfarenheter också uttryckligen hänvisat till, att denne Gud inte endast står över den jordiska skapelsen, utan över alla utomjordiska och himmelska världar. **) Det leder inte långt, om religioner jämfördes i den vetenskapliga litteraturen, utan att inbegripa dem, som har djuptgående religiösa erfarenheter. Utan dem kan man inte en gång hitta ett språk, som är förståeligt för båda sidor.***)

Den buddhistiska vägen leder till upptagandet i "Nirvana", tillvaron bortom om andra sidan – något, som för de flesta buddhister naturligtvis är lika långt borta som för de flesta kristna en mystisk enhet med Gud -****). Buddha lärde emellertid också om möjligheten, att en "från återfödelse befriad" Bodhisattva frivilligt kunde få komma tillbaka till jorden för att t ex hjälpa resten av mänskligheten.

Kristus steg upp till Fadern ("och graven var tom", återuppståndelse & himlafärd), för att återvända. Med Kristus kan det i dag leda till ett starkare genombrott från den högsta gudomliga nivån ända ned till det jordiska.

Här skulle man också kunna nämna *Rudolf Steiner* som menade att Buddha hade förkunnat en kärlekens vishetslära medan Kristus sedan tillförde kärlekens makt, som till sist leder allt tillbaka – eller snarare fram –till den gudomliga fullkomligheten. "Bed till Fadern i mitt namn" – dvs. i samstämmighet med honom, genom honom, går den kristna vägen till det Enda. Här ses Buddha på något sätt som en banbrytare.

Den som vill få reda på hur det verkligen förhåller sig kan på sin inslagna väg själv fråga Kristus eller Buddha!

Buddha i "Kalama Sutra": "Låt er inte ledas..., inte av hörsägner, ...traditioner, ... dagens åsikter, ...de heliga skrifternas auktoritet, ...av rena förnufts-skäl och logiska slutsatser,...påhittade teorier och populära åsikter, ...känslan av personliga fördelar,...en mästa-res auktoritet. Men om ni själva inser...". (Kognition och en sann trosövertygelse har mycket mer gemensamt än enbart ett intellektuellt "hålla för sant" med tron.)

*) *Bevarade läror av Buddha kan framför allt hittas i K.E.Neumanns omfångsrika översättningar "Buddhas tal: den mellersta samlingen"; även i den "längre samlingen".*

***) För människor med teosofiskt språkbruk må här nämnas, att Nirvana resp Atma i teosofisk bemärkelse ligger under de "paranirvaniska" och "logoistiska", gudomliga nivåerna.

****) Särskilt den kristne mystikern Mäster Eckhart beskrev sina erfarenheter på ett sådant sätt att släktskapen med en Nirvana-erfarenhet kan kännas igen också utan begreppet Nirvana, men också skillnaderna genom att detta för honom var förbundet med ett möte med Gud.

*****) Att återvända till Gud med en fond av erfarenheter från passagen genom världen är å ena sidan en återkomst till det ursprungliga som funnits där i evärderliga tider; och ändå är det samtidigt något ytterligare, något som inte funnits tidigare, som två kongruenta trianglar. Denna paradox kan bara förstås genom en fördjupad mystisk erfarenhet.

*****) Det finns också filosofiska aspekter. I Mahajana-buddhismen beskrev *Nagarjuna i sina allmänna kommentarer till Prajnaparamita*, att något kan ses som sant, inte sant, sant och inte sant, och vare sig sant eller inte sant, alltså fyra alternativ i stället för ett rent dualistiskt antingen / eller. Eftersom det mänskliga förståndet inte räcker till för att förstå det till fullo, kunde det som med de paradoxala utsagorna i Zen-buddhismen (se ovan) leda till att människan nådde upp över detta dualistiska förstånd (en form av "upplysning"), och på så sätt kunde få en överblick från en högre utsiktpunkt. Inom den europeiska filosofin finns det en annan väg till en utvidgning av tänkandet utöver det gamla dualistiska antingen / eller: *Hegels* dialektik om tes och antites inkluderar den syntes som utvinns därur. Den kan därför träna förståndet att inta en synpunkt som står över motsägelserna eller de skenbara motsägelserna och på så sätt bli mer öppen för Guds andes högre sanning. Vårt kristna projekt har oberoende av detta utvecklats något liknande: ur olika synpunkter kan alltid det som är begripligt och förenligt ur ett helhetsperspektiv sammanställas (övertvinnandet av de skenbara motsägelserna).

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Information om: Jesus Kristus och hinduismen

Dessa extrasidor till internetprojektet "Kristusvägar" om olika andra religioner är ett bidrag till bättre förståelse av projektet och till en dialog mellan religionerna. Här framställs likheter och skillnader mellan hinduistiska riktningar och en kristendom, som (åter) hat blivit medveten om sina egna spirituella djup. Det ställs dock inga krav på att vilja ge en omfattande beskrivning av den hinduistiska religionen. I stället inriktar man sig här noggrant på kärnpunkterna.

Jesus Kristus

I läror med hinduistiskt ursprung förekommer begreppet "avatarer" på olika nivåer. Därmed menas människor, som inte finns på jorden för att göra egna framsteg, utan för att av egen fri vilja bidra till folkets eller mänsklighetens framsteg; som en droppe av "gudomlig fullkomlighet". Skillnaderna mellan dylika efter varandra följande "avatarer" och religioner blir dock ofta oklara i sådana uppfattningar, medan den judiska och den kristna uppfattningen betonar "den historiske Guden", aspekten av vidareutveckling och den i synnerhet i detta sammanhang särskilda rollen av "Messias" (*Utdrag ur kapitlet "I begynnelsen var ordet ..." i huvudtexten **).

Icke förty är detta enligt indiskt tänkande ett tillåtet sätt att närma sig förståelsen för Jesu Kristi uppgift. Därför tillerkänner också hinduistiska yogamästare Jesus en större roll än vad vissa moderna kristna teologer gör, vilka ser Jesus endast som en normal människa resp socialreformator. Det finns också hinduer, som uppfattar Jesus endast som en enkel mästare

resp lärare. Vid allt detta måste man emellertid ta hänsyn till, att kristendomens spirituella djup delvis har varit försvunna och först måste göras begripliga igen, för att en meningsfull dialog därom med andra religioner över huvud taget kan bli möjlig. (*Med denna uppgift arbetar denna webbsida i sina utförliga texter* *).

Yogavägar** och kristendom

Enligt bibelordet "Varen (bliven) alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig." (*Matt 5:48*) är för oss den mest intressanta frågan i varje religion, varhän de praktiska andliga vägar leder. När det gäller hinduismen, är det de månggestaltade yogavägarna. De söker 'genom att behärska människans inre natur och själ en väg tillbaka till den gudomliga fullkomligheten'.

I detta sammanhang finns europeiska skolningsvägar (...), som kan inbegripa element som de i yoga-filosofin bekanta nerv- och medvetandecentra – chakran – under andra namn. Sådana ansträngningar behöver inte automatiskt vara "ickekristna", som man från kyrkans sida har förmodat, utan dessa centra i människan var redan under medeltiden kända för de kristna teosoferna (*Johann Georg Gichte*), och kan numera betraktas som reala energistrukturer, som finns i varje människa; på samma sätt som kunskapen om de från Kina bekanta akupunkturpunkterna inte automatiskt är "taoistisk" – eftersom dessa punkter sedan länge med hjälp av mätinstrument och nyligen också histologiskt kan påvisas i människans vävnader. (*Utdrag ur "D. hl. Eifer" i huvudtexten*). Jfr också *Albrecht Frenz "Kristen yoga – Kristen begrundan av en indisk meditationsart", där man antar, att kristendomen är kompatibel med yogans praktiska metoder*.

Men för kristna är dock den andliga hållningen avgörande, dvs ser man övningar som en förberedelse av det egna väsendet för Guds verkan, eller tror man felaktigt, att fullkomligheten i Gud kan tvingas fram med teknik (kropps- och andningsövningar, vediska mantrahymner, koncentration, meditation och kontemplation ...) ?

Ytterligare en sådan skillnad för kristna är: om t ex ett begrepp som "kristuskraft" dyker upp på yogaområdet, ser man då att Kristi helande kraft är en del av hans väsen, som dessutom verkar på hela människan – eller upplever man den enbart som en isolerad kosmisk kraft? Om någon inte ställer in sig direkt på Kristus, varifrån vill han / hon då kunna veta, att det av honom / henne upplevda verkligen har med Kristus att göra? (*Delvis ur "Frågan om Jesu underverk" i huvudtexten*). *

I varje fall finns också originära kristna vägar i stället för delvis till kristendomen anpassade metoder ur andra källor; det är bara så, att dessa håller på att först göras fruktbara igen för vår nuvarande tid. T ex den urgamla praxisen, som de ortodoxa munkarna på berget Atos utövade ("kyrie-eleison", "Herre förbarma dig") i den indiska terminologin en kristen andnings- och mantraövning. (Jfr "Öknens stillhet" i huvudtexten) * . Utöver detta existerar t ex den specifika kristna evangeliemeditation, som ligger till grund för vår huvudtext och finns beskriven på vår *Extrasida "Kristen meditation"* *.

**Det indiska ordet yoga betyder ordagrant "förening", vilket innebär återförening med ursprunget, liknande den ordagranna betydelsen av det latinska ordet re-ligio. Träningmetoden med hinduistiskt ursprung för kropp, själ och ande.

Kristna och indiska arter av mystik

Återupplevelsen av korsfästelsen resp av "själens midnatt", den "mystiska döden", upplevelsen av att vara övergiven av allt, som människan skulle kunna klamra sig fast vid, vilket alla kända kristna mystiker (t ex Mäster Eckehart) fick känna av i en eller annan form, är också i viss mån besläktad med yogans extasupplevelse, Nirvikalpa Samadhi, resp "Nirvanans" upplevelse av tomhet. Kristen mystik levererade dock erfarenheten, att det i resp efter denna tomhet åter finns "något", nämligen Kristus resp Gud. Att det även med utgångspunkt från en indisk väg finns en möjlighet för ett överskridande av detta Nirvana till något bakomliggande, visade Aurobindo. På den kristna vägen kan dock något av denna bakom allt liggande fullhet finnas genomgående redan från första ögonblicket på den religiösa vägen, eftersom Jesu Kristi väsen, som har gått igenom jorden, är en bro.

Man får intrycket av en besvärlig balansgång, om någon som Aurobindo konfronteras med krafter, som framhåller sammanhang med Kristi utveckling, men att bakgrunden därtill inte finns. Men omöjligt är det absolut inte; man behöver endast påminna om fallet med en hinduisk pojke, som inte visste

något om kristendomen, men som genom sitt intensiva inre frågande efter Gud plötsligt fick en kristusupplevelse, vilken han senare utgav i bokform (*Utgivare Friso Melzer, "Sadhu Sundar Singh"*). Även vid hinduistiska, tantriska övningar fick människor, som snarare hade förväntat sig att få se indiska gudagestalter, plötsligt en vision av Kristus. "Anden rör sig, där den vill". För en på kristendomen som religionsgemenskap inriktad teologi må det vara av mindre betydelse, men desto större intresse kan andra kulturkretsar ha av R. Steiners uppslag, att i Kristus se en ljusgestalt, som under förkristen tid var mycket väl bekant för några högre vise män i olika kulturer. (*Utdrag ur kapitlet "Korsfästelse ..." i huvudtexten **) R. Steiner hänvisade angående Indien till "Vishvas karman", en "världsarkitekt", vars verkan kunde känna av de gamla indiska rishis (visa tolkare) bakom för dem mera direkt tillgängliga nivåer. Vad gäller de många hinduistiska gudarna borde man ta i betraktande, att enligt nyare insikter gudarna i många gamla kulturer – såvida det inte handlade om huvudgudar eller människor – personifierade aspekter på en gudom, vilka senare kom att dyrkas som självständiga gudar. De teoretiska beteckningarna som polyteism har alltså i sig liten betydelse. Gudarna har – i sin hebreiska originaltext – också många olika namn på Gud och hans egenskaper. Men de valde inte vägen att dyrka dem som olika gudar. Zaratustrierna (parserna) t ex höll sig också till en monoteistisk tro på en enda gud. Inom hinduismen kan t ex vishnuiternas lära gälla som monoteistisk.

I detta sammanhang är det intressant, att det förekommer nya strävanden, som liksom Kristus med sin återuppståndelse inte längre delar det allmänna antagandet om en självklar, tvångsmässig dödlighet av kroppen: (...) T ex den indiske filosofen och yogin *Aurobindo* och hans andliga följeslagerska, "Modern" *Mira Alfassa*, sökte i denna riktning. (...) (*delvis utdrag ur "Uppståndelsen" i huvudtexten*) *.

Läror om "Karma" och Gud

En betydande del av dessa kristna vägar för sociala handlingar och barmhärtighet skulle i Indien gälla som "Karma Yoga" (ödes-yoga) resp "Bhakti Yoga" (kärleks-yoga), medan en kunskapsorienterad väg skulle jämföras med "Inana-Yoga".

Det man verkligen kan uppleva, är att vid en inställning, att livet styrs av den genom Kristus förmedlade guden, detta liv kan förlöpa mera organiskt än vid en inställning på mekaniskt verkande ödes- (= karma) utjämningslagar. Men även Kristus talar om upparbetning "på öret", men han säger inte, att detta precis som förr måste ske "öga för öga, tand för tand" (Gamla Testamentet). Människans nya uppgift står i förgrunden – det som är fruktbart för henne och hennes miljö, tas fram ur hennes möjligheter för att sedan omsättas. Ingen bearbetning av det förgångna som självändamål eller som utvecklingsmotiv krävs längre. En hjälp "ovanifrån" vid samspelet mellan människornas olika möjligheter kan idag iakttas. (*Utdrag ur kapitlet "Korsfästelse och gravsättning" i huvudtexten; det existerar också en extrasida om karma och reinkarnation.*) *

Etiska värden

Etiken är det området i de olika religionerna, där de flesta av dem är besläktade med varandra, och där dialogen därför har kommit längst. T ex står i början av den klassiska yogavägen enligt Patanjali "Yama" som förutsättning för en framgång: inget levande väsen får skadas genom tankar, ord eller handlingar; man får inte vara sniken; sannfärdighet; sexuell renhet; man får inte utan vidare ta emot presenter (vara oberoende). Den andra nivån är "Niyama": inre och yttre luttring, förnöjsamhet och anspråkslöshet, askes; frikostighet, offer; studium och dyrkan av Gud, innerlighet och tro. Yogier lär, att till och med "slagfältet" i Bhagavadgita avser ett inre slagfält i betydelsen av luttring. Att det här finns paralleller till de kristna budorden och till Jesu läror är uppenbart. Hinduer och kristna liksom många andra religioner har bidragit till projektet "Världsetos".

Heliga skrifter

De äldsta religiösa underlagen är Veda-böckerna, som går tillbaka till "Rishis" under den urtida "gyllene tidsåldern". Senare tillkom t ex det indiska samlingseposet Mahabharata med en skildring av tilldragelser i uråldriga tider (runt 600-talet), som ofta betraktades som myter,

bl a om krig, alltså ur en inte längre så "gyllen" tidsålder. Därefter kom visdomslitteraturen med religionsurkunderna Upanishaderna. *Bhagavad Gita* är en av hinduismens viktigaste heliga böcker som kombinerar överföringar av de äldre delarna av Veda med Upanishadernas filosofi och Yoga-visheten och står i samband med Mahabharata. I denna lärodikt anses Krishna, dess hjälte, som en mänsklig uppenbarelseform – Avatar, se ovan, – av den högsta gudomen.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Information om: Jesus Kristus och taoismen & konfucianismen.

De extra sidorna i internetprojektet "Kristusvägar" till olika andra religioner är ett bidrag till en bättre förståelse av dessa och till en interreligiös dialog. På denna extrasida påvisas likheter och skillnader mellan taoismen/ konfucianismen och kristendomen – en kristendom som (åter) är medveten om sina egna andliga djup. Detta är inte ett anspråk på att uttömma skildra Lao-Tses eller Kon-fu-tses liv och traditioner. Men viktiga punkter behandlas noggrant.

I den traditionella kinesiska andligheten har flera besläktade källor gett sitt tillflöde:

1. Den ursprungliga läran om den högsta principen.

Den ursprungliga läran om den högsta principen Tao/Taidji, "om vilket inget kan sägas", framställer den ursprungliga enheten vid alltings början, alltså före uppdelningen i polariteterna Yin och Yang*) och därefter i de "5 elementen"**. I dag står denna urenhet bakom Kosmos uppenbarelseformer.

Bland de kristna missionärerna fann t. ex. jesuiterna något som motsvarade Gud i denna högsta princip; medan franciskaner- och benediktinermunkarna och slutligen påven talade emot. Å ena sidan motsvarar "Tao" inte det nya sättet att uppleva Gud som en personlig tilltalbar "Fader" som Jesus undervisade om. Det är å andra sidan inte uteslutet att det rör sig om ett äldre sätt att uppfatta respektive söka efter Gud precis så som det var möjligt i det antika Kina.

*) Yin är en expanderande, "kvinnlig" princip – t.ex. i sympatikusnerven; Yang en sammandragande, "manlig" princip – t.ex. i parasympatikusnerven, de båda verkar tillsammans. De "5 elementen" jord, vatten, trä, eld, metall" motsvarar den likartade uppdelningen i de 4 företeelseformerna eller egenskaperna "jord", "vatten", "luft", "eld" = "värme", som de betraktas i den gamla västerländska alkemin och hermetiken och i många andra kulturer (det fanns också kristna alkemister). Det kinesiska femte elementet, det så kallade "metall" betecknades i Europa delvis som "prima materia" ("urmateria", jämför den moderna elementarpartikelteorin) eller som "eter", vilket t.ex. i gammalindiska och antroposofiska källor anses innehålla ytterligare nivåer så att det tillsammans skulle vara 7 sådana fysiska stater. Sådana gamla kunskaper skulle i dag inte räknas till religionen i en trängre bemärkelse; de är emellertid heller inte någon ren spekulativ filosofi; utan de är en gammal, i sitt slag avancerad kosmologi av snarast naturvetenskaplig karaktär – även om de dåtida kunskapsmetoderna skiljer sig från dagens.

Det ändrar inte det faktum att de gamla kinesiska och senare taoistiska mästarnas metoder har en andlig karaktär. För de dåtida undersökningsresultaten om den roll som "elementen" eller krafterna spelar i människan tog man bara hänsyn till eftersom jordiska ofullkomligheter knappast går att kringgå när det gäller den andliga/religiösa fullkomligheten. Det vore ett slags andlighet som inte försöker att fly från det jordiska i motsats till några andra andliga traditioner. Strävandet efter fullkomlighet i sig är till att börja med ingen motsats till den kristna läran om människans frälsning. Man glömmer ofta att Jesus sade "Ni skall vara fullkomliga som Er fader är fullkomlig i himlen" (*Matteus 5,48*). Metoderna är emellertid olika. För de tidiga kristna stod det klart att människan aktivt förbereder sig för Guds verkan och

kan öppna sig; men i kristendomen har det också alltid varit tydligt att det inte är möjligt att regelrätt framtvunga Guds nåd genom sådana aktiviteter. Även Gud är fri.

Mellan skeendet i himlen, kinesiska "T'ien", jorden och människan – alla härstammar från samma ursprungliga enhet – sågs överallt motsvarigheter (i likhet med de "7 fria konsterna" i högskolorna på den västerländska medeltiden). **Därför riktade sig all strävan mot en harmoni för det mänskliga livet mellan "himlen" – som dagens högsta makt – och jorden.** Detta visar vid sidan av den andliga också den religiösa karaktären på strävandet. Religion (från latinet) betyder "återförening", "återanknytning", nämligen till källan för allt. Enligt kristen mening är emellertid den direkt tilltalbare, skapande guden källan till allt, början och slutet på allt; och Jesus Kristus är som en förenande länk, som hjälper oss med denna förbindelse med Gud.

Under tidernas gång dyrkade man i det gamla Kina också flera separata gudar: himlen, markens gudar, lokala gudar och de heliga. Det begrepp som brukar användas för sådana religioner "polyteism" är ändå inte till mycket hjälp här, eftersom dessa "gudar" ursprungligen som i några andra religioner endast var yttringar eller egenskaper av den enda första principen (frånsett t.ex. dyrkan av de heliga – något som ändå lär förefalla vissa kristna kyrkor bekant).

På så sätt kan indelningen av alla världens uppenbarelser i Yin och Yang hålla människans förnuft starkare fast inom dessa två polariteter; den kan emellertid också med vederbörlig strävan leda utöver dessa och in i ett mystiskt medvetandetillstånd.

2. Taoism.

Det som hittills skildrats förblev i hög utsträckning den gemensamma grundvalen för de senare uppkomna Lao-tses och Kon-fu-tses skolor (som av historikerna för det mesta placerades 500 f. Kr.).

Taoismen (*Lao-Tse: bl.a. boken "Tao-te-king"*) förespråkade handlandet genom en meditativ hållning av "icke-handlande" (*Wu-wei*); så att ingenting sker utifrån ett egoistiskt och intellektuellt ytskikt av människan utan utifrån naturliga instinkter i människans goda inre – som står i samklang med naturen. Detta skulle ge ett slags naturlig etik av osjälviskhet och anspråkslöshet.

Den goda kärnan i denna mening är visserligen ännu inte automatiskt identisk med Jesus som enligt Johannes 15 har tagit gestalt i människan och aktivt verkar där ("Förbliv i mig och så förbliver jag i Er"). Men dagens teologer skulle idag inte längre utan vidare kunna ta ifrån människor av en annan religion denna goda kärna – i synnerhet som den nära besläktade etiken i de flesta religioner visar att "det goda" mer eller mindre har fattat fäste överallt. Till och med "den helige ande blåser vart den vill" (*Johannes 3*).

Taoister har alltid varit praktiker, inga teoretiker. I taoismen tar man hjälp av:

- Askas. Detta uppträder inom alla religioner. Men det finns också övningar för att undertrycka eller omvandla sexualiteten (*t.ex. Mantak Chia, "Tao Yoga" och "Kärlekens Tao yoga"*; de gamla östliga metoderna börjar ofta "nedifrån och upp" medan europeiska metoder i dag starkare skulle betona "uppfifrån och ner" dvs. utgå från medvetandet.)

- Kropps-, andnings- och koncentrationsövningar för att väcka och styra livsenergin "Chi". Att denna livsenergi existerar får vid det här laget genom forskning om akupunktur och elektroakupunktur betraktas som att ha bevisats vara sant; även om dess natur vetenskapligt sett ännu inte entydigt har förklarats. Akupunkturmeridianerna har nu till och med histologiskt (i vävnaden) bevisats som "tomma" kanaler. Denna livskraft är alltså inte "taoistisk", som vissa kristna menade, utan allmänmänsklig. Den betecknades under grekisk/ förkristlig tidsom "pneuma"; ett grekiskt ord som användes både för andedräkten och för livskraften – den livsanda som blåstes in av Gud – och för den helige ande. Den helige ande står emellertid i samband med Jesus Kristus. Om alltså någon inte är överens med Jesus Kristus

hur ska han då veta att det som han upplever är identiskt med den helige ande, som Jesus förkunnade?

- Dessutom hör det meditativa försjunkandet i tingens natur för att överskrida upplevelsen av livets begränsning till taoisternas repertoar precis som till den indiska yogan. Även det alkemistiska sökandet efter odödlighet spelade en roll.

3. Konfucianismen.

Kon-fu-tse (Konfucius) rekommenderar på liknande sätt att människan infogar sig iden kosmiska-moraliska lagen. I stället för taoisternas snarast individuella väg sökte han ändå mer ett moraliskt uppfostringsystem för samhället i stort. Man ska genom vana och förebilder arbeta med en medveten odling och perfektion av den goda mänskliga kärnan:

Om kärlek och respekt etc. praktiserades i familjen skulle därigenom också ett etiskt samhälle uppstå.

- Redan under den allra äldsta tiden var t.ex. mord, stöld, prostitution och bildkult förbjudna i Kina.

- Som praktiskt taget alla världsreligioner förkunnade Kon-fu-tse "Kärleken till nästan: det du själv inte vill, det ska du heller inte göra mot någon annan".

- Hit hör självbehärskning, mänsklighet och godhet;

- och de etiska dygderna välvilja, laglydnad, rimligt respektfullt uppträdande (också gentemot förfäderna) frikostighet, vishet, uppriktighet;

- De dubbla dygderna enligt boken Shudjing: vänlig och värdig, mild och fast, rättfram och artig, ordningsälskande och respektfull, läraktig och dristig, uppriktig och lugn, överseende och måttfull, stark och pålitlig, modig och rättrådig.

- Man strävade efter en hållning av tillfredsställelse bortom vrede, grämselse och nöje.

De gamla lärorna innehåller både tidlösa värden och tidsberoende värden som tillämpades på det tidigare kejsardömet.

4. På så sätt fanns det mellan dessa skolor många beröringspunkter men också många tvistepunkter. Ändå upplevdes de redan tidigt ofta snarare som en komplettering än en motsats. Detta gällde till och med för den senare ytterligare tillkommande buddismen från Indien med sin lära som inriktade sig på att övervinna det jordiska lidandet.

Dagens kinesiska tempel, t.ex. i Hong Kong, gör ofta ett intryck av ett ganska enkelt sökande efter orakel eller riter för lyckan i livet. Dvs. i likhet med mer eller mindre alla religioner av i dag står inte det ursprungliga andliga djupet att finna överallt.

Ur den kinesiska traditionen bör man vidare nämna några inte direkt religiösa förfaranden som Orakelboken i Ging, de kinesiska horoskoperna, den kinesiska varianten av geomantiken eller byggnadsbiologin – "Feng Shui", och den redan nämnda traditionella kinesiska läkekonsten.

Ett intressant vittnesmål om ett tidigt möte mellan kristna och taoister finns i boken av Martin Palmer "Die Jesus Sutras", Ansata: en kristen kyrka i Kina som inte längre existerar förklarade på 700-talet väsentligt innehåll i kristendomen för en taoistisk omgivning. (Vad beträffar böcker av andra författare som nämns här innebär det inte automatiskt att allt av deras innehåll stötts.)

[Tillbaka till förteckningen för denna sida.](#)

Allmänna synpunkter om naturreligioner

Tilläggsidorna i internetprojektet "Kristusvägar" till olika andra religioner är ett bidrag till att skapa bättre förståelse för dem och för att inspirera till en interreligiös dialog. Från kristen sida läggs fristående forskningar till grund, som öppnar upp för kristendomens spirituella djup, och dessutom modern medvetandeforskning. I fråga om naturreligioner lämnas här ingen omfattande beskrivning, utan endast några för detta syfte viktiga synpunkter.

Även t ex den japanske Shinto-kulten var ursprungligen en av de över hela världen besläktade **naturreligionerna**, som är äldre än de välkända världsreligionerna buddhismen och kristendomen.

Ursprunget till naturreligionerna ligger i en tid, då människorna i stor utsträckning ägde en medvetenhet, som starkt skilde sig från den intellektuella medvetenhet, som dominerar idag. *Jean Gebser, författaren till boken "Ursprung och nutid" (finns på tyska)* skulle kalla denna medvetenhetsnivå för "den mytologiska medvetenheten". Medvetenhetsforskaren *Julian Jaynes, författare till "Ursprunget till medvetenhet" (finns på tyska och engelska)* skulle kalla detta för en medvetenhet, där de båda hjärnhalvorna fortfarande kommunicerar mera direkt med varandra än idag.*) Den högra hjärnhalvan tillät, att fenomen av alla de slag, t ex i naturen, kunde uppfattas som hela "väsen", och den vänstra hjärnhalvan kunde då bearbeta det så, att människan kunde höra deras "röster". Alla – även de europeiska – traditionerna om elementärväsen, sagoväsen osv härstammar därifrån, och är alltså inte fritt påhittade. I takt med den alltmera tilltagande skriv- och läskunnigheten i stället för muntliga berättelser försvann denna art av varseblivning, som från antiken till ca 500 före Kristus i stor utsträckning förekom i Europa och i Främre Asien som ett i samhället relevant fenomen. Då man under den mystiska tiden ofta också tillbad lokala resp till folkstammen knutna väsen, förfäder eller gudar, har sammanblandningen av kulturer dessutom också bidragit till, att den äldre formen av medvetenheten inte längre fungerade eller inte längre fungerade felfritt. Felen i sin tur gjorde, att man alltmer ifrågasatte nyttan med denna varseblivning, och påskyndade därmed denna process.

Det vore fel att värdera dessa nivåer så, att den nyare förståndsmässiga medvetenheten skulle anses vara värdefullare, medan produkter ur den äldre medvetenheten skulle anses vara utan värde idag. Det medförde visserligen nya möjligheter, men i stället förlorade man andra, som inte kunde ersättas med enbart intellekt. Det är i och för sig möjligt att under bibehållen tillräckligt förmåga till analytiskt tänkande medvetet återutveckla den äldre, förlorade förmågan till åskådlig synops och syntes; t ex vid meditation. På det viset kan en integrerad medvetenhet uppstå, som på ett nytt sätt kan låta de båda hjärnhalvorna åter komma till sin rätt. Den rent intellektuella medvetenheten har idag ofta nått gränserna för sin prestationsförmåga. Uppenbarligen är det inte möjligt, att endast därmed t ex i tid kunna genomskåda och lösa ekologiska problem i sin fulla komplikation: *Dörmer* talade om en "multifaktoriell medvetenhet", som är nödvändig för att kunna förstå ekologiska händelseförlopp; vid en motsvarande undersökning visade det sig dock, att hans egna studenter i det närmaste helt saknade denna förmåga. Mänskligheten idag kan därvid mycket möjligt också inspireras av gamla berättelser om förintellektuell varseblivning – men utan att därmed kunna överta den tidigare formen av denna medvetenhet. Av denna anledning är sagor även idag värdefulla för barn. De bidrar till, att den högra hjärnhalvan inte genast tynar bort.

I den ursprungliga **kristendomen** hade "gåvorna från den Helige Anden" en viktig roll (se *bl a Joh 16; Paulus' första brev till korinterna 12, 7 - 11; Apostlagärningarna 2, 17 - 20*). Se även under kapitlet "*Pingsst*" i huvudtexten i vår [engelska webbsida](#), samt på ytterligare språk. Den Helige Anden är en gudomlig kraft, som låter människans kreativitet växa sig större än de egna begränsningar. Den är visserligen inte enbart en aktivitet i den högra hjärnhalvan, men den högra halvan används också vid utförandet. Men den Heliga Anden hör ihop med Jesus Kristus. Även om Jesus sade till sina lärjungar "Anden rör sig, där den vill" – Hur ska någon

kunna vara säker på, att hans erfarenheter idag härstammar från den Helige Anden i Kristi mening, om han själv inte är inriktad på Kristus?

Till skillnad från det, som vi hittade hos synbarligen polyteistiska religioner – där man ursprungligen hade en enda gudom med "egenskaper", som först senare dyrkades som olika gudar – kan man hos en del naturreligioner inte finna ett sådant enhetligt ursprung. Medan **skapelsemyterna** hos några andra folk börjar med skapelsen av himmel och jord (och underjorden), förutsätter den gamla japanska skapelsemyten himmel och jord. Gudarna uppstår i denna föreställning spontant, och de bor i alla 3 världar, medan jorden också bebos av människor, och den undre världen även av många döda och av demoner. Också ärevördiga förfäder räknades till gudarnas panteon. (...)

Dyrkan skedde på olika sätt, genom fastställda böner (tackböner och böner om hjälp), och genom offer av naturalier eller symboler.
(...)

Medan **shamaner** - medicinmän med särskilda kunskaper och mediala gåvor – för det mesta spelade en central roll i naturreligionerna, leds Shinto-kulten av präster.

Etiska läror: Det fanns t ex i shintoismen ett syndaregister; i kontakt med andra religioner utvecklades etiska grundsatser, precis som det praktiskt taget förekommer i alla stora religioner.

(...)

*) "Bicameral mind" på engelska. Jaynes själv gav dock intrycket, att redan enbart dessa gamla naturliga funktionssätt i hjärnan vore en förklaring till upplevelsen med gudomliga eller naturbundna krafter; enligt våra rön är detta helt och hållet fel. Hans rön lämnar på intet sätt någon förklaring till, vad dessa väsen "är". Varken "gudar" eller Gud kan finnas i hjärnan. Här handlar det om en realitetsnivå av egen art, och hjärnan kan bara tolka den på ett eller annat sätt. Just den beskrivna äldre formen av varseblivning har inte utan vidare förmågan att på konstgjord väg producera sådana "väsen" som föreställningsbilder, så som det vore möjligt i modern medvetenhet. På liknande sätt speglar spirituella drömmar eller upplevelser under meditation dels något helt annat än rena bearbetningsprocesser av psykiska dagsupplevelser.

***) I Europa hörde t ex tidsperioden, då de homeriska epos skapades, fortfarande till den mystiska tiden, medan den senare perioden för gammalgrekisk filosofi redan hörde till förståndsmedvetande.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Endast på [tyska](#) och [engelska](#) websidor:
Gamla amerikanska religioner: Maya-kalendern

Bedömning av den grekiska religionen
Kommentarer till den antika romerska religionen
Gammal germansk religion
Keltisk religion
Tidigare slavisk religion
Tidigare baltisk religion
Tidigare baskisk religion
Tidigare finsk religion

Religion¹⁾ som människans "återförbindelse" med Gud – på Jesu Kristi vägar

¹⁾ Ordet religion kommer ur latinet re-ligio = återförbindelse; med Gud, som utifrån det inre tar gestalt även i oss. Avlägset jämförbart med ett hologram sker liknande också i stort.

Insikt om djupare problem i det mänskliga livet

Liksom vid helbrägdagörelse genom bön gäller också för mera långtgående förändringar i människan Jesu fråga "Vill du bli frisk?" (*Joh 5:6*). **Resp 'Vet du, vilka brister du ännu har och som måste förändras, om du vill komma vidare på vägen till Gud?'** Man kan finna en "röd tråd" bakom till synes helt enkla företeelser, som sällan betraktas som religiösa. När ett barn via ungdomstiden utvecklas till en vuxen människa, skaffar det sig nya färdigheter; men samtidigt skyls en ursprunglig förmåga till upplevelse över. Senare i livet kan människan med stöd av sitt minne och genom bön återvinna detta förtäckta naturliga levnadssätt på nytt. Därvid bevaras ändå framväxta färdigheter, medan förhärdade drag i människans väsen åter mjukas upp eller löses upp helt. Den genom själsligt-andliga eller yttre "brytningar" i en människas liv skapade klyvningen – i intellekt och försjälvständigt "driftliv", och mellan dem en endast i liten omfattning längre integrerad mitt i "hjärtat" – kan så på olika vägar åter bli starkare förenad. Det går att visa, att "frukten från kunskapens träd" i paradislegenden hänсыftar på denna klyvning; och att uttalandet "Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket" beror på en djupare kännedom om möjligheten till omvändelse - *Jesus i Matt 18:1 - 3; Mark 10:15; Luk 18: 17*. Här är det inte endast frågan om den barnsliga frimodigheten utan om de ursprungliga grundvalen för utveckling, som är närapå "arketypiska" ²⁾, alltså i förväg uppritade grundmönster, en del av en mänsklig "bruksanvisning", som har gått förlorat. Denna kan föra långt bortom det idag begränsade förståndsmedvetandet.

²⁾ Arketypisk: ett begrepp ur den djupare psykologin, som används av C.G.Jung osv.; grundmönster för den mänskliga existensen, som kan upplevas som olika gestalter. "Arketyperna" innehåller emellertid också i hög grad blandade, vilseledande exempel. "Gud" som gammal man, och detaljer om "himmel" och "helvete" är sådana "arketypiska" symboler för "det kollektiva undermedvetna". Exakt vad det är, visste inte Jung. Åtminstone en kärna av detta medvetandeskikt med sina bilder och föreställningar som inpräglats i människan är som det verkar mer eller mindre närvarande hos alla människor. På detta sätt härrör det som ett slags ur-minne från en mycket tidig period i mänsklighetens historia – tom. kanske före de bekanta perioderna av det "mytiska medvetande" som skildras i vårt kapitel "Medvetande, hjärnforskning och den fria viljan". Detta medvetandeskikt innehåller också sådana – delvis skenbara – motsatser som vi tar upp på vår sida "Ett kristligt förhållningssätt..., en tredje väg". Vid närmare granskning visar sig gudsbilden i detta skikt snarare som en mycket problematisk karikatyr av Gud. Därför varnar också t.ex. *Den tibetanska dödsboken (BardoThödrol)*, till vilken C.G. Jung hade skrivit ett förord, de levande för att efter döden tillmötesgå de gäckande guda- och demongestalerna i detta skikt. I det antika Egypten fanns det en liknande skrift. Även t.ex. gnostikerna i den kristna miljön hade ett kritiskt förhållande till sådana gestalter, som de säkerligen också upplevde i meditationer och i drömmar. I sagor har man försökt att umgås med denna symbolvärld, vilket för barn absolut kan vara meningsfullt. Vuxna kan emellertid försöka att komma bortom dessa symboler som har antagit många mänskliga sidor. Den verkliga utmaningen är att söka Gud direkt i stället för att låta honom försvinna med dessa falska begrepp.

Det innebär inte, att människan utan vidare skulle kunna klara det av egen kraft. Jesus erbjuder en verklig väg, och kraften resp nåden att bemästra den. Kristna sanningssökare, - mystiker och -alkemister har mycket tydligt slagit in på denna förfullkomningens väg (*jfr t ex Matt 5:48; Joh 10:34; ...*). Även många andra kristna har medvetet eller omedvetet gjort erfarenheter i denna riktning. Detta är oberoende av, om de valde en inre väg, eller om de omsatte sin tro på ett mera socialt sätt, eller om de förenade båda alternativen i – som vi kallar det – betydelsen av en "hel kristendom". Man sökte sedan årtusenden i många kulturer efter ett sätt att övervinna människans inre klyvighet. Om detta vittnar även taoistiska alkemisters strävanden, olika yoga-arter osv ³⁾.

³⁾ Det indiska ordet yoga, ordagrant = "förena" innebär också sökandet efter en återförening med urgrunden.

"Gudsmänniskan" eller den av Gud utsände människan Jesus Kristus, den "nye Adam", är signalen för, att allt sedan dess också människorna i allmänhet kan återvinna sina förlorade ursprungliga egenskaper, och att tiden är kommen för att rätta till alla förvanskningar, som under tiden har blivit farliga. Han kunde, som en "lyckträff" för jorden, förena anknytningen till den ursprungliga källan för livets mening – nämligen Gud – och människans högtutvecklade medvetenhet i sig själv. Han kunde övervinna degenerationens krafter. Även om han kunde skilja sig från andra människor, var han ändå den människan, som kunde fullborda det på detta sätt. Därigenom kan människorna lättare föreställa sig denna väg, - i synnerhet om de gör det medvetet. Men även för dem, som inte känner till något om den historiske Jesus, är hans liv inklusive återuppståndelsen inte utan betydelse – liknande t ex, om djur på en ö lär sig något nytt; om djur av samma art på avlägsna öar plötsligt också snabbare kan utveckla denna färdighet, eftersom de har en sorts gemensamt kraftfält, vilket t ex *R. Sheldrake* upptäckte.

Människans inre anknytning till Kristus och till Gud är till att börja med också möjlig utan kyrklig förmedling; även om en respektive passande gemenskap med andra kristna i de flesta fall är till hjälp. De motsägelsefulla teologier, som åter hade delat upp helheten i Kristi väsen i en själasörjare och en socialreformator, är därtill inte längre världens bästa lösning, även om en del därigenom må bli hjälpta att komma igång, särskilt om de känner till flera teologier. Varje enskild människa kan t ex "i sin egen lugna vrå" ställa in sig på Kristus, men det kan slutligen också ske mitt på torget. Detta kan å ena sidan ske med hjälp av påminnelse om bevarade egenskaper (*evangelier*). Den som emellertid ställer sig öppen för, att Kristus också efter sin död kunde förnimmas, (som på annat sätt – bl a utan denna jordiska synlighet – också varje människa enligt många vittnesmål överlever döden som medvetet väsen), kan också betrakta Kristus som en närvarande verksam gestalt. Det blir möjligt att uppleva känslan, att "i Hans namn" resp med Honom som 'storebror' tillsammans bedja till Fader Gud, som omhuldar alla. (*Jfr Joh 15:16; Matt 6:7 - 15; Matt 18:19 - 20*). T ex:

Gud, mitt ursprung, min hjälp och mitt hopp!
I förening med Jesus Kristus * tackar jag Dig för allt, som kommer ifrån Dig;
Förlåt mig för det, som har fjärrmat mig från Dig **;
Jag ber Dig, låt mig i denna stillhet bli skapande genom Din ande ***;
Dra upp mig på Din väg.

*) Den som känner för det kan också inbegripa Maria. Också människans manliga och kvinnliga egenskaper dras på det sättet uppåt.

***) Vidare kan varje som negativ upplevd känsla, 1. betraktas ingående så som den konkret visade sig (t ex ångslighet, elakhet; likgiltighet och överlägsenhet; överdrivet tvivel ... eller ett problem; allt, även om det endast visade sig i tankar eller ord, *jfr t ex Matt 5:22*). 2. i stället för att grubbla över den, kan man lugnt vänta ett tag, för att om möjligt få klart för sig, vad den handlar om. Därefter 3. att genom bön överlämna denna så påtagliga, närapå kroppsligt kännbara ballast till Gud (det är dessutom möjligt att överlämna hela sin vidare levnadsväg till Gud resp Kristus), 4. att lugnt vänta, tills denna känsla eventuellt träder fram resp att ett spår av lättnad inställer sig – eller också att ett "svar" tränger in i medvetandet.

****) I stillheten kan dagens händelser 'komma till ro' och på så sätt bli mera tillgängliga för en bearbetning resp för bön. Då finns alltid mera öppenhet för det nya.

Etikens betydelse på denna väg

En nivå på vägen är "**Kärleken till Gud**", som står över allt, "**och till sin nästa som till sig själv**" (*Matt 19:19*); alltså också till sig själv. Att älska sig själv kan också vara en del i strävandet att inse sin uppgift i omkretsen. Kärleken kan bli en förbindelse med Kristus, eftersom det är hans viktigaste egenskap, **förbunden med vishet**. Även vägen via den goda gärningen i Kristi mening gör den kristna vägen ofta först begriplig genom inre och yttre verkningar. Jesus har behållit de anlagda etiska grundregler, ty "vad människan sår, det skall

hon ock skörda" (i normala fall) (*Gal 6:7*); men han har lagt ett tyngre **ansvar** på den enskilde, i stället för att betona den yttre lagen. Därvid kan man uppleva, att det finns något i människans inre – även om det endast kan vara kännbart som samvete -, som står i samklang med Kristus; varifrån en slags inre "pånyttfödelse" (*Joh 3*) sker. Det innebär, att människan i sin helhet med tiden kommer allt mera i samklang med Anden, så som Kristus visade det. Denna utgångspunkt i det inre kan upplevas i hjärtat eller i själen resp i anden, upplevelsesätten skiljer sig individuellt från varandra. Hur varje enskild människa än må uppleva Kristus resp de med honom sammanhängande krafterna, är det meningsfullt att så ofta som möjligt påminna sig om det, som individuellt redan må vara känt, så att en direkt kontakt kan byggas upp på det – även om man till en början inte kan notera någon större verkan.

Med denna kraft, som då som en nådens gåva utvecklas i människans inre, kan sedan den helande universella kraften, som åter närmar sig från den "yttre" Kristus resp från Gud, förbindas. Även i detta samband kan den individuella upplevelsen ta sig helt olika uttrycksformer, i detta fall kommer den dock att vara tydlig och ha motsvarande inverkan även på omvärlden. Medan sådant i vidare utsträckning hittills har varit begränsat till några få individer, som sedan ansågs som "mystiker", "heliga" osv, kan sådana företeelser i våra "apokalyptiska" tider i allt högre grad utbreda sig till enkla människor – vilket möjligtvis inte alltid genast uppfattas i sin betydelse. Därför måste det också bli omnämnt här. Denna universella verkan "utifrån" blir antingen upptagen, eller också studsar den under vissa omständigheter smärtsamt mot en försvarsbarrikad hos dem, som inte har utvecklat något besläktat i sitt inre – så att den i detta fall kan upplevas som en "rättegång".

Led mig, så att jag inte skadar andra på sin väg till Dig;
Led mig, så att jag kan hjälpa andra enligt Din mening;
Beskydda mig på min väg; *
Hjälp mig att komma i större samklang med Din kärlek.

*) Här kan också andra inbegripas.

En besläktad utveckling i stort, i kulturerna allt sedan urtiden

Liksom vid utvecklingens olika steg från barn till människa i mogen vuxenålder (se ovan) har liknande steg i medvetandet också passerats inom de mänskliga kulturerna. Detta medförde å ena sidan nya färdigheter (ett friare sätt att vilja, känna och tänka), men å andra sidan minskade det människans ursprungliga förtrogenhet med hela "skapelsen", och därigenom hopades problemen. (*Jfr t ex Jean Gebser, "Ursprung och nutid"*: efter varandra arkaiskt, magiskt, mytiskt förståndsmässigt medvetande; utöver detta kan ett i högre grad integrerande medvetande utvecklas, som t ex kan kallas förnuftsmedvetande.) Framstående förebilder har också medverkat till, att utvecklingssteg, så som de kunde urskiljas i sitt begynnelsestadium, också kunde utvecklas i stort, åtminstone i kulturellt utslagsgivande omfattning. Detta skedde trots alla motigheter, men dock - såsom omnämnt - ofta med stora förluster. I nyare tid är det redan uppenbart, att mänskligheten och dess folk osv står inför den ödesmässiga utmaningen, att utföra mindre och större "kvantsprång" eller evolutionssteg om den vill överleva ⁴⁾. Dessa är utstakade sedan ca 2000 år tillbaka. Detta behöver nu inte längre ske på bekostnad av förvärvade färdigheter såsom förståndet. Om tillräckligt många enskilda individer utvecklar ett alltid komplett förnuftsmedvetande, att på nytt förena sig med sitt gudomliga ursprung ¹⁾, är det fortfarande möjligt att vinna kapplöpningen med de apokalyptiska katastroferna med hjälp från "ovan". Därtill hör också en relation med yttre aktiviströrelser som t ex fredsrörelsen osv – alla godvilliga har sin "nödvändiga" plats i "spelet" -. Många människor – i motsats till etablerade religiösa riktningar – söker uppenbarligen därefter. De går i förväg in i framtiden och hjälper till att bearbeta det förgångna, även om mycket "medelmåttigt" ännu kan vara förhärskande. Det är frågan om

hönan och ägget, om den yttre "räddningen" är ändamålet, eller om det är människans existentiella framsteg i medvetandet och tillvaron. De värderingsskalor som hittills gällde måste ovillkorligen transformeras, eftersom människan mycket väl kan föreställa sig, varthän en fortsättning av det hittillsvarande, föråldrade programmet skulle leda. Liksom allt är en del av en helhet, utgör också varje god gärning en del av en helhet.

4) Den pessimistiska inställningen i Herbert Gruhl's senaste bok "Himmelsfärd till intet" kan inte bifallas endast på grund av att en av honom förbisedd källa till utveckling resp kraft låter sig anas, - och som likväl endast utgör en chans: Gud.

Inspirera människorna att lämna avgörandet om liv och död i Dina händer *;
Hjälp dem, som arbetar för Din skapelse;
Led denna värld fram till ett genombrott till Din utlovade nya tid.**

*) Här kan också enskilda detaljer inbegripas, eller bearbetas i anslutning härtill genom en meditativ betraktelse; t ex 'att få ett slut på uppviglingen till våld och motvåld', 'att genom problemlösningar dra undan mattan för våldet', 'att föra en fredlig dialog mellan godvilliga från olika religioner',

**) Lukas 11:2; 21:31. Uppenbarelsen 11:16. Gud kan dela ut den kärlek, som gives Honom.

Det anstår alltså en "omvändelse" till Gud i smått och i stort

Viktiga är inte bara mänskliga tankar om religion, utan den verkligt upplevda kopplingen med Gud.

Joh 16:12 - 13: Jag hade ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det. Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av sig själv, utan vad han hör, allt det skall han tala; och han skall förkunna för eder vad komma skall.

[Tillbaka till förteckningen för denna sida](#)

Hjälp till självrannsakan vid arbetet med huvudtexterna i "Kristus vägar" - i sitt eget inre och i hur det får genomslag i ens liv.

Allmänt:

Har jag läst "[Introduktion till meningen med denna text och hur den ska användas](#)"? (Om inte var vänlig gör det nu, särskilt om det finns många allmänna oklarheter.)

Har jag hittills studerat kapitlen i denna kommentar i tur och ordning? (Om inte, och om du har en seriös avsikt att följa en väg i Jesu efterföljd, bör du om det är möjligt också arbeta igenom de föregående kapitlena .)

Har jag hittills studerat utan att ha en gnagande känsla av att gått förbi ett tidigare ställe utan att ha förstått det ordentligt ? (Gå i så fall tillbaka till det stället igen och tänk igenom det i lugn och ro, om möjligt utan fördomar.)

Har jag för en fördjupad förståelse, erfarenhet och genomgång läst och såvitt möjligt försökt använda sidan "metodiska anvisningar, kristen meditation..."?

Har jag en god överblick över mina nuvarande färdigheter, karaktärsegenskaper och levnadsvanor? (Om inte, bör du tänka över dem och göra anteckningar).
Om ja: Finns det beträffande det som jag just studerat en egenskap som jag skulle vilja bemöda mig om och har ett starkt behov av att vilja förbättra?

Har jag tänkt på att använda mina senaste kunskaper i livet?

Låter jag redan nu mitt samvete leda mig?

Har jag strävat efter eller lyckats nå fram till att låta Gud mer direkt leda mig på min väg genom Jesus?

Var står jag då i mitt förhållande till Gud?

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

<mailto:sv@ways-of-christ.com>**Mail: Skriv helst på tyska eller engelska. Skriv annars på ditt eget språk med korta meningar och med angivande av vilket språk du använder.**

[Till hemsidan](#)

Referenser till andra språkversioner samt till rättigheter, eMail:

Du får skriva ut dessa Internetsidor och sprida kopior av dem, om de ej ändrats; copyrighten finns kvar hos oss.

De utgör ca. 113 sidor, beroende på browserns resp. skrivarens inställning. ([.pdf 391 kB](#))

Producerat i denna form 1991-2015. Först publicerad på Internet 2001-01-30. Detta är den nya svenska utgåvan av den 2002-10-05 med tillkommande förbättringar.

Författare: Projekt Kristusvägar (Christuswege/ Ways of Christ™).

Utgivare: Helmut Ziegler.

Webbsidan "Kristusvägar" är ett forsknings- och informationsprojekt. Det har ingen ekumenisk inriktning, är helt oberoende av kyrkor, konfessioner och andra religiösa samfund – men är heller inte riktad mot någon av dessa - . Kärnan av den här tron finns kvar utan att någon dogmatisk eller fundamentalistisk vinkel har antagits. Vi missionerar inte och värvar inga medlemmar. Vi strävar inte efter vinst eller politiskt inflytande.

Arbetsområdet omfattar teman kring kristendomen, liksom också teman rörande den interreligiösa dialogen med andra religioner. En tyngdpunkt utgörs av den mera djuplodande beskrivningen av de spirituella sidor i kristendomen, vilka till viss del har varit försummade. Men kristendomens andra sidor, som gäller sociala frågor, betraktas med ett differentierat synsätt som lika viktiga. (Se också introduktionen till huvudtexten och de metodiska anvisningarna.)

Av avgörande betydelse är webbsidorna; i pdf-filen / doc-filen har man inte tagit hänsyn till alla mindre förbättringar.

Översättningar till olika språk innebär inte automatiskt ett ställningstagande till situationen i vissa länder.

Vad gäller omnämnande av webbsidor resp böcker av andra författare, stämmer "Kristusvägar" inte alltid automatiskt överens med innehållet i dem.

[eMail till Kristusvägar / ways-of-christ.com](mailto:ways-of-christ.com): Se formuläret vid textens slut. Skriv helst på tyska eller engelska.

En tryckt tysk utgåva kan beställas hos: Boehm, "Bewusst", Im Dorfe 21F, DE-24146 Kiel, Tyskland för 3,50 Euro, plus ev. utlandsporto. Utgivare och ägare till de tryckta broschyrrättigheterna är O.Boehm. Utkom i juli 2001.